

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:2001/09 • 17 Mart 2001 • 5 DM

**Krizin faturasını
kapitalistlere ödetmek için;**

**İşçi sınıfının devrimci
istemleri etrafında
birleşelim!**

**Devrimci işçi-emekçi
barikatını örelim!**

İÇİNDEKİLER

Biricik gerçek alternatif işçi sınıfı partisinin devrimci programıdır	3
Krizin faturası kapitalistlere	4-5
Kriz ve burjuva siyasetinin iflası	6-7
Kriz: Nedenler ve sonuçlar, eğilimler ve yaklaşımlar	8-9
Komsa'da işçi kıyımı	10
Çukubirlik işçilerinin grev kararlılığı	11
Ankara Sağlık Platformu'nun açıklaması.	12
8 Mart etkinlikleri.	13-15
Saldırıya karşı işçi-emekçi barikatı! (orta sayfa).	16-18
İTÜ'de yemek boykotu sürüyor	19
Gazi anması	20
Ölüm Orucu Direnişi sürüyor!	21
Kayıpların akıbetleri açıklanmalıdır!.	22
Bir tutsak annesinden açık mektup	23
Dortmund'ta faşizme karşı 25 bin kişilik yürüyüş gerçekleşti!.	24
Yurtdışı'nda 8 Mart etkinlikleri.	25
Direnışçilerden mektuplar.	26-29
"Okkan'ı JİTEM öldürdü"	30
Mücadele postası	31

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2001/10 • 17 Mart 2001
Fiyatı: 150.000 TL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: İbrahim GÜMÜŞ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel-Fax: 0 (212) 638 58 13
e-mail: kb1@turk.net
Web: <http://www.kizilbayrak.de>
<http://www.kizilbayrak.org>

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BİRYAY

Baharı devrimcileştirmek için sınıf hareketine devrimci müdahaleyi örgütleyelim!

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü ve 12 Mart Gazi yıldönümü etkinlikleriyle devrimci baharın açılışı yapılmış oldu. Her iki eylem için, özellikle de 8 Mart için, sınıfın eylemlere katılımında, katılımcıların kendi sınıfsal konumlarını ve örgütlülüklerini ifade edecek simge ve biçimlerin kullanımında vb. belirgin bir zayıflık olduğu ortada. Sınıf hareketinde yaşanması kaçınılmaz görünen kendiliğinden bir kabarma ihtimali gözönüne alındığında ve bu kabarmış önünü açma ihtiyacı düşünüldüğünde, bu zayıflık görüntüsünün önemi anlaşılacaktır.

Buna rağmen bu etkinlikler, zindan saldırısının ardından kitle hareketinde yaşanan kırılmayı önemli ölçüde tamir edecek bir güç ortaya koyabilmiştir ve bu da son derece önemlidir. Kitle hareketinin yeniden toparlanması, güven tazelemesi ve yükselen sınıf hareketiyle birleşebilmesinin yolunu düzlemiştir.

Yaşanan krizin işçi ve emekçi kitlelerin yaşamında ilk etapta yol açtığı yüzde 30-40'lık yoksullaşma ve düzen cephesinin krizden çıkmak adına açıkladığı acil önlemler paketinin bu yoksullaşmayı daha da derinleştirecek maddeler içermesi, sınıf cephesinden mücadele istek ve dinamiklerini artıran bir zemin yaratmış bulunuyor. Sermayenin acil önlemlerinden biri, TİS sürecindeki kamu işçisinin ücretlerini geri çekmektir. Yine aynı kesimi doğrudan ilgilendiren özelleştirmeler ve bu kapsamda işçi çıkışını kolaylaştırma kararlılığıdır. Tabii bir de, zamlar gibi, sınıf ve emekçi kitleleri (hatta küçük esnafı) ortak kesen maddeler var.

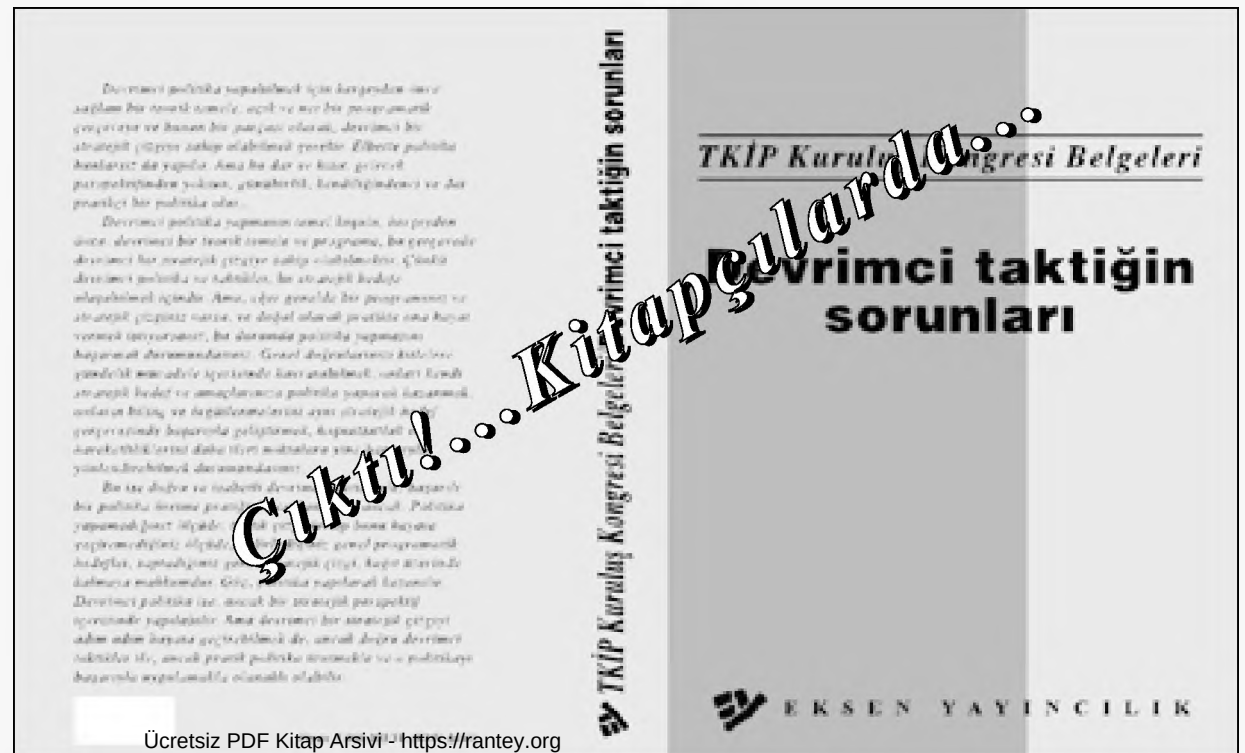
Emek cephesinden ilk tepkiler, 14 Mart Tıp Bayramı'nı vesile ederek taleplerini yükselten sağlık emekçilerinden geldi. Hemen ardından, bir taşra kentinde, İsparta'da esnaf örgütlerinin önünü çektiği bir halk mitingi yapıldı. Kocaeli Sendikalar Birliği bu hafta

sonu (18 Mart Pazar) bir miting düzenleyecek. Emek Platformu da bazı kararlar almış ve açıklamış bulunuyor. Özellikle bu sonuncusu söz konusu olduğunda, niyet ve amaçlar tartışmalı olmakla birlikte, onları buna zorlayanın sadece ve sadece tabandaki patlama dinamikleri olduğu bilinmeli ve hem bu dinamiği harekete geçirme, hem de onu heba etme çabalarının önünü kesme doğrultusunda gereken müdahaleler yapılabilir.

Sınıf hareketine devrimci müdahalenin kapıları her zaman bu kadar açık olmayacaktır. Bu bilinmeli ve imkanlar sonuna kadar kullanılmalıdır. Devrimci baharı yaratmak, sınıf hareketini devrimcileştirmekle olanaklıdır. Zindanlarda sürmekte olan Ölüm Orucu Direnişi'nin kazanımı da, dışarıdaki mücadelenin gücüyle birleştirilebilmesiyle ilişkilidir.

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri Devrimci taktiğin sorunları

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi <https://rantey.org>

Emperyalist merkezler Kemal Derviş isimli memurlarını Türkiye'ye fiili başbakan olarak atadılar!..

Biricik gerçek alternatif işçi sınıfı partisinin devrimci programıdır

İşçi sınıfının devrimci programı, sınıfa asıl muhatabını göstermekten hiç tereddüt etmez. Tersine, her türlü eşitsizlik, haksızlık, sömürü ve zulmün nereden kaynaklandığını tüm açıklığıyla sergileyerek, sınıfı doğrudan bu kaynağı kurutmaya çağırır.

Yaşanmış ve yaşanmakta olan krizlerin, sistemin yapısından kaynaklandığını, sermayenin soygun düzenini ortadan kaldırmadan krizlerden kurtulmanın mümkün olmadığını gösterir.

Emperyalist sömürü ve soygundan kurtulmak için, onun verli bağlantılarını oluşturan sermaye sınıfını iktidardan indirmek zorunda olduğunu ve bunu sadece kendisinin, emperyalist sömürüden hiçbir çıkarı bulunmayan devrimci proleteryanın yapabileceğini öğretir.

“İMF programı iflas etti. Şimdi hem krizden çıkmak hem de ekonomiyi kurtarmak için yeni bir program gerekiyor, bu ulusal bir program olacak.”

Hazırlanmış bulunan yeni yıkım programının savunucu ve uygulayıcıları işte böyle söylüyor.

Krizden çıkmak ve ekonomiyi kurtarmak adına propaganda ettikleri sözde “ulusal” programın hazırlanması için ise, Dünya Bankası’nın bir üst düzey yöneticisini transfer etmiş bulunuyorlar. Bilindiği gibi, İMF başkan yardımcısı ile ABD’nin Ankara Büyükelçisi tarafından bu transfer başbakana şifai görüşmeler yoluyla bizzat dikte ettirilmiştir.

Demek oluyor ki, hükümet hiç de kendine yeni bir bakan seçmemiş, fakat ABD ve uluslararası finans çevreleri, onlar adına işleri yerinde ve doğrudan yürütsün diye kendi adamlarını hükümete atamış bulunuyorlar. Ve bu iş soven milliyetçilikte birbiriyle yarışarak oy almış partilerden oluşan bir hükümette olmaktadır. Uşaklığın bu düzeyi utanç vericidir. Ama aynı zamanda ibret vericidir de; zira bu dışardan atanmış

Dünya Bankası memuru, şu sıralar düzen propagandası tarafından topluma bir umut ve “kurtarıcı” olarak sunulmaktadır. Tekelci sermaye medyası onu bugünün fiili, yarının gerçek başbakanı olarak takdim etmektedir.

Bu seçim, tercih ya da dışardan atama, sadece yeni saldırı programının ne kadar “ulusal” olacağını göstermiyor; aynı zamanda, iflas etmiş olandan ne kadar farksız olacağını da baştan ortaya koymuş bulunuyor.

Yeni kriz yönetiminde düne göre tek fark, yıkım programlarının ABD’deki İMF bürolarında değil, Ankara’daki ilgili bakanlık bürolarında yazılması olabilirdi. Öyle bile olmadığı, işe memur edilen kişinin emperyalist merkezlerin 25 yıllık memuru olmasından belli. Öyle bile olmadığını, bu fiili başbakanın bizzat bu merkezler tarafından atanması ve hükümetin buna razı edilmesi göstermektedir.

Yeni ve güya ulusal olanın, eskisiyle harfiyen aynı olacağı baştan belli olmakla birlikte, bu, bugün artık “ulusal program”ın ilk acil önlemleri başlığıyla açıklanan maddeleriyle de kanıtlanmış bulunuyor.

İflas eden programın esası yönünden aynısı (ve elbetteki iflasın ağır faturası nedeniyle daha ağır maddelerle yüklü olanı) yeni bir programın, yeni bunalımlar/yeni yıkımlar anlamına geleceği gün gibi açıktır. Bu böyle olduğuna göre, Türkiye’de egemen burjuvazinin neden döne döne aynı tercihlere imza attığına bakmak, bunu sorgulamak gerekir. Bu sorgulamaya, “egemen olmayan” burjuvazinin, bugünlerde (kriz üzerine ve krizden çıkış adına) önerdiği alternatif (yahut; gerçekten, öz, has...) “ulusal program”ı da dahil edilmek durumundadır.

Öncelikle; hep karşımıza çıkarılan şu “aynı gemi” masalını artık bir kenara atabilmeliyiz. Hepimiz aynı gemide falan değiliz. Sözkonusu programlar toplumun bir kesimini yıkıma uğrattırken, bir başka kesimini palazlandırmaktadır. Bu kesim, emperyalist tekellerle de içiçe durumdaki tekelci burjuvaziden başkası değildir. İMF programı iflas etti, gelsin DB programı... Gelsin bir gecede kazanılmış avukadınlar, Kitleler işsizlikten açlıktan

kırılıyormuş, iflaslar, intiharlar almış başını gidiyormuş, toplumsal bir yıkımın eşiğine gelinmişmiş... Böyle “insani” sorunlar bu asalakların da, uşakları konumundaki devlet ve hükümet erkanının da umurunda değildir. Tercihin bir nedeni bu; işçi ve emekçi sınıfların yıkımından sermayenin sebeplenme durumudur.

İkinci ve asıl neden; egemen burjuvazinin başkaca bir alternatifinin bulunmamasıdır. Sermaye sınıfı ve düzeni, İMF yahut DB damgalı (isterseniz destekli deyin) bu programlara eli mahkum durumdadır. İster Washington’da hazırlansın ister Ankara’da, programın özü aynı olacaktır. Çünkü o öz, egemen sınıfın ihtiyaç ve çıkarlarını ifade etmektedir.

DB’li bakanın hazırlayacağı programın ulusal olamayacağı, DB ve ABD’nin çıkarlarını ön plana alacağı gerçeğinden hareketle, hükümetin (aslında toplumun) karşısına “gerçekten ulusal” bir program önerisiyle çıkmaya çalışan siyasal çevrelerin ana yanılgısı da buradadır. İMF’yi (biraz da İMF programını uygulamakla görevlendirilmiş hükümeti) krizin ve yıkımın tek sorumlusu ve suçlusu ilan etmek, asıl suçluyu (devlet gücünü elinde bulunduran, İMF ve DB ile, uluslararası tekellerle içli-dışlı olan, onlardan bu yağma programlarını isteyen tekelci burjuvaziye) gözardı etmek, dolayısıyla sınıflar ve iktidarlar konusunda toplumu yanılgıya sürüklemektir.

Oysa işçi sınıfı ve emekçilerin, bugün gerçeklere her zamankinden daha fazla ihtiyacı vardır.

Gerçeğin en yakıcı somutluğu, giderek sıklaşan krizlerin cehenneme çevirdiği günlük yaşamlarının kendisidir. Son krizle birlikte işsizler ordusunun safları korkutucu boyutlara tırmanmakta, ardardına uygulanan zamlarla durum daha da ağırlaşmaktadır. İşten çıkarmaları, sıfır zam dayatmalarını, sendikasılaştırma, özelleştirme, taşeronlaştırmaları dayatan kimse, İMF yahut DB’yi yardıma çağırınlar da onlardır. Ülkenin iletişim, ulaşım, enerji ağını emperyalist tekellerle elele yağmalamak isteyen de onlardır. Bu yağmanın programını hazırlaması için devlet ve hükümetlere emir verenler de...

Onları cepheden karşısına almayan hiçbir programın hiçbir gerçekliği ve geçerliliği olamaz. Dolayısıyla, sermaye programlarının tek alternatifi, işçi sınıfının devrimci programıdır. Çünkü işçi sınıfının devrimci programı, hayallerin değil gerçeklerin üzerine kuruludur. Dünyanın ve ülkenin iktisadi, sosyal, siyasal gerçeklerinin somut tahlillerinden hareketle ve bilimsel sosyalizmin yol göstericiliğinde hazırlanmıştır.

İşçi sınıfının devrimci programı, sınıfa asıl muhatabını göstermekten hiç tereddüt etmez. Tersine, her türlü eşitsizlik, haksızlık, sömürü ve zulmün nereden kaynaklandığını tüm açıklığıyla sergileyerek, sınıfı doğrudan bu kaynağı kurutmaya çağırır.

Yaşanmış ve yaşanmakta olan krizlerin, sistemin yapısından kaynaklandığını, sermayenin soygun düzenini ortadan kaldırmadan krizlerden kurtulmanın mümkün olmadığını gösterir.

Emperyalist sömürü ve soygundan kurtulmak için, onun yerli bağlantılarını oluşturan sermaye sınıfını iktidardan indirmek zorunda olduğunu ve bunu sadece kendisinin, emperyalist sömürüden hiçbir çıkarı bulunmayan devrimci proleteryanın yapabileceğini öğretir.

İşçi sınıfının devrimci programı, sınıfa iktidar perspektifini göstermekle de yetinmez. Kendi iktidarına doğru ilerlerken (ve ilerleyebilmek için) egemen sınıfla nasıl ve hangi yol ve araçlarla mücadele etmesi gerektiğini de gösterir. Acil demokratik ve sosyal istemlerini formüle eder; yığılımları bu güncel temel üzerinde mücadeleye çekerek, onlara kendi güçlerini göstermeye ve onları kendi özdeneyimleri temelinde eğitmeye çalışır.

İşçi sınıfının bugün, sermayenin İMF-DB destekli programlarının karşısına, kendi devrimci programında yer alan taleplerle dikilmesi gerekir. Krizin faturasının asıl sahiplerine, sermaye sınıfına döndürülmesinin başka yolu yoktur. Bu talepler altında birleşen ve savaşan proleterya, öncelikle krizin yükünden kurtulmayı başaracak, devamında ise asalak sermaye sınıfından ve düzeninden kurtulmayı öğrenecektir.

İşçi sınıfının devrimci istemleri etrafında emekçi barikatını örelim!

Krizin faturası kapitalistlere!

Onlar TÜSİAD patronlarıdır, hükümeti oluşturan burjuva partilerdir, yani bu soygun düzeninin sahipleri ve sözcüleridir. İMF'nin programında otomatikçe bağlanan zamlar vardı, ücretlerin düşürülmesi vardı, özelleştirmeler, işten çıkarmalar vardı. Dünya Bankası'nın programında da aynılarının, üstelik kriz nedeniyle daha da ağırlaştırılmış biçimde, yer alacağı ilk elde ilan edildi. Kemal Derviş'e hazırlanmakta olan program, iflası ilan edilen İMF'nin programını aratmayacaktır. Çünkü bu iki kuruluş da uluslararası tekellerin birliğidir ve emperyalizmin hizmetindedir. Birbirinden farkları yoktur.

Kaldı ki, krize yol açan kapitalist sistemin yapısı ve işleyişidir. Uygulanan programlar, sadece krizlerin ne kadar güçlü veya zayıf yaşanacağı, ne kadar sık veya seyrek ortaya çıkacağı konularında etkili olabilir. Ve elbetteki faturanın nasıl ve hangi dozda emekçilere ödetileceğini belirler.

İşçi sınıfının, tüm emekçileri de arkasına alarak, sermayenin İMF-DB destekli programlarının karşısına, kendi devrimci programında yer alan ve yan sütunlarda listesi sunulan taleplerle dikilmesi ve mücadeleli yükseltmesi gerekir. Bu onun vazgeçilemez ve ertelenemez devrimci sorumluluğudur.

Krizin faturasının asıl sahiplerine, sermaye sınıfına döndürülmesinin başka yolu yoktur. Bu talepler altında birleşen ve savaşan proletarya, öncelikle krizin yükünden kurtulmayı başaracaktır. Böyle bir başarı, temel önemde siyasal mevziler kazanmak, güç, moral ve özgüven biriktirmek demektir. Bu türden başarılar ise, işçi sınıfı öncülüğünde kenetlenmiş emekçilere, asalak sermaye sınıfından ve düzeninden kurtulmanın yolunu ve yöntemini öğretecektir zaman içinde.

Türkiye kapitalizmi tarihinin en ciddi krizlerinden birini yaşıyor. Hükümetin 2000 yılı başından bu yana kararlılıkla uygulamaya çalıştığı İMF-TÜSİAD programı bir gecede çöktü. Faizler yükseldi. Türk lirası dolar karşısında yüzde 40 civarında değer yitirdi.

Kriz nedeniyle kaybedildiği söylenen büyük miktarlardaki paranın emperyalist tekellerin kasalarına aktığı açıktır. Şimdi bu açığı bize, biz işçi ve emekçilere ödetmenin yollarını arıyorlar. Buna krizin faturası deniyor ve faturayı işçi ve emekçilere

kesmenin en bilinen yollarından biri de zamlar oluyor.

Yağmur gibi yağan zamlar kriz faturasının ilk taksitidir

Bayramın hemen öncesinde patlak veren krizin ardından, bayramdan sonra zamların yağacağı söylendi. Ancak görüldü ki, bu bir haftalık zamanı bile bekleyemediler. Zamların ilk taksidini bayramdan önce topladılar. Arkası da parça parça geliyor. Zaten, petrole yapılan zammın tüm diğer ürünlere otomatikman uygulandığı biliniyor. Elektrik ve doğalgaz için de benzer bir durum geçerli. Çünkü bunlar, tüm diğer maddelerin üretiminde kullanılmaktadır.

Diğer yandan doların fırlaması, özellikle büyük kentlerde işçi ve emekçilerin hayatını doğrudan etkileyen bir durumdur. Çünkü çoktandır buralarda kiralar dolara-marka bağlanmış bulunuyor. Borçlanmalarda da aynı şey geçerli. Dolayısıyla dövizle kira ödeyenler ve dövizle borçlanmış olanlar, ilk elde, yüzde 30-40 civarında kayba uğramış durumda.

İşsizlik çığ gibi artıyor

Krizin faturasını işçi ve emekçilere kesmenin bir başka temel aracı da toplu işten çıkarmalardır. Nitekim bu krizle birlikte ve hiç gecikmeden işten atmalar ve ücretsiz izinler başlatıldı. Zaten fazlasıyla büyük olan işsizler ordusuna binler-onbinlercemiz daha ekleniyor. Krizin daha ilk günlerinde yapılan açıklamalara göre, 3 bini aşkın işyeri kapanmış ve bunun sonucunda 400 bini aşkın işçi işsiz kalmıştır. Ücretsiz izin başlatan fabrikaların bu bahaneyle tensikata gitmeyeceğinin ise hiçbir garantisi yoktur. Kaldı ki, kapanan işyerleri krizin gerçekten de vurduğu küçük ve orta büyüklükteki işletmelerdir. Bir de krizlerden menfaatlenen büyük tekellerin fırsattan istifade işçi çıkarmaları sözkonusudur. Kriz nedeniyle hızlandırılmaya çalışılan özelleştirmelerin de işten çıkarmalar için temel bahanelerden birini oluşturduğu ise biliniyor.

Fiyatlar yükselirken ücretler yerinde sayıyor

Dünya Bankası'ndan destekli hükümetin, krize çözüm önlemlerinden biri de fiyatları artırırken ücretleri dondurmaktır. Bir yandan ücretliyi enflasyona ezdirmeyeceğiz masalları okunuyor. Ama öte yandan, yine fedakarlıktan bahsediliyor. Üstelik tam da kamu işyerlerinde toplu sözleşme görüşmelerinin başlayacağı bir süreçte. Kamu işçisi için sadece hedeflenen enflasyon aldatmacasıyla da yetinilmek istenmiyor bu kez. Çeşitli sosyal hakları da kırılmak suretiyle fatura daha da ağırlaştırılmaya çalışılıyor. Hükümet cephesinden

yapılan bu açıklamaların yanında, bir de işveren örgütlerinin sıfır zam bile yeterli değil açıklamaları var. Zamlarla artırılan hayat pahalılığının, işçi ve emekçilerin yaşamında tam bir yıkıma yolaçmasının nedeni, ücretlerinin aynı oranda artırılmayışıdır. İşçinin emekçinin ekmeğinden zamlarla çaldıkları yetmiyor, şimdi bir de ücretleri daha da düşürmek, yıkımı daha da derinleştirmek istiyorlar.

Düşük ücret politikası işçilerin yanı sıra kamu emekçileri ile işçi ve memur emeklilerini de vurmaktadır. Ortalama 150 milyon maaşla yaşamaya çalışan emekliler, son krizle birlikte yüzde 36,1 oranında daha fakirleştiler.

İşçi ve emekçiler sosyal olarak da yıkıma sürükleniyor

Yaşam şartlarının ağırlaşması, işçi ve emekçiler cephesinde sadece ekonomik yıkıma yolaçmıyor. Bununla birlikte onları manevi yıkıma da uğrattıyor. Emekçi ailelerinde işsizlik ve yoksullaşmanın yol açtığı sorunlar katlanarak artıyor. Hem eşler arasında, hem de ana-baba ve çocuklar arasında geçimsizlikler ve kavgalar boy veriyor.

Son yıllarda boşanan evli çiftlerin, intihar ve aile cinayetlerinin sayısındaki patlama, sermayenin uyguladığı saldırı programlarının dolaysız sonucuydu. Son günlerde basına yansıyan haberler, krizle birlikte bu tür olayların çığ gibi artacağına işaret ediyor.

Krizin sorumlusu bir bütün olarak kapitalist düzendir

İş başına geldiği günden beri, İMF-TÜSİAD

yıkım programını “ne pahasına olursa olsun” uygulamaya kararlı olduğunu sürekli yineleyen hükümet, krizle birlikte, sorumluluktan sıyrılmanın bir yolu olarak, İMF’yi hedef gösterme yoluna gitti. Güya işçi ve emekçilerden yana olan pek çok kişi ve kurum da benzer bir tutum içinde. Dünyanın pek çok geri ülkesinde, dayattığı programlarla yıkıma yol açan İMF, elbette yaşamakta olduğumuz krizin de ana sorumlularından biridir. Ancak İMF’nin suçu, İMF’yi yardıma çağıran TÜSİAD patronlarının suçu, İMF ve TÜSİAD şahsında yerli-yabancı tekellerin hazırladığı yıkım programlarını kan ve barut kokuları desteğinde uygulamaya çalışan hükümetlerin suçu asla affettiremez, affettirmemelidir.

Kaldı ki, kriz bir kez koptuktan sonra da ondan ilk yararlananlar yine Koçlar Sabancılar olmaktadır. Küçük ve orta boy işletmeleri temsil eden sanayi ve ticaret odalarının bunca yakınmalarına rağmen, TÜSİAD’dan ses çıkmaması, krizin cebimizden boşalttıklarının onların kasalarına akıyor olmasındandır.

**İMF-TÜSİAD programı çöktü
Dünya Bankası-TÜSİAD programı
farklı mı olacak?**

Krizle birlikte kendi dilleriyle çöktüğünü ilan ettikleri İMF programını, başlangıçta “tek kurtarıcı” ilan edenler, şimdi de Dünya Bankası’ndan çağırdıkları Kemal Derviş’i ve ona hazırlatacakları programı kurtarıcı ilan ediyorlar.

Onlar TÜSİAD patronlarıdır, hükümeti oluşturan burjuva partilerdir, yani bu soygun düzeninin sahipleri ve sözcüleridir. İMF’nin programında

krizlerin ne kadar güçlü veya zayıf yaşanacağı, ne kadar sık veya seyrek ortaya çıkacağı konularında etkili olabilir. Ve elbetteki faturanın nasıl ve hangi dozda emekçilere ödeteleceğini belirler.

Dolayısıyla, ister İMF’ye veya Dünya Bankası’na hazırlatılsın, isterse de yerli teknokratlara, hiç bir burjuva program kapitalizmin krizlerini ortadan kaldırmaya, ekonomiyi düzlüğe çıkarmaya muktedir değildir. Az sayıda tekelleciyi daha da palazlandırma pahasına milyonlarca işçi ve emekçinin yıkımını hazırlayan böylesi programların bir tek gerçek

alternatifi olabilir: İşçi sınıfının devrimci programı...

**Kapitalist-empervyalist yıkım programlarına karşı
İşçi sınıfının devrimci programı etrafında
birleşelim!**

İşçi sınıfının, tüm emekçileri de arkasına alarak, sermayenin İMF-DB destekli programlarının karşısına, kendi devrimci programında yer alan ve yan sütunlarda listesi sunulan taleplerle dikilmesi ve mücadeleyi yükseltmesi gerekir. Bu onun vazgeçilemez ve ertelenemez devrimci sorumluluğudur. Krizin faturasının asıl sahiplerine, sermaye sınıfına döndürülmesinin başka yolu yoktur. Bu talepler altında birleşen ve savaşan proletarya, öncelikle krizin yükünden kurtulmayı başaracaktır. Böyle bir başarı, temel önemde siyasal mevziler kazanmak, güç, moral ve özgüven biriktirmek demektir. Bu türden başarılar ise, işçi sınıfı öncülüğünde kenetlenmiş emekçilere, asalak sermaye sınıfından ve düzeninden kurtulmanın yolunu ve yöntemini öğretecektir, zaman içinde.

Krizin faturası kapitalistlere!

✓ **Dış ve iç borç ödemeleri derhal durdurulsun!**
✓ **Tüm devlet borçları geçersiz savılsın!**
✓ **İMF, Dünya Bankası vb. emperyalist mali kuruluşlarla kölece ilişkilere son verilsin!**
✓ **Emperyalistlerle acık-gizli tüm antlaşmalar iptal edilsin!**

✓ **Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!**
✓ **7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası!**
✓ **İnsanca yaşamaya veten, vergiden muaf asgari ücret!**
✓ **Tüm çalışanlar için genel sigorta hakkı!**
✓ **Esnek üretim, prim, parça başı, akord vb. çalışma sistemleri ve taşeronlaştırma yasaklansın!**
✓ **Eşit işe eşit ücret!**
✓ **14 yaşından küçük çocukların çalıştırılması yasaklansın!**

✓ **Her düzeyde parasız eğitim! 17 yaşına kadar zorunlu eğitim!**
✓ **Herkes parasız sağlık hizmeti!**
✓ **Herkes sağlığa ve ihtivaca uygun ucuz konut!**
✓ **Her türlü dolaylı vergi kaldırılsın! Artan oranlı gelir ve servet vergisi!**
✓ **Diyanet bütçesi kaldırılsın, silahlanma harcamaları durdurulsun!**
✓ **Deprem yağmasına son!**
✓ **Zamlar geri alınsın, fiyatlar dondurulsun!**
✓ **Özelleştirme talanı durdurulsun, tensikatlara ve hak gasplarına son!**

✓ **Sınırsız söz, basın, örgütlenme, gösteri ve toplanma özgürlüğü!**
✓ **Tüm çalışanlar için grevli ve toplu sözleşmeli sendika hakkı!**
✓ **MGK, Kriz Yönetim Merkezi, DGM’ler ve askeri vargı feshedilsin!**
✓ **Tüm faşist-militarist kurumlar dağıtılsın!**
✓ **Sıkıyönetim, Olağanüstü Hal, Anti-terör ve İller İdaresi vb. tüm faşist yasalar iptal edilsin!**
✓ **Katliamcılar, işkenceciler ve hırsızlar halka açık mahkemelerde vargılsın!**
✓ **Hücreler yıkılsın, tutsaklara özgürlük!**
✓ **Kürt halkına özgürlük, eşitlik, özgürlük, gönüllü birlik!**

**İMF-DB-TÜSİAD reçetelerine son!
Kahrolsun sermaye diktatörlüğü!
Kahrolsun emperyalizm!
Yaşasın bağımsız, sosyalist Türkiye!
İşçi sınıfı savaşacak,
sosyalizm kazanacak!**

ABD ve emperyalist finans kuruluşları, artık Türkiye'yi doğrudan atadıkları adamlarla yönetmek istiyorlar... Empervalizme uşaklık veni boyutlar kazanıyor, ihanet çizgisine varıyor...

Kriz ve burjuva siyasetinin iflası

Yeni programın işçi ve emekçiler başta olmak üzere saldırıdan etkilenen kesimlerce sahiplenilmediğini programı hazırlayanlar da görmektedir. Kemal Derviş'in "çok cesur, çok köklü çözümlerin ulusal birlik havası içinde bir an önce benimsenmesi gerekiyor" türünden konuşmalar yapması da, hiç alısık olunmayan bir biçimde tek tek sendika konfederasyonlarını ziyaret ederek destek talep etmesi de, burjuvazinin bu cephedeki sıkıntılarını göstermektedir.

Sermayenin manevraları ne ölçüde sonuç verecek, yeni saldırı programı farklı kesimlerce ne ölçüde sahiplenilecek, bunu biraz bekleyerek göreceğiz.

Şimdiden açık olan su ki: sermaye yürüttüğü saldırı politikalarını değişik araçlar üzerinden topluma kabul ettirme, işçi ve emekçileri vaatlerle, yalanlarla aldatma ve tepkisiz bırakma olanaklarını günden güne yitirmektedir.

Sermayenin kriz ve bunalımların faturasını işçi ve emekçilerin sırtına yüklemekten başkaansı yoktur. Bunun için de elinde tek yol kalmaktadır: daha fazla baskı ve daha yoğun terör. Yeni dönemde saldırılara karşı tepki ve öfkenin artısına, bunlar bir mücadele kanalına aktıkça da sermayenin baskı ve zoru daha pervasız kullanısına tanık olacağız.

Baskı ve terör en basta da devrimcileri, sınıfın ve emekçilerin öncü, mücadelecı unsurlarını hedef alacaktır. Düzenin F tipi cezaevleri konusundaki ısrarının, katliamlar yapma konusundaki pervasızlığının sınıf hareketine dönük arka planı şimdiye kadar görülmemiş somutlukta açığa çıkacaktır. Ecevit'in, cezaevleri sorununu çözmeden istikrar programını başarıya ulaştıramayız. mealindeki sözleri, bugün geçmiştekinden daha fazla anlam kazanacaktır.

Artık burjuva siyasetçiler de açıktan itiraf ediyorlar; 2000 yılı başından bu yana uygulanan İMF-TÜSİAD programı iflas etti. Bunun anlamı, 14 aydır her derde deva olarak gösterilen "istikrar programı"nın Türkiye kapitalizmini "kurtarmaya" yetmediğinin ortaya çıkmış olmasıdır.

14 aydır işçi ve emekçilere dönük her saldırıyı; gündeme getirilen her hak gaspını, yaygınlaşan talanı, derinleşen sömürüyü "aman sesinizi çıkarmayın, istikrar programının başarısı için hepimizin fedakarlık yapması lazım" yalanına sarılarak izah eden düzen cephesinin sözcüleri, krizin ardından eski "istikrar programı"nın lafını bile etmez oldular. Gören, İMF-TÜSİAD patentli bir ekonomik-sosyal yıkım programı bu ülkede hiç gündeme gelmemiş zanneder. Sanki milyonlarca işçi, emekçi ve yoksul köylü bu program yüzünden açlık ve sefaletin pençesine düşmedi; işini, onyılların birikimi olan ekonomik ve sosyal haklarını, elindeki bir karış toprağını yitirmedi. Ve sanki bu

ülkenin tüm zenginlikleri, çalışanların sırtından yaratılmış değerleri emperyalist tekellerin yağma ve talanına bu istikrar programı sayesinde açılmadı.

Elbette ki düzen sözcülerinin bu "unutkanlık"larının gerisinde ne yalanlarının açığa çıkmasından duydukları utanç yatıyor, ne de bir gün içinde hafızalarını yitirdiler. Gerçekte bunun arkasında, ileriye dönük yeni hesaplar, yeni saldırı planları yatıyor.

Yeni saldırı planının adı: "Ulusal Program"

Kemal Derviş ve onun hazırladığı söylenen (ama emperyalist merkezlerde kotarıldığı herkesçe bilinen) sözde "Ulusal Program", tekeli sermayenin ve tüm düzen çevrelerinin yeni umudu olmuş durumda. Tıpkı hükümet gibi, çöken İMF-TÜSİAD programından bahsetmeyi pek sevmeyen tekeli medya da şimdilerde Kemal Derviş'le yatıp kalkıyor. Derviş'in tüm toplumda bir kurtarıcı olarak algılanması için gazete ve televizyonlar üzerinden hummalı bir faaliyet yürütüyor.

Adı ister "istikrar programı", isterse de "Ulusal Program" olsun, hiç farketmiyor. Sonuçta bu "yeni" programın da emperyalistlerin ve işbirlikçi sermayenin çıkarlarını gözetken, ortaya çıkan büyük faturayı işçi ve emekçi yığınların sırtına yıkmayı hedefleyen bir büyük saldırı planı olduğu çok açık. Sınıf devrimcileri yeni programın mahiyetini halihazırda büyük bir açıklıkla ortaya koymuş bulunuyorlar. Yanısıra işçi ve emekçilerin önemli bir kesiminde de bunun yeni bir saldırı programı olduğu konusunda önemli bir bilinç açıklığı mevcut.

Fakat burjuvazinin bu yeni saldırı programı vesilesiyle öne çıkardığı Kemal Derviş'in kim tarafından ve niçin tercih edildiği üzerinde ayrıca durmak gerekiyor.

Kemal Derviş'i emperyalistler atadılar

Dünya Bankası, tıpkı İMF gibi emperyalistlerin çıkarlarının bekçiliğini yapan bir kuruluştur. Ve dünyanın birçok yerinde tıpkı İMF gibi, yüz milyonlarca işçi ve emekçinin yıkımına yolaçan politikalarla imza atmasıyla tanınmaktadır. Türkiye'de de örneğin tarımda uygulanan yıkım programının sorumlularından biri Dünya Bankası'dır.

Kemal Derviş, Türkiye'ye getirilip bakan yapılmadan önce, işte bu emperyalist kurumun bir memuruydu. Yıkım işlerindeki başarısından ötürü olmalı, başkan yardımcılığına kadar da yükselmiş bir memur. Yani emperyalizmin iyi bir memuru ve has adamlarından biriydi, Türkiye'ye bugün kurtarıcı olarak sunulan adam. Çöken İMF-TÜSİAD programının yürütücüsü olan (ve şu ara ortalıkta görülmeyen, adından da pek fazla bahsedilmeyen) Carlo Cottarelli'den fazlası vardı, ama eksisi yoktu. Ne de olsa ondan çok daha üst düzeylerde görev yapan biriyle yüzyüzeyiz.

Peki ne oldu da emperyalizmin bu sadık memuru birdenbire Türkiye'de günün adamı haline geldi? Bir anda olağanüstü yetkilerle donatılıp bakanlar kuruluna sokuldu. Dahası medya tarafından bilinçli bir tutumla ve sistematik bir çabayla fiili başbakan olarak

sunulmaya başlandı.

Medya, Kemal Derviş'i, "zor durumda olan ülkesine hizmet için Amerika'daki işini ve yüksek maaşını tepip gelen vatansever bir Türk vatandaşı" olarak göstermek için epey bir çaba sarfetti, ediyor. Söyleyenler dahil kimsenin inanmadığı bu masalı geçelim.

Gerçek şu ki, Kemal Derviş hala emperyalizmin has bir memurudur ve Türkiye ekonomisinin başına da bizzat onlar tarafından atanmıştır. Bunun gizlenecek saklanacak bir yanı da kalmamıştır. ABD yönetiminin bu konuda Türk hükümetine ısrarlı telkinlerde bulunduğu yer yer basına da yansımış durumda. Bunun doğruluğundan, Türk hükümetinin de kredi musluklarını elinde tutan ABD'nin isteği doğrultusunda davrandığından şüphe duyan kimsenin olduğunu sanmıyoruz.

Bu, emperyalistlerin kendi çıkarlarını güvenceye almak için, Türkiye ekonomisine ve dolayısıyla yönetimine, eskisine göre daha doğrudan el koyması anlamına gelmektedir. Böylece uygulanacak yeni saldırı programı Türkiye'deki burjuva siyasetinin kendi iç hesaplarından, çatışmalarından, bütün bunların engelleyici ve yavaşlatıcı etkilerinden daha rahat korunmuş, emperyalizmin "kutsal" çıkarları daha fazla güvenceye alınmış olacaktır.

Yeni program bir "ulusal" kılıf içinde sunulmaktadır. Başka şeyler yanında bunun bir önemli nedeni de, Türkiye ekonomisinin başına emperyalizmin en yetkin memurlarından birinin oturtulduğu gerçeğini perdelemektir. Bu "Ulusal Program" adlandırmasıyla, İMF-TÜSİAD programına karşı işçi ve emekçilerde biriken tepki bloke edilmek istenmektedir. Düzen cephesi yeni programı eskisinin devamı değil de sanki onun alternatifiymiş, onun yıkıntılarını temizlemek, yaralarını sarmak için gündeme getirilen bir şeymiş gibi lanse etmektedir. Programın isimlendirmesi de dahil, her şey bu senaryoya göre düşünülmüştür.

Bu öylesine bir "Ulusal Program"dır ki, sermayenin hizmetindeki dar bir bürokrat ve siyasetçi kadrosu dışında, bu toplumdaki herkes ondan ancak

yürürlüğe sokulduktan sonra haberdar olmaktadır. Oluşturulmasında söz hakkı bulunmak bir yana, herhangi bir bilgisi bile bulunmamaktadır. Bu öylesine bir “Ulusal Program”dır ki, hazırlanmasına yön veren temel kaygı, emperyalist merkezlerden gelecek yeni borçları güvencelemektir. Bu ulusun değil, fakat başta İMF olmak üzere uluslararası finans çevrelerinin beğenisine ve onayına sunulmak üzere hazırlanmaktadır.

Denize düşen Derviş’e sarılır!

Kemal Derviş’in ekonominin başına getirilmesi aynı zamanda sermaye siyasetindeki çözümsüzlüğe ve iflasa da işaret etmektedir. Sermaye sınıfı, işbaşındaki hükümet dışında bir siyasal alternatif bulmakta ciddi olarak zorlanmaktadır. Tüm düzen partileri inandırıcılıklarını ve güvenilirliklerini, demek oluyor ki toplumsal desteklerini önemli oranda yitirmişlerdir. Bugün seçim olsa hiçbir düzen partisinin yüzde 10’lardan daha fazla oy alamayacağı hesaplanmaktadır.

Örneğin, meclis dışındaki düzen partilerinden CHP’nin genel başkanı Deniz Baykal, yaşanan krizle ilgili olarak hükümete birçok eleştiri yöneltiyor, adeta demediğini bırakmıyor. Ama iş bundan sonra ne yapılacağına gelince, “*Biz hükümette yapısal değişiklik bekliyoruz ama Başbakan istifa etsin diye bir ısrarımız yok.*” demek zorunda kalıyor. Sadece Baykal değil. DYP ve FP temsilcileri cephesinde de, lafta ne söylerlerse söylesinler, durum ve tutum özünde farklı değildir. Çünkü kendilerinin de siyasal destekleri yok. Seçim olsa yüzde 10 barajını geçip geçemeyecekleri bile belli değil.

Normalde, sermayeye hizmet etmek için iktidara gelen bir parti, hayata geçirdiği saldırı politikaları neticesinde işçi ve emekçilerden tepki alır. Bunun sonucunda da bir sonraki seçimi kaybederek yerini farklı bir düzen partisine bırakır. Saldırı, sömürü ve soygun düzeni farklı bir biçim ve söylem altında devam eder. Yığınlar ise sahte umutlarla aldatılmış, tepkileri kolaylıkla düzen için kanallara akıtılmış olur.

Fakat bugün sermayenin böyle bir şansı bile kalmamıştır. Tüm düzen partileri tekleşmiş, aynı program ve söylemde birleşmişlerdir. Dahası mevcut partilerin hepsi son on yıl içerisinde bir biçimde iktidara gelmiş ve aynı saldırı programlarının altına sırayla bir bir imza atmışlardır.

Durum böyle olunca, yeni bir saldırı programını hayata geçirmek için sermayeye biçimsel demokrasi oyunundan daha farklı araçlar gerekmektedir. Bu çerçevede bir “teknokratlar hükümeti”nin kurulması gerektiğinden çokça bahsedilmiştir. Bilinen tarzıyla bir “teknokratlar hükümeti” şu an için kurulmamıştır. Ama yapılan iş özünde bundan çok farklı değildir. Ekonomi yönetiminin başına doğrudan doğruya emperyalizmin bir teknokratı getirilmiştir. Burjuva demokrasisinin o pek değer biçtiği meclis ve orada ifade edildiği söylenen “millet iradesi”, böylece biçimsel bir oyun olarak bile tümüyle bir kenara atılmıştır.

Sermaye siyaseti yeni ve daha büyük krizlere yol alıyor

Ne var ki, emperyalist finans çevrelerinin gözde bir bürokratiyle takviye edilmiş olsa da, bugünkü hükümetin gündeme getirilen saldırı programını belli bir başarıyla uygulama şansı önceki döneme göre hayli azalmıştır. Önceki dönemde de işbaşındaki hükümetin arkasında güçlü bir toplumsal destek olmadığı söylenebilir. Bu doğru da. Fakat yine de, tüm düzen partileri ve çeşitli kuruluşlar, 2000 yılı başından

itibaren gündeme gelen İMF-TÜSİAD patentli “istikrar programı”na ciddi bir destek sunuyorlar, onu sahipleniyorlardı. Türk-İş’ten Hak-İş’e, TZOB’nden TİSK’e, oradan değişik sermaye çevrelerinin sözcülüğünü yapan sanayi ve ticaret odalarına kadar herkes, İMF-TÜSİAD programına bir biçimde yedeklenmişti. İşçi ve emekçi yığınların bilinç ve örgütlenme düzeyinin yetersiz olduğu koşullarda, işbaşındaki hükümet birçok saldırı politikasını ciddi bir engelle karşılaşmadan uygulamaya sokabildi. Komünistler zamanında bunu sermayenin kazandığı “kolay başarılar” olarak nitelendirdiler ve belli sınırlarının olduğunun da altını çizdiler.

Şimdiki durum o zamankinden çok farklıdır. Herşeyden evvel Kemal Derviş isminde, tam da ABD dayatmasına boyun eğmeleri nedeniyle mutabık kalmışlardır. Emperyalizme uşaklık konusunda gerçekten de farklılıkları yoktur. Ama herşeyin bununla başlayıp bitmediği de açıktır. Kemal Derviş ismi üzerinde uzlaşmış görünseler de, işbaşındaki hükümetin bileşenlerinin birçok konuda birbirinden farklı kaygılar taşımaya başladıkları ve bunu yer yer dillendirdikleri bir gerçektir. Yeni bürokrat atamaları bile alttan alta yaşanan çatışmayı göstermektedir. Şimdilik pratik sonuçlarını üretmemiş olsa da, bu önemlidir.

Gene birbirinden farklı hiçbir yanları kalmamış olsa da, muhalefetteki düzen partileri yeni programa destek vermeyeceklerini açıklamak ihtiyacı duymaktadırlar. Bunun programın içeriğine dönük bir itiraz olmadığını, fakat toplumdaki genel tepkiyi bir biçimde gözetmek zorunda kaldıkların söyleyebiliriz. Fakat gene de bu tür çatlakların, değişik seslerin ortaya çıkması, burjuva siyasetinde yaşanan ve biriken sıkıntıların bir başka yüzüdür.

Sadece düzen partileri değil. Önceki programa bir biçimde destek veren çeşitli kuruluşlar da daha şimdiden yeni programa dönük tepkilerini dile getirmektedirler. Sendika konfederasyonları bu konuda başı çekmektedir. Türk-İş ve diğer konfederasyonlar programa destek vermeyeceklerini açıklamaktadırlar. Bayram Meral gibi tescilli sermaye uşaklarının bu konuda ne kadar samimi olup olmadığı çok da önemli değildir. Önemli olan, geçmiş programın adeta avukatlığını üstlenenlerin şimdiki durum karşısında bundan daha farklı bir söylem içine girme ihtiyacı hissetmeleridir. Bir başka deyişle, söyleyene değil söyletene bakmak gerekmektedir.

Yeni saldırıların eski aracı: Daha fazla baskı, daha çok terör!

Yeni programın işçi ve emekçiler başta olmak üzere saldırıdan etkilenen kesimlerce sahiplenilmediğini programı hazırlayanlar da görmektedir. Kemal Derviş’in “çok cesur, çok köklü çözümlerin ulusal birlik havası içinde bir an önce benimsenmesi gerekiyor” türünden konuşmalar yapması da, hiç alışık olunmayan bir biçimde tek tek sendika konfederasyonlarını ziyaret ederek destek talep etmesi de, burjuvazinin bu cephedeki sıkıntılarını göstermektedir.

Sermayenin manevraları ne ölçüde sonuç verecek, yeni saldırı programı farklı kesimlerce ne ölçüde sahiplenilecek, bunu biraz bekleyerek göreceğiz.

Şimdiden açık olan şu ki; sermaye yürüttüğü saldırı politikalarını değişik araçlar üzerinden topluma kabul ettirme, işçi ve emekçileri vaatlerle, yalanlarla aldatma

ve tepkisiz bırakma olanaklarını günden güne yitirmektedir.

Sermayenin kriz ve bunalımların faturasını işçi ve emekçilerin sırtına yüklemekten başka şansı yoktur. Bunun için de elinde tek yol kalmaktadır; daha fazla baskı ve daha yoğun terör. Yeni dönemde saldırılara karşı tepki ve öfkenin artışına, bunlar bir mücadele kanalına aktıkça da sermayenin baskı ve zoru daha pervasız kullanımına tanık olacağız.

Baskı ve terör en başta da devrimcileri, sınıfın ve emekçilerin öncü, mücadeleciler unsurlarını hedef alacaktır. Düzenin F tipi cezaevleri konusundaki ısrarının, katliamlar yapma konusundaki pervasızlığının sınıf hareketine dönük arka planı şimdiye kadar görülmemiş somutlukta açığa çıkacaktır. Ecevit’in, cezaevleri sorununu çözmeden istikrar programını başarıya ulaştıramayız mealindeki sözleri, bugün geçmiştekenden daha fazla anlam kazanacaktır.

Zulmü artanın yıkılışı da hızlanır

Manevra olanaklarını tüketen sermayenin daha fazla baskı ve teröre başvurması ise kurtuluşunu değil, tersine çöküşünü hızlandıracaktır. Kendi başına baskı ve terörle yığınların mücadelesinin engellenebildiğini, çürüyüp dökülenin sırf bu sayede ve gerçek manada yaşama hakkı kazanabildiğini tarih yazmamıştır. Bu kez de yazmayacaktır.

Bütün mesele, başta işçi sınıfı olmak üzere, saldırıdan zarar görenlerin ne yapacaklarıdır. Sınıf devrimcilerinin ve devrimci güçlerin kendi üzerlerine düşen sorumluluklara ne düzeyde yanıt verecekleridir.

İşçi sınıfının kendi partisinden devrimci programı etrafında birleşip sermayenin “Ulusal Programı”na karşı mücadeleyi yükseltmesi, emekçi yığınları da kendi mücadelesine çekebilmesi... Sermayenin “Ulusal Program” masalına karşı, işçi sınıfının devrimci Programı... Burada ifade edilen istemler uğruna devrimci politik mücadelenin güçlendirilmesi... “Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!” çizgisi ve fikrinin gündelik mücadeleye hakim kılınması... Sınıfın bilinç ve örgütlenme düzeyini arttırmak için daha yoğun bir kitle çalışması...

Birleşik-militan mücadeleyi yükseltmek için daha fazla enerji ve yaratıcılık... Tüm bunları güvenceye almak ve iktidar mücadelesine seferber edebilmek için, partiyi ve parti tarzını her alana yaymak ve güçlendirmek...

Tüm bunlar, dönemin acil ve yakıcı görev ve sorumluluklarıdır.

Görev ve sorumluluklar her alanda bizleri beklemektedir.

Kriz: Nedenler ve sonuçlar, eğilimler ve yaklaşımlar

Y. Maden

Temelde yapısal krizi yönetme ve emperyalist

çıkarları güvenceye alma hedefli IMF programının bir yenisi çökmüş bulunuyor. Bu gerçek artık emperyalist finans merkezlerinin kıdemli yöneticilerinden tekerci burjuvazinin üst düzey temsilcilerine kadar reddedilmeyen bir olgu durumunda. Ancak bugün düzenin tüm

temsilcilerinin canla başla uğraştıkları temel konu, yeni bir kriz yönetim programının oluşturulmasıdır. Bu yönlü girişimler ise, krizin gerçek nedenleri ve sonuçlarının gizlenmesiyle birarada sürdürülüyor. Böylelikle, düzenin politika ve kurumlarına dönük herhangi bir beklentisi kalmamış bulunan işçi ve emekçi kitlelere, bir kez daha kendi çözümlerini yutturmak istiyorlar.

Halihazırda bu oyuna ufku kapitalizmi aşamayan küçük-burjuva liberal çevreler de destek sunuyorlar. “Emek” ve “ulusal” yaftaları takılmış programlarla, IMF-DB merkezli politikalara karşı sözde alternatif oluşturmaya çalışıyorlar. Özünde krizin doğal bir sonucu olarak sermayenin elenen kesimlerinin çıkarlarına denk gelen politik platformlarıyla, gerçekte kapitalizmin temellerini ve çarklarını kutsuyorlar. Bunun somut ifadesi ise, “ulusal kapitalizm” arayışına denk gelmektedir. Ancak, emperyalist-kapitalist düzenin mevcut yapısı ve düzeyi üzerinden ele alındığında, bu “ulusal kapitalizm” arayışları boş ve gerici bir hayalden başka bir şey değildir.

Krizin nedenlerinin kapitalist ilişkilerden koparılp IMF ya da hükümete bağlanması, tüm düzen cephesinin, yanısıra sözkonusu küçük-burjuva liberal çevrelerin krize dönük yaklaşımlarının ortak noktası durumunda. Dolayısıyla tüm bu düzen propaganda ve politikalarına karşı işçi ve emekçilere krizin temel nedenlerinin ve sonuçlarının gösterilmesi, bununla yetinmeyip emperyalist-kapitalist düzenin sınırlarını aşacak bir mücadele programıyla çıkılması, devrimci açıdan temel bir zorunluluktur. Bu program ise, işçi sınıfının devrimci iktidar programından başka bir şey değildir.

Türkiye kapitalizmi, emperyalist-kapitalist düzenin ‘70’lerin başında kendisini gösteren genel krizinin de bir parçası olarak, son 30 yıldır ağırlaşan ve giderek derinleşen yapısal bir krizin içerisinde. Zaman zaman askeri faşist rejimlerle krizin faturasının yıkıcı bir biçimde toplumun ezilen kesimlerine ödettilmesiyle etkileri hafifletilse de, her seferinde yeniden derinleşmesinin önüne geçilememektedir. Son yaşanan kriz bu gerçeği bir kez daha teyid etmiştir.

Düzenin krizin faturasını işçi ve emekçilere fatura etmekten başka bir seçeneği de yoktur. Son 30 yıl boyunca krize çözüm olarak cıalanan IMF

reçetelerinin döne döne iflasına karşın, aynı içeriğe ve

biçime sahip olarak yeniden yeniden birer kurtuluş programı olarak öne sürülmesi de, düzen açısından krize çözüm yönünde herhangi bir alternatifi olmadığını göstermektedir. Bununla birlikte, tüm IMF reçeteleri, krizi yatıştırmaktan öte, sistemin güvenliğini sağlama ve emperyalist sömürü ve yağmayı güvencelemeye dönüktür. Emperyalist egemenliğin

kökleştirilmesi ve derinleştirilmesini sağlamaktadırlar. Bu nedenle, IMF reçeteleri ülkeden ülkeye veya krizden krize değişmezliğini korurken, tek değişen emperyalist-kapitalist sömürü ve yağmanın artışı, emperyalizme köleliğin yeni boyutlar alması

Yapısal krizin evrensel boyutları

Türkiye kapitalizminin yaşadığı kriz, salt uluslararası tekellerin ve finans merkezlerinin çıkarlarının tehlikeye girmesi nedeniyle değil, yanısıra emperyalist-kapitalist düzene etkileri açısından da ilgi konusu olmuştur. Çünkü emperyalist-kapitalizmin ulaştığı gelişme düzeyi üzerinden dünya çapında tek tek ülkelerin kapitalist ekonomileri birbirine bağlı duruma gelmiştir; aynı zincirin tek tek halkaları durumundadırlar. Uzak Asya, Rusya ve Brezilya krizlerinde olduğu gibi, bu gerçek, Türkiye krizi vesilesiyle kendisini bir kez daha göstermiştir. Krizin ilk etkileri anında Brezilya ve Rusya’ya yansımış, borsalarda önemli düşüşler yaşanmıştır.

Parçadan başlayan krizin giderek toplam bünyeye yayılan bir etkene dönüşmesi, herşeyden önce emperyalist-kapitalist dünyanın ‘70’li yıllardan bu yana uzanan genel krizinin sonucudur. Krizin bu denli hızlı bir biçimde yaygınlaşmasının temel nedeni ise, iletişim ve ulaşımın yaşanan teknolojik gelişmeler nedeniyle uluslararası mali sermayenin risk ögeleri karşısında anında tepki verme yeteneği kazanmış olmasıdır.

Emperyalist-kapitalist düzenin ‘70’lerden beri yaşadığı kriz, temelde bir aşırı üretim, bir sermaye birikimi krizidir. Emperyalist-kapitalist düzen, 2. Dünya Savaşı sonrasında, savaşla yıkılıp tahrip olan ekonomiyi onarım süreciyle de beraber nispi bir genişleme ve büyüme süreci yaşamıştı. Ancak ‘70’li yıllara gelindiğinde bu deniz tükenmiş, pazarlar belli bir doygunluğa ulaşarak genel çapta yeni bir aşırı üretim krizini doğurmuştu.

Emperyalist metropollerde devasa boyutlara ulaşmış bulunan bu sermayenin çevrimi için bulunan yol ise, sürekli bir biçimde borç arayışında olan bağımlı kapitalist ülkelere IMF reçeteleriyle beraber sermayeye aktarılması olmuştur. Aşırı sermaye

birikimi böylece belli bir dengeye ulaştırılmıştır.

Ancak geri ve bağımlı kapitalist ekonomilere aktarılan bu borçlar öylesine devasa boyutlara ulaşmışlardır ki, sonuç olarak sözkonusu ülkeler borçlarını ödeyemez hale gelerek bir borç batağı içerisinde kıvrılır duruma düşürülmüşlerdir.

Aşırı sermaye birikiminin çevrimi için ikinci yol ise, iletişim ve ulaşımın yaşanan teknik gelişmelerle beraber, dünya çapında gerçekleştirilen spekülasyona dayalı vurgun mekanizması olmuştur.

Aşırı üretim krizini aşmak amacıyla emperyalist tekellerce uygulanan program ise, temelde üretim süreçlerinin uluslararasılaştırılması, uluslararası ticaretin emperyalist tekeller lehine liberalizasyonu, üretim sürecinin yeniden yapılandırılması, esnek üretim, işçi sınıfı ve emekçilerin iktisadi ve sosyal haklarının gaspıyla beraber, yoğun işsizleştirme olmuştur.

Emperyalist metropollerde aşırı üretim ve sermaye birikimine dayanan kriz bu şekilde atlatılmaya çalışılırken, esasında krizin yıkıcı etkileri ve dolayısıyla faturası da, bağımlı kapitalist ülkelere ihraç edilmekteydi. Zaten bağımlı iktisadi yapının yarattığı çözümsüz yapısal sorunlarla boğuşan sözkonusu kapitalist ekonomiler, emperyalist metropollerden aldıkları yüksek borç külesiyle beraber sürekli bir bütçe ve dış ödemeler açığı, yanısıra yüksek enflasyonla yüzyüze kaldılar. Ancak bu şekilde işleyen mekanizma, bağımlı kapitalist ülkelerin burjuvazisi için bir sermaye birikim aracıydı da aynı zamanda. Emperyalist metropollerden alınan sıcak para ile çarklar döndürüldü. Emperyalist merkezler, verilen bu yüksek borçlarla beraber, sözkonusu bağımlı kapitalist ülkelere borçlarını geri ödemeleri için ucuz emeğe dayanan sektörlerde uzmanlaşarak uluslararası ticarete girme olanağı tanıdı. Elbette tüm bunları, ortaya çıkan yüklü faturanın düzenli olarak işçi ve emekçilere ödettilmesi amacıyla çıkarılan IMF reçeteleri tamamladı. Tüm bu süreç boyunca yapısal kriz hafiflemek bir yana, devasa borçlar nedeniyle yeni boyutlar kazanmış oldu.

Dünya çapında yaşanan bu süreç, hemen hemen tüm bağımlı kapitalist ülkelerde olduğu gibi Türkiye’de de aynı şekilde yaşandı. Birkaç sene önce Brezilya, Asya ve Rusya’da yaşanan krizlerin bir devamı olarak Türkiye de aynı süreci ekonomik iflasla tamamladı.

Yapısal krizin başlıca unsurları

Türkiye kapitalizminin yaşadığı yapısal krizin başlıca unsurları; kronik bir bütçe ve ödemeler açığı, yanısıra kronik bir enflasyondur. Ama bunlarla beraber son otuz yıldır ender bazı yıllar dışında sürekliliğini koruyan bir büyüme hızı da sözkonusudur. İlk planda şaşırtıcı gibi görünen bu durum, aslında emperyalist merkezler ile tekerci burjuvazi tarafından spekülasyon ve borç akışı yoluyla oluşturulan şişirilmiş bir ekonomiyi ifade etmektedir. Böyle bir ekonomi esasta bütçe ve dış ödemeler açığına dayalı bir vurgun ve talan ekonomisidir. Ülkenin tüm değerlerinin yağmalanması, yanısıra işçi ve emekçilerin iliklerine kadar sistemli ve sürekli bir biçimde soyulması temelinde kurulmuştur. Elbette ki sadece bu kadarıyla değil. Yanısıra önemli miktarlardaki kara para da bu ekonominin temel direklerinden biridir.

Bu unsurlardan kronik bütçe açığı, egemenler

tarafından İMF'nin sömürü ve soygun reçetelerinin toplum çapında meşrulaştırılmasının bir dayanağı olarak kullanılmıştır. Bunun için, bütçe açığının temel nedenleri olarak, kamu harcamaları adı altında, işçi ve emekçilerin iktisadi ve sosyal hak ve kazanımları ve KİT'ler gösterilmiştir. Böylelikle hazırlanan acı reçetelerle işçi ve emekçilerin iktisadi ve sosyal kazanımları gaspedilmiş, sefalet derinleştirilmiştir. KİT'ler yağmalanmış, sömürü ve soygunun önündeki engeller birer birer ortadan kaldırılmıştır.

Gerçekte ne genel olarak krizin, ne de krizin başlıca unsurlarından biri olan kronik bütçe açıklarının nedeni, işçi-emekçiler ve KİT'ler değildir. Bütçe açığının nedeni, aksine işçi ve emekçilerin sömürü ve soygunu ile KİT'lerin yağması üzerinden elde edilen kaynakların emperyalist tekellere ve tekelci sermayeye aktarılmasından oluşan sömürü ve soygun çarklarıdır. Ki yukarıda da söylendiği gibi, kapitalizmin temel sömürü ve soygun yöntemlerinden olan bu çark, '80'li yıllarda boyutları ve hızı artırılarak işletilmiştir. Yanısıra krizin faturasının düzenli olarak işçi-emekçileri fatura edilmesinin kılıfına dönüştürülmüştür. Sürekli olarak emperyalistlere ve tekelci sermayeye kaynak akışı sağlayan bütçe açığı, sömürü ve yağmanın arttırılmasıyla yine sürekli bir biçimde büyümüştür.

Krizin bir diğer başlıca unsuru olan ödemeler açığının kaynağı ise gizlenemez denli apaçık ortadadır. Dış ödemeler açığı, Türkiye kapitalizminin emperyalist merkezlerle arasındaki borç-alacak ilişkisi üzerinden ifadesini bulmaktadır. Bilindiği üzere ödemeler açığı da kronik haldedir. Dahası son yaşanan kriz üzerinden işlevini yıkıcı bir biçimde oynamıştır.

Ödemeler açığının iki temel kaynağı mevcuttur. Birincisi emperyalist finans kuruluşlarınca devlete ve tekelci sermayeye verilen borçlar, ikincisi ise sermaye ve meta ihracıdır. Bu iki unsur birbirini tamamlamakta, gerisin geri emperyalist merkezlere vurgunlarla beraber dönmektedir. Elbetteki işbirlikçi tekelci sermaye de bu vurgun ve soygun mekanizmasından beslenmektedir.

Çarklar, işçi ve emekçilerin sömürü ve soygunu ile birikmiş artı-değerin yağmalanmasıyla dönmekte, çarkları döndürenler de bu çarklar her döndüğünde kasalarını doldurmaktadırlar. Ancak bu çarklar uzun süredir öylesine bir büyüklüğe ulaşmışlardır ki, artık mevcut kaynaklar da bu çarkları döndürmeye yetmemektedir. İşçi ve emekçiler iliklerine kadar sömürülüp soyulmuştur, ama elde edilen kaynaklar emperyalist finans merkezlerine aktarılması gereken miktarın çok altında kalmıştır. O zaman kara para kaynakları devreye sokulmuş, ancak bu da yetmemiştir. Bu kez tekelci sermayenin birikmiş artı-değer kaynakları yüksek faizlerle alınarak çarklar döndürülmeye başlanmıştır. Böylelikle emperyalist merkezlere kaynak akışı sürdürülürken, tekelci sermaye de tatlı vurgunlar yapma olanağı kazanmıştır.

Ancak bunun da bir sınırı vardı. Çünkü, hem tekelci sermayenin artı-değer kaynakları sınırlıydı, hem de yüksek faizlerle yapılan vurgunlar, tekelci sermayeyi giderek üretimden koparıyor, böylelikle artı-değer birikimi kesintiye uğruyordu. Sonuç, spekülasyona dayalı bir rant ekonomisi oldu. Bu emperyalist metropollere dönük kaynak akışını riske ettiği gibi, toplamında sistemin bütünü için artan kriz dinamikleri anlamına geliyordu.

'99'da startı verilen IMF programı tam da bu kriz dinamiklerini ortadan kaldırmayı hedefliyordu. Sabit döviz kuru, düşük faiz politikası ile beraber işçi ve emekçilerin ellerindeki gaspedilmemiş son haklar da gaspedilerek, sömürü alabildiğine arttırılarak, dış borçlara yakın bir miktara ulaşmış bulunan iç borç kütlesi tasfiye edilecekti. Programın ilk sonuçları 5 bankanın çöküşü oldu. Yeni döneme ayak uyduramayanlar çökecek, piyasa risk ögesi barındıran "çürükler"den temizlenecekti. Faşist baskı ve terörle uygulanan sosyal yıkım

programıyla da, işçi ve emekçiler tam anlamıyla azgın bir sömürü ve soyguna tabi tutuldu. Yüzyıllık kazanımlar masaya yatırıldı, ücretler düşürüldü, sosyal haklar bir bir gaspedildi. Ama tüm bu uygulamalar biriken kriz dinamiklerini yatıştıramadığı gibi, daha da arttırdı. Sonuçta dış ödemeler açığı daha da büyüdü. Ekonomik yapı spekülatif hareketlere daha da duyarlı bir hale geldi.

Son kriz tam da bu zemin üzerinde patlak verdi. Bu kriz İMF programının olduğu gibi, kapitalist ekonominin de iflasını getirdi. Düzenin uluslararası finans tekellerine verdiği en büyük güvencesi olan "siyasal istikrar" çökünce, bu finans tekelleri son bir vurgun vurup ülke sınırlarını terkettiler. Önemli bir ödemeler açığı bulunan düzen, bu kaçıyla beraber çöküşün eşğine geldi. Kredi sistemi çöktü, ülkenin en büyük bankaları dahi alacaklarından gelen kapsamlı geri ödeme taleplerini cevaplayamadılar. Kredi sisteminde yaşanan bu çöküş, zincirleme olarak tekelci sermayenin alt kesimlerine kadar uzandı. Böylelikle ödeme güçlüğü içerisine düşen birçok işyeri kapanmak zorunda kaldı. Bu "sıcak para" ile çevrilen kapitalist ekonominin çarklarının durması anlamına geliyordu.

Borç batağı ve düzenin geleceği

Kapitalist düzenin içerisinde yüzdüğü dipsiz kuyuyu görebilmek için krizin başlıca unsurlarından birini oluşturan borç batağına daha yakından bakmak gereklidir. Mustafa Sönmez'in *Cumhuriyet* gazetesi'nde yayınlanan "*Krizi anlamak ve aşmak*" başlıklı değerlendirmesi bu açıdan çarpıcı veriler sunuyor. Söz konusu yazıda Rusya, Asya, Brezilya, Arjantin ve son olarak da Türkiye krizlerinin ortak noktası, borçlarının milli gelirlerinin önemli bir oranına denk gelmesi olarak gösteriliyor:

"Uluslararası standartlara göre, bir ülkenin dış borcu, milli gelirinin yarısına yaklaşmış ya da geçmişse o ülke çok borçlu ve riskli ülke sayılıyor. En çok borçlu ülkelere kıyasla yaklaştığımızda, Endonezya'nın dış borç stokunun milli gelirinin yüzde 169'unu, Rusya'nın yüzde 62'yi bulduğunu görüyoruz. "Türkiye, 1998'deki borç stoku ile milli gelirinin yüzde 49'u kadar borçlanmış bir ülkeydi. 2000 itibarıyla bu oranın yüzde 55'in üstüne çıktığı ve bu ölçütlere göre, borç verenler açısından en riskli üçüncü ülke görünümünde olduğunu anımsamamız gerekiyor".

İşte dipsiz kuyu denilen durum budur. Sermaye devleti boğazına kadar bir borç batağına batmış durumdadır. Bu nedenle sömürü ve soygun çarkları daha azgın ve dizginsizce işlemelidir. Ama bu çarkların işlemesi için de, emperyalist merkezlerden gelecek "sıcak para"ya ihtiyaç vardır.

Yaşanan kriz sonrasında sermaye duran çarklarını, borç stokunu çok daha fazla arttırarak çalıştıracaktır. Elbette katlanan bu borç stokunun geri ödenmesi, işçi

ve emekçi kitlelerinin tam bir yıkımıyla gerçekleştirilecektir.

Ancak emperyalist finans merkezleri artık salt kapsamlı saldırı paketleriyle de yetinmemektedirler. Hazine ve Merkez Bankası yönetimlerini artık doğrudan kendi ellerine almış olmaları bunu göstermektedir. Ödenen bedelin karşılığı MB ve Hazinesin teslimi olmuştur. Ancak yukarıda da değindiğimiz gibi, bu yaşanan yapısal krizi atlattırmaya yetmeyeceği gibi, sömürü, soygun ve talanın arttırılmasıyla beraber, yeni ve daha sarsıcı iflasların yaşanması da kaçınılmaz olacaktır.

Krize karşı düzenin ve sınıfın çözümü temelden farklıdır

Yukarıda da altını çizdiğimiz gibi, yaşanan yapısal bir krizdir. Alabildiğine derinleşmiş bulunan bu krizin düzen tarafından aşılmasının imkanı bulunmamaktadır. Kriz sistematik bir biçimde işçi ve emekçilere fatura edilerek ancak yatıştırılabilmektedir. Yaşanan bu son kriz sonrasında da düzen tarafından krize karşı alınan tedbirler temelde böylesi bir fatura edişe dayalıdır. Elbette bunun dışında da düzenin bozulan iç dengelerinin oturtulması yönünde adımlar atılacaktır. Ama tüm bunlar tamamen işçi sınıfı ve emekçilere yönelik saldırgan bir öz taşıyacaktır.

Halihazırda düzenin krizin etkilerini ortadan kaldırmaya dönük olarak attığı adımlar, esasta iki ayağa dayanmaktadır. Bu ikisi ise özde birbirine sıkı sıkıya bağlı durumdadır. Bu iki ayağın birleştiği nokta, tekelleşmedir. Söz konusu tekelleşme iktisadi ve siyasal planda yaşanacaktır. Siyasal plandaki tekelleşme; dışta ABD emperyalizmi, içte ise ordu merkezinde gerçekleşecektir. Böylelikle düzenin siyasal planda bozulan iç dengeleri yeniden düzenlenecektir.

Siyasal planda yaşanacak böylesi bir tekelleşmenin iktisadi boyutu ise, emperyalist köleliğin derinleştirilmesidir. Bununla birlikte, tekelci sermayenin, iç ayıklama, yani sermayenin yoğunlaşması ve merkezileşmesi yoluyla, yeni bir düzeyde güç kazanmasıdır. Yaşanacak tekelleşme süreci, emperyalist tekellerin ülke pazarı üzerinde sınırsız egemenliğinin sağlanması; tekelci burjuvazinin kaymak tabakasının ise, bu tekellerin taşeronluğunu yaparak ayakta kalacağı bir iktisadi sürecin örgütlenmesinde ifadesini bulacaktır.

ATO Başkanı Sinan Aygün yaşanan durumu, 30 Mart'ta bankaların alacaklarının vadesinin dolacak olmasına ilişkin açıklamasında, çarpıcı bir biçimde ifade etmektedir. ATO Başkanı, hükümet çare bulamazsa ekonominin yeni bir kara güne imza atacağı endişesini taşıdığını ifade ederek; ödenmeyen kredi ve faizler nedeniyle bankaların şirket sahibi olacaklarını, bu sürecin de bankaların devletleştirilmesiyle son bulacağını vurguladı (aktaran Ntvmsnbc).

Tüm bunlar zaten sürmekte olan bir yönelimin krizle beraber yoğunlaşmış biçimde devam ettirilmesidir. Bu tekelleşme sürecinin sonuçları ise; siyasal planda yoğunlaştırılmış baskı ve terör, iktisadi planda ise derinleştirilmiş sefalet ve kitlesele işsizleştirmeler olacaktır.

Görülmektedir ki, düzenin yaşadığı kriz temelde emperyalist-kapitalist sömürü ve soygun mekanizmalarına dayanmaktadır. Dolayısıyla işçi sınıfı ve emekçilerin kriz karşısındaki tek gerçek alternatifleri bu sömürü ve soygun çarklarını baz almak değil, onu aşmak olacaktır. Mevcut mekanizmalar çerçevesinde oluşturulmuş "emek", "ulusal" yaftaları takılmış platformlar bu nedenle işçi sınıfı ve emekçileri aldatmaktan başka bir anlama gelmemektedirler. Emperyalist-kapitalist düzenin dışına çıkamayan her politik platform, bu düzenin çarklarını törpüler, ancak onu asla parçalayamaz. Tam da bu nedenle sömürü, soygun ve talan, ve esasta üretici güçlerin tahribi devam eder.

Komsa'da işçi kıyımı

7 Kasım'da başlayan Komsa grevi 3 Şubat'ta, 86. gününde anlaşılmayla bitirildi. Komsa grevi sürecinde Birleşik Metal-İş'in aldığı tutum yeni değildi. Bu süreç farklı yerlerde daha önce de benzer biçimlerde yaşanmıştı. Bu konuda *Kızıl Bayrak*'ın 11 Kasım ve 25 Kasım tarihli sayılarında yazılar yayınlanmış, *"Ve ne yazık ki inisiyatifin sendikaya terk edildiği her durumda, sonuç direnişin satılması olmuştur"* denilerek, Metal-İş sendikasının tutumuna dikkat çekilmişti.

Komsa Elektronik daha önce kamuya ait bir işyeriyken '80'lerin ortalarında özelleştirilmiştir. Geçen yıllara kadar işçilerin değişik sosyal hakları varken, bunların teker teker gasp edilmesi süreci yaşanmıştır.

Yaklaşık üç yıldır Komsa'da büyük bir emek ve özveriyle devam eden sendikalaşma çalışması, 7 Kasım'da greve çıkılmasının ardından patronun sendikayı kabullenmek zorunda kalmasıyla, başarıya ulaşmıştır. Grevin ilk günlerinde işçiler toplu olarak fabrika önünde beklediler. Zamanla sayı azaldı ve bekleyenler üç-beş işçiye düştü. Ancak toplantılar yapıldığı zaman bir araya geliyorlardı. İşçilerdeki deneyimsizlik ve inisiyatifin tümünden sendikaya bırakılması, grevin sınırlı bir kazanımla sonuçlanmasına neden oldu.

Tabii ki bu çalışmanın ve grevin işçilerde yarattığı bilinç ve deneyim en büyük kazanımdır. Örneğin kimin dost kimin düşman olduğunu net bir şekilde gördüler. Grev sürecinde yeterli maddi ve manevi destekten mahrum kaldılar. Sendikadan sınırlı bir yardım alabildiler. Sefaköy'den bazı sendikacı ve işçilerden oluşan gruplar destek ziyaretlerinde bulundular. NETAŞ'tan ise sadece iki-üç işçi ziyarete geldi. Sendika örgütlü olduğu fabrikalarda desteği

örgütleyebilir, birlik duygusunu ve motivasyonu artırabilirdi, bunu yapmadı.

Bu arada işçiler sayı bakımından az da olsa fire verdiler, ama bunlar daha çok sınıfa güvensiz ve arkadaşlarını satan işçilerdi. Deneyimsizlik ve biraz da dağınıklık maddi sorunlarla birleşince, böyle bir durum yaşanabildi. Sürece tam katılamayan bazı işçiler "Grev nöbetine giderken otobüse verecek paramız yok" diyorlardı.

Anlaşma imzalandıktan sonra sendika başkanı Doğan Kaya *Evrensel* gazetesine yaptığı açıklamada; "Önemli olan Komsa'ya sendikayı sokmaktı. Greve bunun için çıktık ve başardık." diyordu. Yani sözleşmenin sınırlı kazanımlarla imzalanmasını mazur göstermeye çalışıyordu.

Grevin sona ermesinin hemen ardından Komsa patronu sendikayı fabrikadan atmak için saldırıları başlattı. Şu ana kadar elliye yakın işçinin işine son verildi. On ikisi grev sürecinde grev kırıcısı olarak işe alınanlar, diğerleri sendikalı işçiler. Sendika buna karşı kılını bile kıpırdatmış değil. İşten atmalarla sendikalı işçilerin sayısı 90'a düşmüş bulunuyor. Yanısıra patron işçilerin bir kısmını bayram öncesi ücretsiz izne çıkardı. Şimdi, "iş siparişi bekleniyor, gelirse elliye yakın işçi alınacak, gelmezse otuza yakın işçi atılacak" söylentisi dolaşıyor işçiler arasında. İşçilerin atılıp atılmaması gelecek siparişe endekslenmiş durumda. Bu tümüyle patronun bir oyunu.

İşçilerde patronun sendikayı bitirmek istediği düşüncesi hakim, ama buna karşı birleşik mücadeleyi öremiyorlar. İşçiler bu saldırıyı ancak komiteler kurup tabanda örgütlenerek ve sendikayı görev başına çağırarak püskürtebilir ve örgütlülüklerini sağlamlaştırabilirler.

Bir Komsa işçisinden mektup...

“Birliğimizi korumalı, işten atmaları engellemeliyiz”

Biz Komsa işçileri olarak 7 Kasım '00 tarihinde greve çıktık. Grevin ilk günlerinde coşkulu ve heyecan içindeydik. Bu arada tüm arkadaşların maddi ve manevi sorunları oldu. Birleşik Metal-İş sendikasından sınırlı da olsa maddi destek gördük. Gelen bu paralar maddi ihtiyaçlarımızı karşılamada yetersiz kalsa da, bu, işçilerin birikimlerinin, grevimizde bizlerin maddi olarak zorluk çekmemiz açısından önemlidir. İşte bu örgütlülüğün yararıdır.

Biz greve çıkmadan önce fabrika müdürü Necmi Bey "eğer sendika Komsa'ya girerse, ben ceketimi alıp gideceğim" demişti, ama sözünde durmadı. Anlayacağımız bizim Necmi Bey şerefsizmiş.

Grevi kazandıktan sonra ilk gün heyecan ve sevinçle fabrikaya girdik. O anki mutluluğumu anlatacak söz bulamıyorum. Patronun tüm oyunlarına karşı kazanılmış bir grev bizlere güven ve umut vermişti. Ümraniye'de Komsa işçilerinin kazandığı grev zaferi, İMES ve organize sanayi bölgesinde çalışanlara da güzel bir örnek oldu. Bu sanayi bölgelerinde çalışan işçi arkadaşlarımızın haklarını arayacağımı inanıyorum. Sendikalı çalışmanın onların da hakkı olduğunu düşünüyorum.

Şimdi patronun saldırıları başladı. İlk etapta sendikalı olan işçi arkadaşlardan beşi işten atıldı. Ardından yirmi kişinin daha işine son verilince toplam yirmi beş işçi işten atılmış oldu. Oniki grev kırıcısı işçinin de işine son verildi. Kanunlar patronlardan yana olduğu için sendikacılar bu durum karşısında bir şey yapamadılar. Patronlardan yana olan kanunların kaldırılmasıyla işçiler daha fazla hakka sahip olacaktır. Bu hakları kazanmak içinse hepimizin birlikte mücadele etmesi gerekiyor.

Fabrikada bir de ekonomik krizden dolayı bazı arkadaşlar ücretsiz izne çıkarıldılar. 86 gün süren bir grev yaşadık. Bizler grevdeyken TANSAS işçileri, Sefaköy'deki fabrikalarda çalışan işçiler ve diğer bazı fabrikalardaki arkadaşlar bize destek ziyaretinde bulundular. Bu sınıf dayanışması bizi mutlu etti.

Patron, maaş ve avanslarımızı gecikmeli olarak bankaya yatırıyor. Bayram parasını alabilmiş değilim. Toplusözleşme imzalamış olmamıza rağmen, bu sözleşmeden doğan haklarımızı doğru dürüst alamıyoruz. Patron kriz var diyerek maaşlarımızı ödemiyor.

Şu an fabrikada işçi atmalar devam ediyor. Sendikalı işçi sayısı doksan civarında. Patronun niyeti sendikayı fabrikadan atmak. Buna işçi arkadaşlarımızın izin vermemesi gerekiyor. Birliğimizi korumalı, işten atmaları engellemeliyiz. Burada önemli bir görev de sendikacılara düşüyor. Bizlere sahip çıkmalılar. Onca zorlukla ve aylarca süren bir grev sonucu kazandığımız sendikamızı kaybetmemeliyiz.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantev.org>

Bir Komsa işçisi

Belediye-İş temsilciler kurulu toplantısı

Belediye-İş sendikası tarafından Fuar Dilek Restoran'ta 1 Mart Perşembe günü temsilciler kurulu toplantısı yapıldı. Saat 13.00'te başlayan toplantının gündemi ekonomik kriz ve işçi alacaklarıydı. Salona; "Belediye işçisi köle değildir!", "Selam olsun Türkiye işçi sınıfına!", "Sendikasızlaştırmaya karşı birlikte mücadeleye!", "Birlik, mücadele, zafer!", "Özelleştirme adı altında yürütülen yağma ve talana son verilmelidir!", "Eşit işe, eşit ücret!", "İş gücünde kadın-erkek ayrımına son!" pankartları asılıydı.

İşyeri temsilcilerinin ve sendika yetkililerinin konuşmalar yaptığı toplantı sonunda, alınan kararların rapor haline getirilmesi ve ilki Nisan ayının 19'unda olmak üzere üç ayda bir temsilciler kurulu toplantısının yapılması kararlaştırıldı.

Toplantıda yapılan konuşmalardan...

Nurettin Taş (2 No'lu Şube sekreteri): Fırat'ın kenarında bir koyun kaybolursa benden sorun dedi, 9. Cumhurbaşkanı. Fırat'ın kenarında koyun kaybolmadı ama bu ülkede 40 bin insan kaybedildi. F Tipi cezaevlerine atıldı insanlar, sesimizi çıkarmadık. Niye? Polis var, copu var bize de dokunur. Dokunsun, 40 bin insandan sonra 40 bin bir de ben olayım ne olacak...

Selahattin Tercan (Karşıyaka Şube Sekreteri): 12 Eylül öncesi ve sonrasıyla kıyaslayarak sendikaların mevcut durumunun eleştirisini yaptı.

Mustafa Gökçe: Konbel'deki işçi kıyımından sonra Marbel'e geçen işçileri örgütleyemiyoruz. Çünkü sahip çıkmadık. Örgütleyoruz ama örgütlediğimiz arkadaşlarımız işten çıkarılıyor, sahip çıkmadığımız için bir daha örgütleyemiyoruz.

Süleyman Karaya (İZSU- Halkapınar baştemsilcisi): Bugün sistem acımasızca çalışıyorsa, biz de bu sistemin alternatifini arkadaşlarımıza anlatmaya çalışmalıyız. Eğitim çalışması çok önemli.

Süleyman Suavi: Kriz üzerine konuştu. Bornova Belediyesi'ndeki saldırıların yoğunluğundan bahsetti.

Yavuz Kardeş: Bornova'da sendika başkanı dövülüyor, sandalye vuruluyor. Bayram Meral gelip ben çözeceğim diyor. Neyi çözüyorsun? Bayram Meral zaten bizi 24 Temmuz da sattı...

Ümit Gül (Karşıyaka Belediyesi baştemsilcisi): Kent AŞ'deki arkadaşlarımızın yanında olamadık. Bugün biz Kent AŞ işçilerinin yanında olmalıydık ki, yarın öbür gün biz de eylem yaptığımızda Şebnem Tabak'la çöpleri toplamasınlar, yanımızda olsunlar.

Abidin Yücesan (İZSU): Taban eylemlere katılmıyorsa bir nedeni var, neden taban suçlanıyor. Sendika uzmanları var.

Kızıl Bayrak/İzmir

Beykoz Paşabahçe Şişe Cam'da eylem

Beykoz Paşabahçe Şişe Cam'da çalışan 920 işçi ücretsiz izne çıkarılmak isteniyor. İşçiler buna karşı 1 Mart günü eylem yaptılar. Saat 11.00'de fabrika bahçesinde toplanan işçiler, ücretsiz izinlerin iptalini ve üretimin bayramda da sürmesini istediler. Eyleme Beykoz Deri Kundura ve TEKEK işçileri de destek verdiler. Eylemde konuşan Kristal-İş Şube Başkanı, görüşmelerin devam ettiğini, fakat kapatılmamak konusunda kararlı olduklarını söyledi. Ayrıca Tek Gıda- İş Şube Başkanı Hasan Başkaya da konuşma yaparak, "Beykoz'da bazı oyunlar dönüyor ve bu hepimizin sorunu. O yüzden omuz omuzayız." dedi.

Deri-İş Şube Başkanı Kemal Köse ise, " Türkiye'de bankalar batıyor, hortumcular çıkıyor, ama krizin faturası işçilere ödetiliyor. Fakat bu krizi Beykoz'a mal edemezler. Deri işçileri olarak Şişe Cam'ı kapattırmayız. Bir işçinin kılına bile zarar gelirse Beykoz'u rantiyecilere dar ederiz. Ölmek var dönmek yok." dedi.

Bu arada anlaşma sağlandı. Fabrikadaki üç fırından bozuk olan bir tanesi kapatılacak ve bu fırında çalışan işçiler yıllık izne ayrılacak. İzin sonunda bir diğer grup izne ayrılacak ve dönüşümlü çalışma bu şekilde devam edecek. Ayrıca toplusözleşmelerde karşılıklı "iyi niyet" gösterilecek ve fabrika kapatılmayacak.

Sendika bürokratlarının çabalarına karşınÇukobirlik işçilerinin greve çıkma kararlılığı kırılamadı...

“Direne direne kazanacağız!”

4 Ekim '00'de DİSK Tekstil ile Çukobirlik yönetimi arasında başlayan görüşmeler daha başından tıkandı. İşveren sendikayı muhatap dahi kabul etmiyordu. Sendikanın aldığı grev kararı süresinin dolmasıyla, 14 Mart 2001'de, 1250 işçi greve başladı. Son iki gün süren görüşmelerde işveren, ilk 8 ay için (Nisan'dan Ağustos'a kadar) %5, ikinci yıl için %15 ücret zammı teklif etti. Sendikanın talebi ise enflasyon artışı kadar zamdı. Sendikacılar görüşme sonuçlarını servis alanında toplanan işçilere iletiler. İşçiler tepkilerini yuhalayarak dile getirdiler ve sendikacılara “bu teklifi bize getirirken utanmadınız mı?” diye bağırdılar.

Sendika genel başkan yardımcısı Kazım Doğan işverenin teklifini işçilere anlatırken, gerçekte kimin hizmetinde olduğunu tüm çıplaklığıyla ortaya serdi. Ülkenin içinde bulunduğu ekonomik krizden, Çukobirlik'in durumundan, greve çıkarlarsa işçilerin iş akitlerinin askıya alınacağından, grev uygulansın ya da uygulanmasın genel müdürün 500 işçiyi işten çıkaracağından, Türkiye'deki sıkıntılar dikkate alındığında 2 yıllık toplam %20'ye razı olunabileceğinden söz ederek, grev kararı almamaları

için işçileri ikna etmeye çalıştı. Gerçekte açıkça greve gitmeyelim diyordu.

İşçilerin buna tepkisi son derece sert oldu. “Çukobirlik'te örgütlü diğer sendikalara, Tek Gıda-İş ve Tez Koop-İş'e üye çalışanların maaşları 500 milyona yakın, biz hala ortalama 200 milyona çalışıyoruz. DİSK 1992'de yetki aldığı anda böyle konuşmuyordunuz” dediler. Kazım Doğan'ın, işverenin teklif ettiği toplam %20 zamlı birlikte işçinin giydirilmiş maaşının 408 milyon olacağını söyleyerek işçilerde kafa bulanıklığı yaratmaya çalışması da sonuç vermedi. İşçiler “Bizi kandırmayın, çıplak maaşımız ne olacak onu

söyleyin” diye bağırdılar. Tabii ki sendika bürokrati gerçeği söyleyemedi. Daha sonra grev oylaması yapıldı. İşçilerin hepsinin elini kaldırmasıyla grev onaylandı. Tek bir işçi bile greve karşı çıkmadı. Grev kararının alınmasından sonra fabrika içinden giriş kapısına doğru yürüyüşe geçen işçiler; “Yaşasın işçilerin birliği!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Yılgınlık yok direniş var!” sloganları ve alkışlar eşliğinde fabrika girişine grev pankartını astılar.

Yıllardır uygulanmakta olan özelleştirme saldırısının bir sonucu olarak Çukobirlik'te toplu işten çıkarmalar yaşanmış, üretim kapasitesi bilinçli olarak düşürülmüştür. Kasım ayında 1940 işçi ücretsiz izne çıkarılarak birçok işçinin iş akti feshedilmiş, ancak kararlı bir direniş sonucunda işçiler işbaşı yapabilmişlerdi. Bundan birkaç ay sonra yeniden işten çıkarmalar yaşanmıştır.

TİS görüşmelerine bilinçli olarak yanaşmayan Çukobirlik yönetiminin amacı süreci alabildiğince uzatmaktır. İşçileri bıktırarak kendilerinin çıkarmaları hedefliyorlardı. Bunun sonucunda bazı işçiler çıkışlarını aldılar. İşten çıkarmalar karşısında ciddi bir tepki örgütlemeyen sendikanın pasif tutumu Çukobirlik yönetimini cesaretlendirdi. TİS görüşmelerinde sendikayı muhatap bile almadı.

Ancak, Çukobirlik'te üretimin durması Çukobirlik yönetimini çok fazla ilgilendirmiyor. Üretimi düşürmeyi işverenin kendisi istiyor. Dolayısıyla işçiler, sıfır zam dayatmasına karşı sergiledikleri direngen tutumu özelleştirme saldırısına karşı da göstermek durumundadırlar.

Grev süresince grevin organizasyonunu yürütecek, grev kazanımla sonuçlanıncaya kadar etkin ve militan bir mücadele yürütecek grev komitesi acilen kurulmalıdır. Sürecin örgütlenmesi, EXSA'da olduğu gibi, hiçbir biçimde sendika bürokratlarına bırakılmamalıdır. Çukobirlik işçisi bu konuda EXSA grevinin derslerinden sonuna kadar yararlanmalıdır.

Kızıl Bayrak/Adana

Kula Mensucat işçileri iş akitlerini feshettiler...

Kazanmanın yolu direnmekten geçiyor!

Hak-İş'e bağlı Öz İplik-İş Sendikası'nda örgütlü olan Kula Mensucat işçilerine aylardır maaş, ikramiye ve nemaları ödenmiyordu. Bunun üzerine 19 Şubat akşamı işten çıkan işçiler evlerine gitmeyip fabrika önünde bekleyerek direniş başlatmışlardı. Bu süreç içerisinde işverenin hiçbir adım atmaması üzerine yaklaşık 600 işçi iş akitlerini tek taraflı olarak feshetmişlerdi. Patron ilkinde akitlerin feshini kabul etmese de ikinci girişimde kabul etti. Araya giren bayram süresince de herhangi bir gelişmenin olmaması üzerine, 13 Mart Pazartesi günü fabrikada üretim tamamen “durduruldu”. (Bu arada patron yeni işçiler alarak Cumartesi gününden bu yana üretimi sürdürüyor.)

Pazartesi sabahı yüzlerce işçi hukuksal sürecin nasıl işlediğini, bundan sonra ne yapacaklarını öğrenmek için sendika binasında toplandılar. Sendika başkanı bir konuşma yaptı ve soruları yanıtladı. Kendilerinin işçilerin isteği üzerine hareket ettiklerini, sonuna kadar mücadele edeceklerini vurguladı. İş akitlerinin feshedilmesinin işçinin kendi tercihi olduğunu, işçilerin sendikanın önerdiği grev sürecini beklemek istemediğini söyledi. İşverenin işçilerle alay edip küçümsediğini, bu yüzden işçinin toplu sözleşmeden doğan yasal grev sürecini bile bekleyecek sabrının kalmadığını, artık dönüşü olmayan bir yola girdiklerini, gemileri yaktıklarını söyledi. Bundan sonra açılan davaların sonuna kadar takip edileceğinin teminatını verdi.

Kula Mensucat işçisi şunu çok iyi bilmelidir ki, bu düzen nasıl sermaye sahiplerinin düzeniyse, yargısından polisine kadar herşey de sermaye

sahiplerinin hizmetindedir. Fabrikanın ve sendikanın önüne otobüsler dolusu polis boşuna gelmiyor. Onların tek işi patronların mal ve can güvenliğini korumak, sömürücü düzeninin devamlılığını sağlamaktır. Yargının da aynı şekilde işlediğini unutmamak gerekir. Hakimlerin kararlarını, vicdanlarının sesiyle değil, cüzdanlarına giren dolarlarla verdiği unutulmamalıdır. Dolayısıyla, Kula Mensucat işçilerinin belki de yıllarca mahkeme kapılarında süründürülmeleri hiç de şaşırtıcı bir durum olmayacaktır.

İşçiler önderlik boşluğu nedeniyle kolay, kolay olduğu kadar da yanlış yolu seçmişlerdir. Haklarını alabilmek için en güçlü silahları olan grev yoluna başvurulmamıştır. Böylece yaptırım-pazarlık gücü kaybedilmiş ve patronun ekmeğine yağ sürülmüştür. İşveren şimdiden sefalet ücretleriyle birçok işçi alıp üretime geçmiştir. Sermayenin en ağır krizlerinde birini yaşıyor olması, işsizliğin had safhaya ulaşması düşünüldüğünde, sürecin işçiler tarafından daha sancılı yaşanması, kayıpların daha fazla olması kaçınılmazdır.

Patronun işçilere yönelik alaycı tutumuna, küçümseyip horlamasına

gelince, ücretli kölelik düzeni yıkılıp işçi ve emekçilerin kendi düzeni kurulana dek, alinteriyle ve onuruyla çalışan onmilyonlarca işçi ve emekçi bir avuç asalak tarafından küçümsenmeye devam edecektir. Buna verilecek en iyi cevap, işçilerin kendi özgüçlerine dayanan birleşik örgütlü mücadelesidir.

Bir Kula Mensucat işçisiyle röportaj:

“Ne yapılacak, ne gerekiyor, bilemiyoruz...”

- Sürecinizi anlatır mısınız?

İşçi: Aylardır alamadığımız maaş ve ikramiyelerimiz, ayrıca bu ay verilmesi gereken bayram paralarımız, bayramdan önce ödenmedi. İşverenin hiçbir ödeme yapmaması üzerine Çarşamba günü saat 17'ye kadar vakit tanıdık. Saat 17 oldu, ödeme yapılmadı. O gün ve ertesi gün yine fabrikaya geldik, bir şey yok. Bunun üzerine üretimi durdurduk.

Şu an sendika genel sekreteri tarafından sendikaya gelmemiz istendi. Herkes buraya geldi. Beş tane avukatımız da hazır. Avukatlar ne gerekiyorsa yapacak, haklarımız alınacaktır.

- İş akitlerinizi siz mi feshettiniz?

İşçi: İş akitlerini tek taraflı feshettik. İşverenin haberi var bundan. Bir sefer sunuldu, kabul etmedi. İkinci sefer tekrar sunuldu, kabul etmiş. Ben bu parayı ödeyemeyeceğim demiş.

- Bundan sonra ne yapmayı düşünüyorsunuz?

İşçi: Şu an bekliyoruz. Ne yapılacak, ne gerekiyor, bilemiyoruz. Şu ana kadar avukatlar da herhangi bir açıklama yapmadılar. İçerde görüşmeler devam ediyor.

Ankara Sağlık Platformu:

"Örgütlü gücümüz ve örgütlü mücadelemiz geleceğimizin teminatıdır"

Yaşanan son ekonomik kriz, toplumca ulaşılmış olduğumuz sağlık düzeyinin yetersizliği, sağlık çalışanlarının ücretlerindeki aşırı kayıplar, sağlık çalışanlarının çalışma koşullarının sürekli ağırlaşması, zorlaşması ve ülkenin içinde bulunduğu baskı rejimi nedeniyle, bu 14 Mart Tıp Bayramını, biz sağlık çalışanları olarak ne yazık ki bir bayram havasında kutlayamıyoruz. Bu sistemin yapısal ve kronik krizleri her seferinde bizleri yoksullaştırıyor, toplumu sağlıksızlaştırıyor. Son krizle, tüm emekçi kesimlerle birlikte gelir düzeyimiz %40 oranında kayba uğradı. Sağlık çalışanları yoksulluk sınırının çok altındaki ücretleri ile yaşamaya gayret ederlerken, az gelişmişliğin, yoksulluğun göstergesi olan hastalıklar toplumda hızla artıyor.

Sağlık çalışanlarının sağlık alanı ile ilgili tespitleri ve hak taleplerinin kamuoyunda geniş bir destek bulması, halkın bu taleplerin yanında olduğunun en önemli göstergesidir. Sağlık çalışanları ve halkımızın yararı bir ve aynıdır. Bugün sermayenin hükümetler üzerindeki baskıları ve sağlığı kâr alanına çevirme talepleri, toplum sağlığı karşısındaki en büyük tehlike ve tehdittir. Sağlık alanına yönelik politik tercihler ve düzenlemeler insan sağlığını, sağlıklı bir toplumu esas alarak değil, şirketlerin talepleri ve yönlendirmeleri doğrultusunda şekillenmektedir.

Tüm bu yaşanan olumsuzluklar, dünyadaki egemen politikaların ülkemizdeki yansımalarıdır. Bizlerin reçetelerinin yerine, IMF reçetelerinin hükümetlerce dikkate alınmasının sonuçlarıdır. Şimdi IMF reçetelerinden bir tanesi daha toplumun önüne konmak için hazırlanıyor. Daha önceki IMF reçeteleri bizler için nasıl bir sonuç verdiyse, hazırlanan son reçete de daha fazla yoksulluk, daha fazla fedakarlık, daha fazla hastalık, daha fazla bebek ve anne ölümü ve daha sağlıksız toplumla sonuçlanacaktır.

Bugün, beceriksiz ve dışa bağımlı hükümetlerin, popülist, siyasi kadrolaşma ve rant peşindeki bakanlık politikalarının sonucunda, toplum sağlığı ve sağlıklı yaşama hakkı yok edilmiş, koruyucu sağlık hizmetleri çöktürülmüş, kamu sağlık hizmetlerine yıllardır hiç bir yatırım yapılmamış ve hizmetlerin önu tıkanmaya çalışılmış, sağlık çalışanlarının toplum nezdindeki saygınlıkları yıpratılmış, pahalı tedavi ve teknolojik israf yaygınlaşmış, bölgeler arası sağlıkta eşitsizlik ve dengesizlik artmış, sağlık çalışanlarının ücretleri sürekli gerilerken vardiyalı çalışma, sürtime gibi keyfi uygulamalarla çalışma süreleri uzamış, çalışma koşulları ağırlaşmış, politik kadrolaşma, adam kayırma gibi uygulamalar ayyuka çıkmış, bu politikalara muhalefet

edenler sürgüne gönderilmiştir.

Bütün bu olumsuzluklara karşı üretkenler için, bu ülke için sorunların aşılması ve çözümü mümkündür;

Öncelikle örgütlenmenin önündeki engeller ve örgütlü mücadele karşısındaki baskılar kaldırılmalıdır,

Mutlaka sağlık çalışanları örgütleri ile birlikte karar süreçlerine dahil edilmelidir,

Sağlık hizmetlerinin finansmanı bütçe dışı alanlara kaydırılmamalı, sağlık hizmetleri için yurttaşlardan ek katkı payı, katılım vs. gibi ek ücretlendirmelerden vazgeçilmeli, sağlığa bütçeden yeterli pay ayrılmalıdır,

Sağlık çalışanlarının ücretleri artırılmalı, grevli toplu sözleşmeli sendika hakkını içeren tam süre çalışma uygulamasına geçilmelidir,

Bu ülkede kaynak sorunu yoktur, sadece vergilerimizden oluşan kaynaklar sermaye ve rantiyer kesime transfer edilmektedir. Bu süreç durdurulmalı, sermaye ve rantiyer kesimin bütçeye katkısı artırılmalı, "fedakarlık" bu kesimlerden beklenmelidir,

Toplum sağlığına dayalı sağlık politikaları yaşama geçirilmeli, birinci basamak sağlık hizmetlerinde çalışanlar desteklenmeli, koruyucu sağlık hizmetlerine gereken önem verilmeli, sevk zinciri işletilmelidir,

Toplumun özel sağlık alanına yönlendirilmesi amacıyla kasıtlı olarak geriletken kamu sağlık kurumlarına, bir an önce gerekli fiziksel, teknolojik ve personel yatırımı gerçekleştirilmelidir,

Ülkedeki tıp ve sağlık eğitiminin niteliği artırılmalı, yedek işsiz ordu yaratmaya hizmet eden yetersiz fakülteler kapatılmalıdır.

Bizler sağlık çalışanları ve onların örgütleri olarak, bu ülkedeki pek çok değerli üreticisi ve yaratıcısı olarak, toplumun sağlığını ve mutluluğunu hedefleyen, halka dönük bu politikalarımızın arkasında sonuna kadar durmaya devam edeceğiz. Örgütlü gücümüz ve örgütlü mücadelemiz geleceğimizin teminatıdır.

Ankara Sağlık Platformu
Ankara Tabip Odası
SES Ankara Şubesi
Ankara Eczacılar Odası

SES İstanbul Şubeleri "Tıp Bayramı" dolayısıyla kendilerine dönük saldırıları protesto ettiler...

"İMF'ye değil sağlığa bütçe!"

SES İstanbul Şubeleri "14 Mart Tıp Bayramı" nedeniyle bir basın açıklaması düzenlediler. Saat 13:00'de Sultanaahmet'te biraraya gelen 40 kadar sağlık emekçisi sessiz bir şekilde İstanbul Sağlık Müdürlüğü'ne yürüdü.

Burada okunan basın metninde; milyonlarca işçi ve emekçinin primleriyle ayakta duran SSK'nın IMF politikaları gereğince özelleştirilmeye ve tasfiye edilmeye çalışıldığına, böylelikle sağlıklı yaşama hakkının ortadan

kaldırılmak istendiğine dikkat çekildi. Osman Durmuş'un sistematik politikası haline gelen sürgün ve cezaların sağlık hizmetlerinin verilmesini bozduğu belirtilerek, yaşanan bu sorunlardan dolayı "14 Mart Sağlık Haftası değil, mücadele günüdür" denildi.

Eylemde, "SSK'lar halkındır, satılamaz!", "Yaşam hakkı sağlıklı başlar!", "İMF'ye değil sağlığa bütçe!", "Örgütlü emek sağlıklı toplum!", "Bayram değil mücadele!", "İşletme değil parasız sağlık!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Genel-Eğitim Okulu'nun olaylı açılışı

1 Mart günü, DİSK'e bağlı Genel-İş sendikası tarafından Genel-Eğitim Okulu açıldı. DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, Genel-İş Genel Başkanı İsmail Hakkı Önal ve DİSK Genel Ege Bölge temsilcisi Musa Çam'ın da katıldığı açılışa İzelman işçileri de kitlesel olarak gelmişlerdi. Genel-İş'te yaşanan sorunlar açılış etkinliklerine yansdı.

Bina önünde yapılan basın açıklamasında, Süleyman Çelebi ve İsmail Hakkı Önal birlik ve dayanışmaya özellikle vurgu yaptı. Ancak, basın

açıklamasının ardından İzelman işçileri ve Genel-İş 3 No'lu şube yöneticileri binaya alınmayarak, polis zoruyla uzaklaştırılmaya çalışıldılar. Genel-İş 3 No'lu şube yöneticilerinin merkez tarafından görevden alınmalarına ve delege seçimlerinin iptal ettirilmeye çalışılmasına öfkeli olan İzelman işçileri, tepkilerini çeşitli sloganlarla dile getirdiler. Daha sonra İzelman işçileri toplu bir şekilde sendikalarına gittiler.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>
Kızıl Bayrak/İzmir

Gazi Taşımacılık'ta direnişin başarısı

Gazi Taşımacılık'ta sendikalı olduklarından dolayı işten atılan 27 işçiden 17'si, 17 gün süren direnişin ardından görüşmeler sonucunda tekrar işlerine geri döndü. Diğer 10 işçinin de sonraki günlerde işbaşı yapacağı üzerinden anlaşmaya varılarak direniş bitirildi. 10 işçinin maaşının işçiler işlerine geri dönene kadar sendika tarafından karşılanacağı söylendi.

İşçiler işverenin daha önce de örgütlü yapıyı dağıtmaya yönelik hareket ettiğini, ancak her seferinde püskürttüklerini ifade ettiler.

Kızıl Bayrak/Adana

İstanbul'da 8 Mart mitingi...**Onbini a kın
kadın ve erkek emekçi...**

8 Mart'ta onbini aşkın kadın ve erkek emekçi İstanbul'da alanlara çıktılar. Kadına yönelik her türlü ayrımcılığı, İMF politikalarını, sermayenin azgınlaşan saldırılarını ve F tipi hücre saldırısını protesto ederek öfkelerini haykırdılar. Geçen yılki 8 Mart mitingine oranla daha kitlesel ve coşkuluydu.

Sabah saatlerinde Perpa önünde toplandı. Daha sonra kortejler halinde Abide-i Hürriyet Meydanı'na doğru yürüyüşe geçildi. En önde, 8 Mart Platformu'nun "Kadınlara yönelik şiddete, tecrite, yoksulluğa ve ayrımcılığa karşı 8 Mart 2001'de kadınlar" pankartı yerliyordu. Mitinge hayli kitlesel katılan HADEP'li kadınlar "barış" ve "demokratik Türkiye" gündemli sloganlarla yürüdüler. KESK, SES Bakırköy Şubesi ve Basın-İş Eyleme pankartlarıyla katılan sendikalar. Devrimciler ise 8 Mart'a yönelik taleplerin yanısıra F tipi cezaevleri ve Ölüm Oruçlarıyla ilgili pankart ve dövizler taşıdılar. Öne çıkardıkları sloganlar da aynı içerikteydi. Yasal sol partiler de mitinge katıldılar.

Saat 12.30'da tüm kortejlerin alana girmesiyle program başladı. Program kürsüden hem Türkçe hem de Kürtçe sunuldu. EKB adına sözalan konuşmacı, F tipi cezaevleri, gözaltında taciz ve tecavüz

ekseninde bir konuşma yaptı. Bunun sorumlusu olan devlet görevlilerinin yargılanmasını istedi. Bu konuşmanın ardından kitle "Tecavüzcü polisler hesap verecek!" sloganını attı. Bunun üzerine kitleyi kuşatan polisler, kendilerinin kışkırtıldığını söyleyerek, program bitene kadar kürsünün arkasında binbir zorluk çıkardılar.

Yürüyüş ve miting boyunca, "Yaşasın kadın dayanışması!", "Cinsel, ulusal, sınıfsal sömürüye son!", "Yaşasın 8 Mart, yaşasın sosyalizm!", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz!", "İçerde dışarda hücreleri parçala!", "Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz!" sloganları atıldı.

Yeni Demokrat Kadın adına konuşan konuşmacı, F tipi tecrite karşı çıktıklarını belirterek, tutsaklarla görüşmelerin başlatılmasını ve cezaevlerinin sivil denetimlere açılmasını talep etti. KESK'li kadınlar adına kürsüye çıkan konuşmacı ise, "dünya üzerinde en fazla kadınların sömürüldüğünü, kadınların çalışma koşullarının çok kötü olduğunu ve Türkiye'de İMF politikalarıyla da bunun devamlı olarak katlandığını ortaya koyan bir tablo çizdi, tüm ezilen kadınları mücadeleye çağırdı.

Nilüfer Akbal, Çiçek gibi sanatçılar türkülerıyla kitleyi coşturdular.

8 Mart'ta Ankara...**"Cinsel, ulusal,
sınıfsal sömürüye son!"**

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde Abdi İpekçi Parkı'nda yapılan mitinge 500 kişi katıldı. Miting, KESK, Halkevleri, İHD Ankara Şubesi Kadın Komisyonu, EKB, HADEP, ÖDP ve EMEP Ankara İl Örgütleri kadın kolları, Barış Kültür ve Sanat Merkezi, ODTÜ-DER Girişimi Kadın Komisyonu, AÜ-EBF Kadın Oluşumu, PSAD 2 Temmuz Kültür Vakfı ve THYD-DER'in oluşturduğu 8 Mart Kadın Platformu tarafından düzenlendi.

Yapılan konuşmalar ve basın açıklamasında, emekçi kadının dünya ve Türkiye'deki durumu anlatıldı. F tiplerinde süren Ölüm Orucu direnişine ise şöyle bir değinildi. 19 Aralık'ta şehit düşen ve hala direnişte olan kadınlar anlatılırken, direnişi ve talepleri konu edilmedi.

Alanda yoğun bir polis ablukası vardı. Polis kürsü üzerinden açılan dövizlere ve atılan sloganlara sürekli müdahale etti. "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Eşit işe eşit ücret!", "Cinsel, ulusal, sınıfsal sömürüye son!" en sık atılan sloganlardı. Devrimcilerin bir arada bulunduğu kitle, F tipi gündemli sloganları sıklıkla attı. Ancak kürsüden bu sloganlar atılmaması yönünde sık sık müdahaleler yapıldı.

Kızıl Bayrak/Ankara

**8 Mart'ta Gebze'de
polis terörü**

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde Gebze Kadın Platformu tarafından Cumhuriyet Alanı'nda yapılmak istenen basın açıklaması, polisin yoğun ablukası ve baskısı sonucu gerçekleşmedi.

Polis, ÖDP, HADEP, EMEP, CHP ve Eğitim-Sen şube binalarının çevresini kuşatarak, basın açıklamasına katılmak isteyenleri gözaltına aldı. Saat 13:00'de ÖDP binasında başlayan gözaltı HADEP binası önünde de devam etti. Basın açıklamasına katılmak isteyen 41 kişi gözaltına alınarak Merkez Karakolu'na götürüldüler. Yapılan GBT araştırması sonucunda 39 kişi adliye sevk edildi. İfadeleri alındıktan sonra serbest bırakıldılar.

Kızıl Bayrak/Gebze

**İzmir:
8 Mart alanlarda
kutlandı**

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, İzmir'de 3 bini aşkın kitlenin katılımıyla kutlandı. Bornova Spor Tesisleri önünde biraraya gelmeye başlayan kitle, polis tarafından didik didik arandı. Bazen tacize varan aramalar sırasında bazı pankartlara, dövizlere ve resimlere el konuldu.

Yürüyüş, tertip komitesince belirlenen sıralamaya uygun olarak kortejlerin oluşturulmasıyla başladı. Bornova Cumhuriyet Meydanı'ndan başlayan yürüyüşte, İHD, HADEP, EMEP, TAYAD-Der, Barış Anaları İnişiyatifi, Dicle Kadın Kültür Merkezi, MKM, EKB, Göç-Der, KESK, Yurtsever Öğrenciler ve Kadın Eylem Birliği pankartları taşındı.

Mitinge Sosyalist Kadın İnişiyatifi imzalı pankartla katılma kararı alan *Kızıl Bayrak*, *Devrimci Demokrasi*, *Özgür Gelecek* ve *Odak* okurları, pankarta el konulması üzerine EKB korteji arkasında kendi dövizleriyle yürüdüler.

Katılımcıların büyük çoğunluğunu HADEP'li kadınlar oluşturuyordu. Mitingte ilk konuşmayı tertip komitesi adına Av. Birgül Değirmenci yaptı. 8 Mart'ın tarihçesine değinen Değirmenci; F tipi cezaevlerine, kadınların yaşadığı çifte sömürüye, Kürt kadınlarının yaşadığı sorunlara, kayıplara, OHAL vb. anti-demokratik uygulamalara dikkat çekti. Ardından tutsak aileleri adına söz alan bir tutsak yakını, sürmekte olan F Tipi vahşetinden söz ederek, insanları duyarlılığa çağırdı. Barış Anaları İnişiyatifi adına yapılmak istenen Kürtçe konuşma önce engellenmek istendi. Fakat daha sonra izin verildi ve Kürtçe konuşma yapıldı.

Eylemde; "Ulusal, sınıfsal, cinsel sömürüye son!", "F tipi ölümler istemiyoruz!", "Hücre ölümdür istemiyoruz!", "Savaşa hayır, barış hemen şimdi!", "Kayıplar bulunsun, hesap sorulsun!", "İçerde dışarda hücreleri parçala!", "Kadın erkek el ele, sokağa eyleme mücadeleye!", "Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz!", "F Tipine değil emekçiye bütçe!", "Yaşasın 8 Mart, yaşasın mücadelemiz!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Kurtuluş yok tek başına ya hep ya hiç birimiz!" sloganları atıldı.

Miting Koma Avzem'in türkülerıyla sona erdi.

Kızıl Bayrak/İzmir

8 Mart'ta Adana...**"8 Mart ruhuyla
hücreleri parçala!"**

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü Adana'da, Adana Kadın Platformu tarafından düzenlenen bir mitingle kutlandı. Mitinge yaklaşık 4 bin kişi katıldı.

Mimar Sinan Açık hava Tiyatrosu'nda toplanan kitle saat 12:00'de yürüyüşe geçti. KESK'in katılımının oldukça sınırlı olduğu mitinge işçi sendikaları katılmadılar. Yalnızca DİSK'e bağlı Emekli-Sen'in katılımı gözlemlendi. HADEP'in kitlesel katılımı dikkat çekti. TUYAB ve Dayanışma-Der "8 Mart ruhuyla hücreleri parçala!" pankartıyla yürüyüşte birlikte katıldılar.

Yürüyüş boyunca Ölüm Orucu Direnişi ve hücrelerle ilgili sloganlar coşkuyla atıldı. "8 Mart ruhuyla hücreleri parçala!", "Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz!", "Direne direne kazanacağız!", "Katil devlet hesap verecek!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "Hücreleri parçala tutsaklara sahip çık!", "Anaların öfkesi katilleri boğacak!", "Zafer direnen tutsakların olacak!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Hücrelere değil emekçiye bütçe!", "Cinsel, sınıfsal, ulusal sömürüye son!", "Yaşasın halkların kardeşliği!" sloganları sıklıkla atıldı.

Alana gelindiğinde bir dakikalık saygı duruşunda bulunuldu. Adana Kadın Platformu günün anlamı ve önemine ilişkin bir konuşma yaptı. Ardından KESK adına Nazan Eroğlu hükümetin uyguladığı İMF politikalarını eleştiren bir konuşma yaptı. Müzik dinletisinin ardından miting sona erdi.

Kızıl Bayrak/Adana

Öncü İşçi İnisiyatifi'nin 8 Mart etkinlikleri

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü vesilesiyle; 25 Şubat'tan 10 Mart'a kadar açık kalan fotoğraf sergisi ile 4 Mart günü yaklaşık 130 kişinin katıldığı bir salon etkinliği gerçekleştirdik. Ciddi bir ön hazırlık üzerinden şekillenen etkinliğimiz ilgiyle karşılandı.

Hazırlık çerçevesinde oluşturduğumuz komite üzerinden 8 Mart'ı sermayenin saldırılarına karşı bir mücadele gününe dönüştürmek, yapacağımız kitle çalışmasıyla işçi inisiyatifini geniş kesimlere tanıtmak öncelikli hedeflerimiz arasındaydı.

4 Mart'taki etkinlik öncesi 10 Mart'a kadar süren ve toplumsal mücadelede kadını resmeden bir fotoğraf sergisi açtık. Serginin duyurusunu yeterince yapmamıza rağmen, ev kadınları dışında işçi kadınlar da sergimizi ziyaret ederek düşüncelerini belirttiler. Tümüyle işçilerden oluşturduğumuz kadın komisyonları üzerinden ev gezileri ile işletmelere dönük çalışmalar yürütüldü. Aynı dönem içerisinde 8 Mart'a dönük 3 bin bilidiriyi tekstil işletmeleri ile emekçi semtlerine dağıttık.

Bu çalışmaları 4 Mart'taki etkinlikle bütünleştirdik. Etkinliğimiz katılım yanında program zenginliğiyle de dikkat çekiciydi.

Devrim şehitleri için yapılan saygı duruşuyla başlayan etkinlikte İşçi inisiyatifi adına bir tekstil işçisinin yaptığı konuşmada; 8 Mart'ın tarihçesi ile işçi inisiyatifinin yürüttüğü çalışmalar, taban örgütlülüğünün yaratılmasına duyulan ihtiyaç vb. vurgulandı. Konuşma sermayeye karşı mücadele çağrısıyla tamamlandı.

8 Mart'ın tarihsel süreci ile bugünün kadınının içerisinde bulunduğu koşullar, daha çok işçi kadınların yaşadığı sömürü, baskı vb. ile ilişkilendirilen bir başka konuşma, bir kadın kamu emekçisi tarafından yapıldı.

Şiirlerin okunduğu etkinlikte toplumsal mücadelede kadını anlatan “Ekme ve gül” adlı filmin gösterimi beğeniyle izlendi. Programın bundan sonraki bölümünde YÇKM bünyesindeki Babil Halk Sahnesi, “Şeytan, hoca ve kadınlar” adlı tiyatro oyununu oynadılar. Dia gösterimi ve şiirlerin okunmasının ardından bir tutsak anasının yaptığı konuşmada zindanlarda kararlılıkla süren Ölüm Orucu Direnişi'ne değinildi. Müzik dinletisini takiben 8 Mart günü alanlara çıkma çağrısıyla etkinlik sona erdi.

Çeşitli işletmelerden işçilerin katıldığı, canlı bir ortamda süren etkinliğe ayrıca, *Ekim Gençliği*, Zeytinburnu End.Meslek Lisesi öğrencileri, Bağcılar'dan öncü işçiler, Esenyurt'tan kadın işçiler, Esenyurt'tan petro-kimya işçileri, Cengiz Tekstil'den bir grup işçi ile *Kızıl Bayrak* çalışanları da mesajlarıyla destek verdiler.

Öncü İşçi İnisiyatifi'nin kısa dönem içerisinde düzenlediği ilk etkinlik olmasına rağmen, katılım ve programın zenginliği üzerinden işçilerin etkinliğe ilişkin olumlu tepkileri, etkinliğimizin başarılı geçtiğinin göstergesi oldu.

Öncü İşçi İnisiyatifi'nden işçiler/İstanbul

Örnek bir inisiyatif:

Aymasan işçilerinin coşkulu 8 Mart etkinliği

Kartal bölgesinde kurulu Aymasan Deri fabrikası işçileri 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü kutlamak için 3 Mart Cumartesi günü Kartal Hasan Ali Yücel Kültür Merkezi'nde bir etkinlik düzenlediler. Etkinliğe çoğu bayan ve gençlerden oluşan yaklaşık 500 kişi katıldı. Gelenlerin çoğu işçilerin ailelerinden oluşuyordu.

Programı işyeri temsilcilerinden bir bayan işçi açtı. Açılış konuşmasında 8 Mart'ın doğuşunu ve verilen mücadeleleri anlattı. Konuşmasının sonunda ise Tuzla Deri İş Şube Başkanı Cemal Taşkın'a yapılan saldırıyı kınadı. Ardından Aymasan baştemsilcisi bir konuşma yaptı. Konuşmasında 8 Mart'ın anlamına ve sınıfın birlik olmasının önemine değindi.

Baştemsilcinin konuşmasından sonra sözü Deri İş Sendikası Mali Sekreteri aldı. Söze Cemal Taşkın'ın vuruluşunu kınayarak başladı ve asılsız iddiaları yalanlayarak, C. Taşkın'ın vuruluşundan Musa Servi'yi sorumlu tutmasını ve hedef göstermesini ise sert bir dille eleştirdi. 8 Mart'ın bir mücadele günü olduğunu vurgulayarak, krizin sorumlularının kendileri olmadığını ve yükünün de kendilerine ait olmadığını söyledi. İşçi sınıfının sorunlarının taban örgütlülükleri ile aşılabileceğini belirtti. Ardından bir Aymasan işçisi Nazım Hikmet'in “Kadınlarımız” adlı şiirini okudu ve yaygın alkış aldı. “Türkiye İşçi Sınıfına Selam” şiiri ise coşkuyla karşılandı.

Aradan sonra Aymasan işçilerinin oluşturduğu müzik grubu sahnedeki yerini aldı. İşçi sınıfının sorunlarını ve mücadelelerini anlatan türkü ve marşlar söylendiler. Sonrasında etkinliğe katılan kurumların mesajları okundu. Zaman kısıtlılığından dolayı katılımcılar konuşamadılar. Fakat başlarındaki kızıl bantlarla salonda bulunan tutsak

analarından Güzel Şahin konuşmacı olarak kürsüye davet edildi. Güzel ana zafer işaretiyle geldi ve yaygın bir alkış aldı. Konuşmasında, Ölüm Orucu'nun 140'lı günlere geldiğini ve hala taleplerin kabul edilmediğini söyledi. F tipi cezaevlerinde tecrit ve işkencenin devam ettiğini, duyarlı demokrat insanların devrimci tutsakların yanında olması ve Ölüm Orucu'nun sesinin duyurulması gerektiğini söyledi. Herkesi destek vermeye çağırdı. Konuşmasının ardından tekrar zafer işaretiyle kürsüden indi. Yoğun bir alkış aldı.

Ananın konuşmasının ardından Aymasan işçileri kendilerinin yazdığı ve oynadığı bir tiyatro oyunu sergilediler. Oyunda kadının evdeki yaşamda ezilmesi, fabrikadaki sömürü ve örgütlü mücadele anlatılıyordu. Oyunun bitiminden sonra sınıf mücadelesindeki kadın fotoğraflarıyla dia gösterisi yapıldı. Ardından Erzincan halk oyunları sahnelendi. Son olarak Grup Güneşe Türkü devrimci marşlar ve türküler söyledi. Programı ilerici sanatçıların birlikte hazırladıkları “Hücrem” adlı parçayı söyleyerek bitirdiler. Mücadele alanlarında buluşma çağrısı yapan kapanış konuşmasının ardından etkinlik bitirildi.

Aymasan işçilerinin böyle bir inisiyatif göstermeleri kuşkusuz ileri bir adımdır. Etkinlik başından sonuna kadar Aymasan işçilerinin kendi çabalarıyla gerçekleşti. Özellikle tiyatro gösterisi seyirciler tarafından büyük ilgi gördü.

Devletin kolluk güçleri de oradaydılar, Hasan Ali Yücel Kültür Merkezi önüne yığılmak yapmışlardı. Geç gelen insanlara “Burada etkinlik yok, Tuzla'da var” diyerek, onları *Evreysel* çevresinin Tuzla'da aynı gün düzenlediği etkinliğe yönlendirdikleri gözlemlendi.

Kızıl Bayrak/Kartal

Kadının ezilmesinin kaynağı kapitalizmdir!

Yine bir 8 Mart'ta alanlar doldurularak Dünya Emekçi Kadınlar Günü kutlandı. Kadınlar “erkek egemen toplum”a karşı seslerini yükselttiler. Acaba bu seslenişin suçladığı adres gerçekten doğru muydu?

Günümüzden 144 yıl önce New York'ta 40 bin dokuma işçisi kadın kime karşı isyan etmiş, baş kaldırmış ve fabrika işgali sırasında yakılarak katledilmişti? 8 Mart 1857'de de, 8 Mart 1886'da da, günümüzde de kadının ezilmesinin kaynağı kapitalizm olmuştur. Kapitalist sistem geçmişte yaptığı gibi hala adresi kendinden başka yerlere kaydırmaya, günün anlam ve önemini saptırmaya çalışmaktadır. Bunun aracı olarak en çok kullandığı silah da, aslında işçi sınıfı ve emekçilerin silahı olması gereken demokratik kitle örgütleri ve sendikalarıdır. Geçirdiğimiz son 8 Mart'ta da sistemin silahlarını nasıl kullandığı tüm açıklığıyla görmüş bulunuyoruz. Reformizmin hakim olduğu sendikaların ve kitle örgütlerinin son mitingde aldıkları tavır, 8 Mart'ı “Dünya Kadınlar Günü”ne çevirmeye dönüktür. Erkeklerle kimi zaman utangaçça, kimi zaman açıkça alanlara gelinmemesi söylenmiş, miting sırasında “kadınlar içeri erkekler dışarı” çağrısında bulunulmuştur.

Sistem, sadece reformizmi değil aynı zamanda teslimiyet batağına saplanmış olan PKK'yi de kullanmakta. Yıllardır hem ulusal hem de cinsel olarak ezilen ve

sömürülen Kürt kadınları PKK'nin teslimiyet çizgisinde hareket etmiş, düne kadar ve hala kendisine işkence yapan, tacizde bulunan, tecavüz eden polislere çiçekler uzatmıştır. Hem teslimiyetin bu boyutu, hem de sendika reformistlerinin pratikleri, tam da sistemin istediği şekildedir.

8 Mart, bu politikaların anlattığı Dünya Kadınlar Günü değil, “Dünya Emekçi Kadınlar Günü”dür. 8 Mart 1857'de “Eşit işe eşit ücret!”, “12 saatlik iş günü!”, “Kadına oy hakkı!” şiarları erkeklere karşı değil, kapitalist düzene karşı atılmıştır. Kadınlar erkeklere karşı değil, kapitalist sisteme karşı ayaklanmışlardır. Kapitalist sisteme karşı mücadelede kadın-erkek, Alevi-Sünni, Kürt-Türk vb. ayrımı yapılmaz. Bu ayrımların yapılması demek, sınıf mücadelesini bölmek, işçi sınıfına ihanet demektir. Kapitalizme yönelen her türlü mücadele kadın-erkek işçi sınıfı önderliğinde ve tüm ezilenlerin katılımıyla gerçekleştirilebilir.

Ve unutulmamalıdır ki, kadının kurtuluşu sosyalizmedir.

Kadın olmadan devrim olmaz,

Devrim olmadan kadın kurtulmaz!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Bir Kızıl Bayrak okuru/İstanbul

Kurtköy halkının gözünden 8 Mart ve gösterdikleri..

“Yıkımlara izin vermeyeceğiz!”

Son günlerde Kızıl Bayrak sayfalarına da yansıyan Kurtköy gecekondularının yıkımı olayı halen sıcaklığını koruyor. Gecekondulu halkı çeşitli toplantılarla bir dizi kararlar almaya çalışıyor. Alınan kararları, düzeyi ne olursa olsun hayata geçirmeye çalışıyorlar. Bu çerçevede yapılan son çalışma ve karar da, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü dolayısıyla yapılacak mitinge katılmaktı.

8 Mart günü mahalledeki dostların yanına gidip insanları kendi gündemleriyle 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'ne katılmaya çağırdık. Ancak insanların bir çoğunun haberi yoktu. Saat 10:00'a doğru yaklaşık 40 kişilik bir otobüsle yola çıktık. Yürüyüş güzergahı yakınında dörderli sıra oluşturup yürümeye başladık.

Mitinge katılanların çoğu kadındı. Yaşlı analar dahi vardı. Arama noktasında bir kadının elinden dövizleri almışlar, arkadan gelen bayana vereceğiz diye. Yine kortej oluşturarak yürüyüşe başladık. Yürüyüş yolu üzerindeki (Perpa'nın karşı) köprüünün yanında beklemeye başladık. Bir arkadaş pankart getirecekti. Az sonra geldi, ancak pankart yoktu. Polis keyfi gerekçelerle el koymuştu. Birkaç arkadaş pankartı geri almak için gitti ama bir sonuç alamadılar. Pankartın olmaması moralleri biraz bozsa da kısa sürede bu da aşıldı. Herşeye rağmen 35-40 kişi evlerinin yıkılmasını ve peşkeş çekilmesini kamuoyuna duyurmak için oradaydı. Gecekondulu halkına sahip çıkan, destek veren dostlarımız vardı alanda.

Alandakiler hakkında bilgi almak için kortejimizdeki bayanlar durmadan sorular soruyorlardı. Ben de TUYAB'ı anlattım. Anlattıklarımı dinleyen abla TUYAB'ta çalışanları takdir ettiğini söyledi.

Yürüyüşün başlamasıyla birlikte öncü işçilerin ve Kızıl Bayrak okurlarının kortejinin arkasında kendi kortejimizi oluşturduk. Kortejimizde yeralan insanların birçoğu ilk defa böyle bir eyleme katılıyorlardı. Başlangıçta bir sükunluk vardı, tedirginlik azalınca ve dostlar sahip çıktıkça bizler de

sloganlarımızı atmaya başladık. “Kondular bizimdir, KİPTAŞ'ın değil!”, “Yıkımlara izin vermeyeceğiz!” sloganlarıyla yürüyüş güzergahından belli bir yol katettik. Daha sonra “Direne direne kazanacağız!”, “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz!” sloganlarını daha gür ve heyecanla haykırdık. Diyebilirim ki bayanlar, biz erkeklerden daha iyiydi. Ortamın coşkusuna daha çabuk uydular. Ön taraftan atılan sloganlara katılıyorlar ve yine ön taraftan atılan “Kurtköy halkı yalnız değildir” sloganını alkışlarla karşılıyorlardı.

Alana vardıkten sonra halay çekip slogan attık. Miting sona erdikten sonra geldiğimiz arabayla dönüş yoluna koyulduk. Dönüşte birkaç arkadaş değerlendirme konuşması yaptı. Dövizlerin ve pankartın polise kaptırılması dışında genelde olumlu konuşmalar ve tepkiler geldi. Bunun üzerine ben bayanlara yönelik bir komite oluşturulması önerisinde bulundum. Bunun üzerine bayanlar komşuları ziyaret ederek, hem mitingi anlatma hem de onları yeni çalışmalara katma kararı aldılar. 11 Mart Pazar günü toplantı yapma kararlaştırıldı.

Bölgede yıkımlarla ilgili büyük bir duyarlılık oluşmuş durumda. Burada en büyük görev bu insanların ilerci ve devrimci dostlarına düşmektedir. Biz işçi ve emekçiler olarak onların her zaman yanında olmalıyız. Şunu da belirtmeliyim ki, kondularda bayanları toparlayacak, bilinçlendirecek iyi bir çalışmaya ihtiyaç vardır. Özellikle erkeklerin gündüz işte veya mahallenin uzağında oldukları düşünülürse, bayanlara düşen görev daha iyi anlaşılacaktır. Yıkım işleri genellikle gündüz olmaktadır. Önemli bir nokta da, insanların çoğunun pratik bir adım atılması yönündeki ısrardır. Örneğin Pendik Belediyesi önünde basın açıklaması yapmak gibi önerileri iyi değerlendirip hayata geçirmek gerekir. Bu tür etkinlikler insanları toparlayıcı ve motive edici adımlar olacaktır.

Kondular halkı yalnız değildir!

Yıkımlara izin vermeyeceğiz!

Kurtköy'den bir KB okuru

TUYAB, 8 Mart'ta alanlara direnişin sesini taşıdı...

“Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!”

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde tutsak aileleri de kitlesel olarak eyleme katıldı. “Katliamın hesabı sorulsun! F Tipleri kapatılsın! TUYAB” yazılı pankartla, eylem komitesinin “kortejde erkeklerin (babaların) olmasını” ileri sürmesi üzerine, biz de kadın örgütlerinin bir arkasında yerimizi aldık.

Düzenli bir kortej oluşturarak “Katil devlet hesap verecek!”, “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!”, “Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!”, “İçerde dışarda hücreleri parçala!”, “Edirne direniyor!, Kandıra direniyor!, Sincan direniyor! Tekirdağ direniyor!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Anaların öfkesi katilleri boğacak!”, “Katil devlet hesap verecek!”, “Hesap sorulsun katiller yargılsın!” sloganları coşkulu ve kararlı bir şekilde haykırıldı.

Yürüyüşe geçildiğinde ise ailelerin kararlılığı eyleme gelenlerin ilgisini üzerine topladı. Yürüyüş boyunca sloganlara katılım ve alkışla destek verildi. Alana girildiğinde ise kürsüye yakın bir yere geçilerek sloganlar yine gür bir şekilde haykırıldı. Kürsüden F tipleriyle ilgili yapılan konuşma atılan sloganlarla desteklendi.

Mitingin ardından TUYAB'lı aileler de kitleyle birlikte alandan ayrıldılar.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rartey.org>

Bir TUYAB çalışmanı

Kurtköy halkı 8 Mart alanında**yerini aldı...**

“Kurtköy halkı yalnız değildir!”

Pendik bölgesinin Kurtköy Canbaztepe semtinin gecekondulu halkı gecekondularının yıkımını engellemek amacıyla mücadelesini örgütliyor. Kendi içinde dar toplantılarla başlayan çalışma somut kararlar alınarak ilerletilmeye çalışılıyor.

Bunlardan ilki bildiri kaleme alarak mahalle halkına geniş bir toplantı çağrısı yapmak oldu. Bildiri dağıtımı için 5 kişi görev aldı ve dağıtım oldukça heyecanlı bir havada gerçekleştirildi.

Toplantıya katılanlar tartışmalara katılımcı olamadılar, bu nedenle toplantı cansız geçti. Getirilen öneriler kişisel tartışmalardan dolayı somutlanamadı. Toplantı sonrası bu olayın muhatapları eleştirildi ve bundan sonra yapılacaklar üzerinden bir tartışma yürütüldü. Bu tartışmalar sonunda 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü mitingine katılma kararı alındı. 8 Mart'ın anlamına ve önemine ilişkin başlayan tartışmalar, 8 Mart alanına yıkım gündemini taşımanın yol, yöntem araçları netleştirilerek son buldu. Ancak zaman sınırlılığı nedeniyle 8 Mart'a yönelik etkili bir çalışma yürütülemedi.

“Yıkımlar durdurulsun! Herkese sağlığa ve ihtiyaca uygun ucuz konut!/Kurtköy Canbaztepe Halkı” imzalı pankart ile yıkım gündemli slogan ve taleplerin yer aldığı dövizlerin hazırlanması somutlanarak kitle çalışmasına başlandı. 15 kişilik bir grupla Pir Sultan Abdal Derneği ziyaret edilerek, gündemdeki soruna destek için çağrıda bulunuldu. Yöneticiler destek sözü vermelerine karşın eyleme katılmadılar.

Sabah 35-40 kişinin katılımıyla miting alanına doğru yola çıkıldı. Pankart alana sokulamadığı için döviz hazırlanmaya başlandı. Kolluk güçleri çeşitli bahanelerle dövizlere de el koydular. Yalnızca “Kondular bizimdir KİPTAŞ'ın değil!”, “Yıkımlara izin vermeyeceğiz/Canbaztepe Halkı” yazılı dövizlerimizi geçirebildik ve alandaki yerimizi aldık.

Bu olumsuzluklara rağmen kitlenin motivasyonu hiç azalmadı. Sloganlar gür bir sesle haykırıldı. “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Kondular bizimdir bizim kalacak”, “Direne direne kazanacağız!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!” vb. sloganlar atıldı. Önümüzdeki Kızıl Bayrak kortejinin taleplerimizi sahiplenerek attığı “Kurtköy halkı yalnız değildir!” sloganı kortejimizde olumlu bir hava yarattı. Yürüyüş esnasında habercilerin zayıf da olsa ilgisini çektik ve belli kanallarda ve gazetelerde haber konusu olabildik.

Miting dönüşünde yapılan değerlendirmeler; bunun bir başlangıç olduğu ve çalışmanın daha ileriye taşınması gerektiği biçimindeydi. Yapılan tartışmalar somutlanarak, genel bir toplantı yapılması kararı alındı. Çalışma olumsuzluklara rağmen oldukça iyi bir etki bıraktı kitle üzerinde.

Kurtköy'den bir işçi

Adana'da Dünya Emekçi Kadınlar Günü etkinliği

14 Mart Çarşamba günü Adana Emekli-Sen'de 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'yle ilgili bir etkinlik yapıldı. Şube başkanı günün tarihçesine değinen ve özel mülkiyet ortadan kalkmadıkça bu sorunun devam edeceğini vurgulayan bir konuşma yaptı. Konuşmadan sonra şiirler okundu ve bağlama eşliğinde türküler söylendi. Etkinliğe tutsak yakımları da katıldılar. Bir tutsak anasının okuduğu “Öldürtmeyeceğiz!” şiiri ile etkinlik sona erdi.

Emekli-Sen bu etkinlikten önce İMF direktifleriyle ilgili bir basın açıklaması yaptı. Açıklamada, emekçilerin %40 fakirleştiğine, sömürücülerin bu programla, emeklileri ve emekçileri daha da yıkıma götürdüğüne değinildi. Tüm DKÖ'ler, siyasi partiler ve sivil toplum örgütlerine saldırıya dur deme çağrısı yapıldı.

Krizin faturasını bir kez daha işçi-emekçilere ödetme programı açıkla Katlanmış yıkım programı. faşist baskı ve terörle uygulanacak!..

Saldırıya karşı işçi

Yaşanan derin mali ve iktisadi kriz karşısında düzen cephesi, yeni ve kapsamlı bir sosyal yıkım programı oluşturmuş bulunuyor. Arkasında bizzat ABD emperyalizminin ve TÜSİAD'ın olduğu program, geçmiş programları kat be kat aşan bir keskinliğe ve yıkıcılığa sahip.

Program özünde krizin faturasının işçi ve emekçi kitlelere çıkarılmasından oluşuyor. Bu artık düzen sözcülerinin de saklamadığı bir gerçek durumda. Bu nedenle programın açıklanması işçi sendikalarına yapılan ziyaretlerle beraber gerçekleştirildi. Ziyaretlerde bol bol birlik ve kardeşlikten söz edilirken, kısa vadede tek bir vaat dahi verilmemeye dikkat edildi.

Söylenen kabaca şudur: Şimdi uygulanacak olan bir acil müdahale programıdır, uygulanması tamamen toplumsal desteği gerektirmektedir; programla beraber hele bir düzlüğe çıkalım, sonrasında oturur taleplerinizi dinleriz...

Yani düzen cephesi açıktan, krizin faturasını dün size fatura ettik, bugün de edeceğiz demektir.

Yeni açıklanan program için söylenen “fedakarlık” masalları özünde değişmemekle beraber, geçmiştekilerden farklı bir biçimde okunuyor artık. Krizin suçu hükümete ve İMF'ye atıldıktan sonra, yeni saldırı programı “Ulusal program” olarak nitelendiriliyor, programın kendisi ise bizzat Kemal Derviş kişiliğiyle özdeşleştiriliyor.

Ancak program öz itibarıyla bir İMF programı olduğu gibi, yine bizzat İMF merkezlerinde biçimlendirilmiş durumdadır. Zaten Kemal Derviş de bir Dünya Bankası memurudur, emperyalist finans çevrelerinin tam hizmetinde bir görevlidir. Kaldı ki, Kemal Derviş'in kendisi yeni programı açıklarken, bu programın eskisinin bir devamı olduğuna belli bir vurgu yapmaktadır. Tüm bunlar bir yana, program özünde emperyalist tekellerin ve işbirlikçi tekerci burjuvazinin çıkarlarını güvenceye almayı, yanısıra krizin işçi ve emekçilere fatura edilmesini sömürü ve soygunun derinleştirilmesini içermekte, bunu hedeflemektedir. Bu açıdan gerek doz gerekse kapsam açısından bir önceki saldırıyı katlamaktadır.

İçi boşaltılan kamu bankalarının faturası işçi-emekçilere çıkarılacak!

Program önüne, “öncelikli hedef” olarak çökmüş bulunan bankacılık sisteminin onarılmasını koyuyor. Kamu bankalarına dönük kapsamlı müdahaleler ve çürük özel bankaların sistemden ayıklanması, ilk elden yapılacaklar olarak tanımlanıyor. Kamu bankalarına yapılacak müdahale, Emlak ve Ziraat Bankası'nın birleştirilmesini ve üç kamu bankasının ortak bir yönetime verilmesini öngörüyor. Yani kamu bankalarının özelleştirilmesi için ilk adımlar böylece atılmış oluyor. Ancak tüm bu önlemlerin yerine getirilmesi, “kamu kaynaklarının kullanılması gerekliliği”ne bağlanıyor. Programda açıkça ifade edildiği gibi, bunun için gerekli kaynakların toplamı

en az 16 katrilyon lira, yani aşağı yukarı 16 milyar dolardır. Bu, yıkım programı karşılığında İMF'den alınacağı umulan kredi miktarını aşan bir rakamdır. Buna halihazırda içi boşaltılmış bulunan özel bankaları da eklersek, fatura ikiye katlanacaktır. Bu miktar elbette, bugüne kadar uluslararası finans çevrelerine ödenen onmilyarlarca dolar tutarındaki borç ve faiz yükü gibi, bir kez daha işçi ve emekçilerin cebinden çıkarılacaktır.

Banka sistemine ve özelde kamu bankalarına yapılacak müdahalenin faturası salt bankaların içini doldurmak için yapılacak soygundan ibaret de değildir. Yanısıra, kamu bankalarının mevcut işlevlerinin ortadan kaldırılmasıyla birlikte, sözkonusu bankaların düşük faizli kredi ve destek sağladıkları (en azından öyle göründükleri) üretici köylülük, zanaatkar ve esnaf da yıkıma uğrayacaklardır.

Ancak bu kadarıyla da sınırlı değil. “Kamu bankalarının piyasa kurallarına ve kârlılık esasına uygun bir şekilde çalışması” amacıyla şubelerin sayısı azaltılacak, böylelikle bu sektörde kitlesel işten atmalar gerçekleştirilecektir.

Reel ücretlerin düşürülmesine devam!

Programın temel direklerinden biri olarak, izlenecek ücret politikası gösterilmektedir. Bu çerçevede iflas eden yıkım programının “hedeflenen

enflasyona dayalı ücret politikası” sürdürülecektir. Böylelikle geçen yıl “hedeflenen enflasyon” aldatmacasıyla ücretlerde yaşanan düşüşler bir yana, devalüasyonla beraber yüzde 50'lere ulaşan kayıplar da tartışmaya dahi açılmayacaktır. Öyle ki, geçtiğimiz günlerde açıklanan rakamlara göre kamu işçilerine öngörülen ücret artış oranı yüzde 15 civarındadır. Oysa aynı açıklamada enflasyonun yüzde 49 olarak hedeflendiği açıklanmıştır. Yani işçi sınıfına hedeflenenin dahi çok çok altında bir

ücret zammıyla koyulaştırılmış bir sefalet öngörülmektedir.

Program geçmiş kayıpların tartışmaya açılmayacağını şu çarpıcı cümlelerle ifade etmektedir: “Kamu işçilerinin ücretleri, istihdam kaybına yol açılmadan 1999-2000 dönemini kapsayan toplu iş sözleşmeleriyle sağlanan reel artışlar, bütçe imkanları ve kamu işletmelerinin ödeme kabiliyeti dikkate alınarak, kamu kesimi çalışanları arasında ücret adaleti gözeterek şekilde ayarlanacaktır.”

‘99-00’de bahsedilen reel ücret artışları yalandan başka birşey değildir. Böylesine çıplak yalanlara başvurulması ise, saldırı programına karşı gelişebilecek mücadelenin önünü almak içindir. Çünkü kamu işçileri ile emekçilere farklı ücret artış oranları öngörülmekte, böylelikle ücret eşitliği sağlama bahanesiyle, işçi ve emekçiler karşı karşıya getirilmeye çalışılmaktadır. Oysa kamu emekçilerine enflasyonun dahi altında kalmakta ve geçmiş kayıpları es geçmektedir.

Açıklanan programla belirlenen ücret artış oranlarına kesinkes uyulacağının altı çizilmektedir. Programda şu ifadeler kullanılmaktadır: “Tüm kesimleri ilgilendirmeyen ve ücret adaletini hedeflemeyen münferit ücret artış talepleri dikkate alınmayacaktır.” Buradaki “Tüm kesimleri ilgilendirmeyen ve ücret adaletini hedeflemeyen” ifadeleri, işçi sınıfını kendi içinde bölmeyi

hedeflediği gibi, işçilerle kamu emekçilerini karşı karşıya getirmek amacını da yalın bir şekilde göstermektedir. Öngörülen ücret artışlarının sağlanabilmesi için işveren sendikaları ile devletin ilgili kurumlarının koordineli bir biçimde çalışacağı belirtilmektedir. Böylelikle sermaye cephesinden yekpare bir tutum alınacak ve bu işçi sınıfına ve emekçilere dayatılacaktır. Elbette dayatma, bu cepheye sendika ağalarının dahil edilmesiyle gerçekleştirilecektir. Çünkü program, devlet-işveren koordinasyonunun sağlanmasından sonra, ESK'nın çalıştırılarak programın hedefleri ile uyumun sağlanmasından

Yeni yıkım programının “genel stratejisi”

Kemal Derviş'in açıklamasına göre, yeni yıkım programının “genel stratejisi” üç aşamadan oluşuyor. Birincisi, bankacılık sektöründe atılacak adımlar; ikincisi, faiz ve döviz kuruna “istikrar” kazandırılması; üçüncüsü ise “makro ekonomik dengelerin sağlanması.” Bu saldırı stratejisi çerçevesinde hareket edecek olan sermaye iktidarı, bankacılıktan başlayarak, kapsamlı ve bir o kadar da yıkıcı saldırı maddelerini hayata geçirmeyi tasarlıyor.

Saldırı programının bu “genel stratejisi” çerçevesinde atılacak adımlar ise, gene kendi açıklamalarına göre; enflasyonla mücadelenin kararlılıkla sürdürülmesi, bu yönde sıkı maliye ve para politikalarının izlenmesi, yanısıra gelirler politikasının sağlıklı olarak sürdürülmesi; bankacılık sisteminde yapısal tedbirlerin alınması; “yabancı sermaye yatırımları”nı arttırmak için “yapısal reformlar” ve bu çerçevede yapılması gereken tüm yasal değişikliklerin derhal gerçekleştirilmesi; özelleştirmelerin kararlılıkla sürdürülmesi, “enerjideki liberalizasyon sürecinin devam ettirilmesi” olarak sıralanıyor. Yani iflası belgelenmiş bulunan geçmiş İMF programını olduğu gibi içeren, yanısıra onu kapsam ve doz açısından katlayan bir saldırı programıdır sözkonusu olan.

ndı...

-emekçi barikadı!..

sözetmektedir.

Kitlesel işçi kıyımına devam!

Program aynı zamanda yaygın işçi kıyımlarını öngörmektedir. Yaşanan ekonomik krizle beraber onbinlerce işçinin işten atılması yetmiyormuş gibi, yeni işten atmaların da önü açılmaktadır. Özel işletmelerde yaygın ve kitlesel boyutlarda yaşanan işçi kıyımları sürmekle kalmayacak, kamu işletmelerinde de kitlesel işçi kıyımlarının önü açılacaktır. Uzun yıllardır uygulanmakta olan zorunlu emeklilik vb. uygulamaların yeni boyutlara vardırılarak sürdürülmesi planlanmaktadır. Program bu konuda şunları söylemektedir: *“İşletmelerin verimliliği ve etkinliği dikkate alınarak, emekliliği gelmiş kamu işçileri her türlü kanuni hakları verilerek emekliliğe sevk edileceklerdir.”*

Diğer yandan özelleştirmenin yaygın ve hızlı bir biçimde yapılması planlandığı için, işçi kıyımları kat be kat artacaktır. Dahası program, çalışanların kamu işyerleri arasındaki geçişlerine de belli bir sınırlama getirmektedir. Böylece, daha önce özelleştirme ile yüzyüze kalan işyerlerinde çalışanların, elbette verilen mücadelelerin bir sonucu olarak, özelleştirme yapılmadan ya da özelleştirme sonrasında başka bir kamu işyerine geçişleri artık durdurulmak istenmektedir. Bu, başarılı olduğu ölçüde, işçi kıyımlarını yeni boyutlara vardıracaktır.

Özelleştirme saldırısına tam gaz!

Özelleştirme, saldırı programının temel unsurlarından birini oluşturmaktadır. Daha önce gerek işçi ve emekçilerin muhalefeti ve asıl olaraksa düzenin iç siyasal uyumsuzluğu nedeniyle özelleştirilmesi belirlenen süreyi aşmış bulunan KİT’ler kısa sürede özelleştirilecektir.

Özelleştirme programının hedeflediği temel işletmeler; Türk Telekom, THY, TEKEL ve Şeker fabrikalarıdır.

Türk Telekom’un daha önce yüzde 20’lerden başlayan hisse devir oranı emperyalist tekellerin yönetim hakkını hedefleyen talepleri öngörülerek önce yüzde 30’lara çıkarılmıştı. Bu oran yeni programla beraber yüzde 51’e çıkarılmış bulunuyor. Böylece Türk Telekom tamamen emperyalist tekellerin yağmasına açılacak ve denetimine geçecektir.

Sigara ve şeker tekellerinin dört gözle beklediği TEKEL ve şeker fabrikalarının özelleştirilmesi de, yine saldırı programında hızla gerçekleştirilecek özelleştirmeler arasındadır.

Yeni saldırı programıyla emperyalist tekellerin yağmalama süreci tamamlanacak işletmelerin başında enerji geliyor. Program bunu şöyle ediyor: *“Enerji sektöründeki devam etmekte olan liberalizasyon süreci, süratle ve kararlılıkla*

yürütülecektir.” Bu demektir ki, bu doğrultuda bugüne kadar atılan adımları (tahkim, enerji piyasası kanunu, enerji üretim ve dağıtımının özelleştirilmesi) yenileri izleyecektir.

Yeni soygun paketleri açılacak!

İflas etmiş bulunan program sistematik bir soygun programıydı. Programın uygulanmaya başlandığı ilk evrede soygunun kendisi deprem bölgesine katkı altında gizlenerek yapılmaya çalışıldı. Birçok yeni vergi ve ek vergi oranları getirildi. İğneden ipliğe herşeye bu vergiler yansıtıldı. Eriyen ücret ve maaşlar böylelikle ikinci bir gasp mekanizmasına da tabi tutulmuş oldu. Deprem bahanesiyle çıkarılan bu vergiler kalıcı hale getirildi ve yeni vergi paketleri açıldı. İşçi ve emekçiler bu yolla da soyulup sefaletle itilirken, sermayeye yeni vergi muafiyet alanları açıldı, teşvikler arttırılmaya devam edildi.

Yeni program, eskisinin uygulamaya soktuğu tüm bu soygun mekanizmalarını korurken, yenilerini devreye sokmayı planlamaktadır. Ve soygunun sağlıklı bir biçimde devamını güvenceleyecek önlemleri öngörmektedir.

Düzenin diğer bir soygun mekanizması olan zamlar ise aksatılmadan ve otomatige bağlanarak çalıştırılacaktır.

İşte yeni soygun paketinin programdaki ilk ifadeleri:

“Başta enerji ve petrol sektörü olmak üzere ithale dayalı ürünlerin fiyatları kurdaki değişiklikleri, artan maliyetleri ve tümiyle ekonomik gerçekleri yansıtacak şekilde geciktirilmeden ayarlanacaktır.

“Akaryakıttaki otomatik fiyatlandırma mekanizmasına devam edilecek ve Akaryakıt Tüketim Vergisi en az hedeflenen enflasyon ölçüsünde

“Vergi gecikme zammı oranı piyasa faiz oranları dikkate alınarak ve mükellefin vergi ödemekten kaçınmasını önleyecek düzeyde belirlenecektir.

“Vergi numarası uygulamasının yaygınlaştırılmasına hız verilecektir.”

Emekçiye sefalet, sermayeye vurgun!

Program baştan aşağıya işçi ve emekçilere dönük saldırı planlarıyla yüklü. Özelleştirmelerden düşük ücretlere, soygun paketlerinden işçi kıyımlarına kadar bu böyle. Yine program, sık sık “programa toplumsal destek” adı altında, tüm bu saldırı paketlerine sınıfın ve emekçilerin boyun eğdirilmesinden söz ediyor. Bunu şart koşuyor. Ama tek bir satırda dahi sermayenin desteğinin alınmasından söz edilmiyor. Çünkü program sermayenin çıkarlarını zedeleyecek tek bir kararı içermediği gibi, bizzat tekelci sermayenin çıkarları doğrultusunda ve katılımıyla oluşturulmuştur. Program özünde emperyalist tekellerin ve sermayenin çıkarlarını güvenceye almayı, yeni kaynak ve yağma alanlarının açılmasını öngörüyor. Su yüzüne çıkmış bulunan yolsuzluk ve soygunların üstüne sünger çekiliyor.

Meclis saldırı kararlarını bir bir geçirecek!

Krizin öngünlerinde hükümet, yıkım programının öngördüğü yasal değişiklikleri hızlı bir biçimde geçirebilmek için, meclisin tüm biçimsel işleyişini ortadan kaldıracak adımlar atmıştı. Ancak atılan bu adımlar krizin patlak vermesi nedeniyle işlevselleştirilememişti. Yeni programla beraber meclisin önüne, kapsamlı saldırı ve soygun kararları içeren yasalar konulmuş durumda. Meclis, yeni içtüzüğe de dayanılarak bu yasaları birer birer geçirecektir. Böylelikle emperyalist tekellerin sömürü ve yağmasının önündeki son engeller de kaldırılmış olacak, işçi-emekçilerin yaşamlarını yıkıma uğratacak yeni saldırı kararlarının yaşama geçirilmesi zaman kaybedilmeden yerine getirilecektir.

Yeni yıkım programıyla meclisin önüne konulmuş bulunan sömürü ve yağma yasaları şunlar:

*“Bankalar Kanunu’nda gerekli değişikliklerin yapılması,
Kalan fonların kapatılmasına yönelik yasal düzenlemenin yapılması,
İcra ve İflas Kanunu’nda banka tasfiyesinin kolaylaştırılması amacıyla gerekli değişikliklerin yapılması,
Türkiye Cumhuriyet Merkez Bankası’na Avrupa Birliği normlarına uygun bir yapı getirecek yeni Merkez Bankası Kanunu’nun çıkarılması,
Telekom’un %51’inin satışına izin veren Kanun’un çıkarılması,
Tütün Kanunu ve Şeker Kanunu’nun çıkarılması,
Kamu İhale Kanunu ve kamulaştırmalara ilişkin yasal değişikliklerin yapılması,
Borçlanma Kanunu’nun çıkarılması,
Sivil Havacılık Kanunu’nda gerekli değişikliğin yapılması,
Petrol ve Doğalgaz kanunlarının çıkarılması,
Mevcut görev zararlarına ilişkin kanun ve kararnamelerin iptali ile ilgili yasal düzenlemelerin yapılması,
Banka kredileriyle ilgili özel karşılıkların tamamen vergiden düşürülmesine ilişkin yasa ve kanuni düzenlemelerin çıkarılması.”*

Program sınıfsal özünü yalın bir biçimde ifade ediyor. Bu haliyle bu program emperyalist tekellerin ve onlarla çıkar ve kader birliği içindeki tekелci sermayenin programıdır. Tıpkı geçmiş sosyal yıkım programlarında olduğu gibi. Bu durum programda pervasızca ifade de edilmiştir. Sermayeye yeni teşvik paketlerinin açılacağını gizlemeye gerek bile görülmemiştir. Örneğin; *“Banka kredileriyle ilgili özel karşılıkların tamamen vergiden düşürülmesine imkan veren kanuni düzenleme çıkarılacaktır”* denilerek, sermayeye yeni vergi muafiyetleri getirileceği açıkça dile getirilmiştir.

İşçi ve emekçilerin sefaletinin derinleştirilmesi ve soygunun boyutlandırılmasıyla düzlüğe çıkacak olanlar elbette ki emperyalist tekeller ve tekелci sermaye olacaktır. Kriz böylelikle Derviş’in ve hükümet çevrelerinin sık sık ifade ettikleri gibi, gerçek bir “fırsat”a dönüşecektir.

Sosyal yıkıma faşist baskı ve terör eşlik edecek!

Program sadece işçi ve emekçilere dönük açık saldırı kararlarından oluşmakla kalmıyor, böyle bir programın nasıl uygulanacağını da belli bir yalınlıkla ortaya konuluyor. Çünkü düzen cephesi de çok iyi bilmektedir ki, “ulusal fedakarlık” ya da “toplumsal uzlaşma” masallarıyla artık işçi ve emekçileri uyutmak kolay değildir. İşçi ve emekçiler yıllardır bu masallarla uyutuldular, ancak sonuç yıkımdan başka birşey olmadı. Hele hele geçmiştekileri kat be kat aşan bir yıkım programı altında ezilmişken, ve bu yıkımı “fedakarlık” masalları altında yaşamışken bu hiç mümkün değil. Tam da bu nedenle program siyasal zoru açıktan ifadelendirmek durumunda kalmıştır.

Programda bu gerçek şöyle ifade edilmektedir: *“Ekonomik programımız, güven ortamının yeniden tesis edilmesi ve siyasal kararlılığın çok keskin bir biçimde programın çözüm önerilerinin arkasına konulması* (vurgu bize ait) *temeline dayanacaktır. “*

Yani sosyal yıkım programı öncelikle yeni manevralarla yutturulmaya çalışılacak. Bununla beraber, böylesine acımasız ve acımasız olduğu kadar da ezilenlerin yaşadıkları bilinçlenme düzeyi nedeniyle yutturulması neredeyse imkansız olan bir program, ancak faşist baskı ve terör yoluyla uygulanabilir ve öyle uygulanacaktır. Programda ifade edilen tamı tamına budur. Krizin faturası ağır bir sosyal yıkım programıyla işçi ve emekçilere ödetirilirken, bunu faşist baskı ve zor tamamlayacaktır.

Geçmiş program da, bu denli açıktan ifade edilmemiş olsa da, yine benzer bir biçimde uygulanmıştı. Her türlü hak arama mücadelesine yönelen faşist baskı ve terör, F tipi dayatması, bunun için birbirini izleyen devrimci katliamı, yıkım programının önünü düzlemek amacıyla sistematik olarak sürdürülmüştü. Yeni yıkım programıyla birlikte bu davranış çizgisi işi iyice azıtarak sürdürülecektir. Yıkım programına karşı tepkilerini sokaklarda ifade edecek olan işçi ve emekçiler, giderek bu baskı ve terör politikalarının daha çok hedefi olacaklardır.

Özetle, faşist baskı ve terör, önümüzdeki dönem tüm toplum çapında yaygınlaştırılacak, dozajı iyice arttırılacaktır.

Yıkıma ve teröre karşı birleşik örgütlü mücadeleye!

Böylesine pervasız bir sosyal yıkım saldırısını ve beraberinde yaygınlaştırılacak olan faşist baskı ve terörü püskürtmek için işçi sınıfı ve emekçilerin

mücadeleyi yükseltmekten başka seçeneği yoktur. Saldırının püskürtülmesinde zindanlarda süren devrimci direniş rehber edilmeli, zindanlardaki saldırının topyekun bir saldırının parçası olduğu kavranmalıdır. Zindan direnişi işçi ve emekçiler için bir rehber olduğu gibi, tersinden, yeni yıkım programıyla yükseltilecek faşist baskı ve terörün ilk yöneleceği alan da yine zindanlar olacaktır. Bu nedenle, sosyal yıkıma karşı mücadeleyi, F tipi saldırısına karşı mücadeleyle baği içerisinde ele almak yakıcı bir görevdir de.

İşçi ve emekçilerin sosyal yıkım programını püskürtmeleri, öncelikle sendika ağalarının her türlü manevralarına karşı uyanık olmakla mümkündür. Sendika ağaları açıklanan eylem kararlarına karşın sınıfı ve emekçileri her an arkadan hançerleyecek bir zeminde durmaktadırlar. Geçmişte yaptıkları gibi, alınan eylem kararlarını birer hava boşaltma aracı olarak kullanıp, teslimiyete yelken açacaklardır. Şimdiden sendikaların oluşturulacak “Ulusal program”ın biçimlendirilmesine katılmaları eksenine

daraltılmış belirsiz bir platform üzerinden hareket etmektedirler. Bu da uygun koşulların yaratılmasıyla beraber kolayından ihanete dönüşebilecek bir zemin demektir.

İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerin, sendika ağalarının her türlü manevralarına karşı uyanık olmaları gerektiği gibi, yıkım paketini püskürtecek bir karşı duruşu da bizzat bu ağalara dayatmak durumundadırlar. Elbetteki bunun sağlanması sınıfın ve emekçilerin iç birliğini ve taban örgütlülüklerini yaratmaktan geçiyor.

Bunun için tüm ileri-öncü işçi ve emekçiler, “Krizin faturasını kapitalistler ödesin!” şiarı etrafında birleşmek durumundadırlar. Sermayenin sosyal yıkım programına karşı mücadele, işçi ve emekçilerin temel demokratik siyasal hak ve talepleri uğruna mücadeleyle birleştirilmek durumundadır. Bu eksende kurulacak devrimci militan bir karşı duruş, sendika ağalarının kaypak zeminlerini etkisizleştireceği gibi, yıkım programını püskürtmenin de yolunu açacaktır.

Proletaryanın devrimci programı tek devrimci çıkış yoludur

İşçi sınıfı ve emekçilerin bu düzen dışındaki tek gerçek çözümü, işçi sınıfının devrimci programıdır. Çünkü işçi sınıfının devrimci programı kapitalist yıkıma karşı gerçek kurtuluşun yolunu göstermektedir. Bu programın, elbetteki siyasal önlemlerden ayrı düşünülemeyecek ekonomik önlemler bölümünde şunlar yer almaktadır:

“B- Ekonomik alanda

Siyasal iktidarı ele geçiren proletaryanın iktisadi planda ilk işi, büyük burjuvazi ve büyük toprak sahiplerinin derhal mülksüzleştirilmesidir. Tekelci mülkiyet ilişkilerine vurulacak bu ilk darbe, burjuvaziye bir bütün olarak mülksüzleştirmenin yalnızca bir başlangıç adımıdır. Zafere ulaşmış proletarya bu başlangıç adımı çerçevesinde başlıca şu önlemleri alır:

- 1) Emperyalistlere ve büyük burjuvaziye ait bütün büyük kapitalist işletmelere (fabrikalara, madenlere, elektrik santrallerine, tüm ulaşım ve iletişim ağına, medya kuruluşlarına, tarımsal işletmelere) tazminatsız olarak el konularak kamulaştırılır.
- 2) Bütün bankalara, bankerlik kuruluşlarına ve sigorta şirketlerine (tüm sermaye, tahvil, mevduat ve altın stoklarıyla birlikte) el konularak kamulaştırılır. Bankacılık sistemi tek bir ulusal bankada merkezileştirilir.
- 3) Toptan ticaret ağı ve büyük satış mağazaları kamulaştırılır. Dış ticaret proletarya iktidarının tekeli altına alınır.
- 4) El konulan tüm sınai, mali ve ticari kuruluşlar, ulaşım ve iletişim ağı, her düzeyde devrimci işçi meclislerinin yönetimi ve denetimi altına girer. Tüm üretim ve dağıtım faaliyeti, bu kuruluşlardaki işçiler ve çalışanlar tarafından denetlenir ve yönetilir.
- 5) Büyük emlak sahiplerinin mülklerine, tüm büyük binalara, saraylara, köşklere, konaklara, misafirhanelere ve tüm öteki lüks konutlara el konulur. El konulan büyük binalar, toplantı ve konferans salonları yerel işçi örgütlerine devredilir.
- 6) Ormanlar, göller, akarsular, içme suyu kaynakları ve tüm öteki doğal zenginlikler kamu malıdır. Bu zenginliklerin doğal park, gezi, eğlence ve dinlenme tesisleri olarak tüm toplumun hizmetine sunulması için gerekli önlemler alınır.

7) Ekonomi, halkın temel ihtiyaçlarını ve refahını esas alan, emekçilerin katılımı ve denetimine dayanan demokratik planlamayla yeniden örgütlenir. Lüks tüketime yönelik üretim tasfiye edilir.

8) Derhal 6 saatlik işgünü uygulanır. Ekonomik gelişmeye ve emek üretkenliğindeki artışa bağlı olarak bu süre giderek daha da kısaltılır. Çalışamaz durumda olan kesimler dışındaki herkes için genel çalışma yükümlülüğü uygulanır.

9) Kamu fonlarından parasız olarak karşılanacak olan temel hizmetler (eğitim, sağlık, konut, ulaşım vb.) dışında, sosyalist kuruluşun ilk aşamasında “herkese çalışmasına göre” ilkesi uygulanır. Emek üretkenliği, dolayısıyla zenginlik artırılarak, parasız hizmetler çoğaltılır. Böylece “herkese ihtiyacına göre” ilkesinin etkinlik alanı günden güne genişletilir.

10) İlk elden kamulaştırılmayan orta ölçekli işletmeler proletarya iktidarı ve bu işletmelerde çalışan işçiler tarafından sıkı bir denetim altına alınır. Bu işletmeler üzerindeki özel mülkiyet hakka gitgide sınırlandırılır; zamanla tümünden tasfiye edilir.

11) Köylü ve zanaatçı işletmelerinin kooperatifleşmesi, daha ileri kolektif örgütlenmeler içinde birleşmesi her yolla teşvik edilir. Bu doğrultuda zorlama yoluna gidilemez, gönüllük ilkesine sıkı sıkıya bağlı kalınır. (TKİP Programı, “Türkiye Devrimi” başlıklı V. bölüm, sayfa 33-34)

İşçi sınıfının devrimci programı, ancak proletaryanın devrimci iktidarı aracılığıyla uygulanabilir olan bu temel devrimci önlemlere bağlı olarak, işçi sınıfı ve emekçilerin acil istemlerini de formüle etmekte ve kitleleri bu istemler uğruna derhal mücadeleye çağırmaktadır.

Bu acil istemler, bugün burjuvazinin krizin faturasını işçi sınıfı ve emekçi kitlelere ödetme planlarına karşı, işçi ve emekçiler için bir direniş ve karşı saldırı platformu oluşturmaktadır. Kızıl Bayrak’ın bu sayısında bu acil istemlere dayalı bir eylem platformu zaten sunulmuş bulunduğundan, bunu burada yalnızca hatırlatmakla yetiniyoruz.

Gazi'nin yıldönümünde baskı ve teröre karşın 1000**kişinin katılımıyla katliam lanetlendi...****“Gazi'nin hesabını soracağız!”**

Gazi katliamının yıldönümünde, engellemelere, devlet terörüne ve gözaltılara rağmen, bine yakın insan katliama karşı öfkesini haykırmak için düzenlenen anmaya katıldı. Sabahın erken saatlerinden itibaren Gazi'yi abluka altına alan devlet, İsmetpaşa caddesi ve Cemevi'ne çıkan sokakları da tutarak, eylemlere katılımı engellemeye çalıştı. Buna rağmen yüzlerce insan Cemevi'ne geldi.

Sabahleyin ilk olarak şehit aileleri topluca Alibeyköy Mezarlığı'na giderek şehitlerin mezarlarını ziyaret edip çiçekler bıraktılar. Gazi'nin girişinde araçlardan inerek polisin engellemelerine rağmen sloganlarla yürüyerek Cemevine kadar geldiler.

Yemeğin ardından sloganlarla mezarlığa doğru yürüyüşe geçildi. En önde aileler ile “Gazi Şehitlerini Unutmayacağız” pankartı ve şehitlerin resimleri vardı. Arkada “Gazi'nin hesabını soracağız”-DMP ve Gazi Halk Meclisinin pankartları vardı. Ayrıca “Partizan Şehit Tutsak Aileleri” de dövizlerini taşıdılar.

Yol boyunca “Gazi halkı burada, katiller nerede!”, “Gazi şehitleri ölümsüzdür!”, “Katil devlet hesap verecek!”, “Gazi'nin ruhuyla hücreleri parçala!”, “Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz!” sloganları atıldı.

Mezarlığa varıldığında Gazi Şehitleri şahsında tüm devrim şehitleri için saygı duruşunda bulunuldu. Ardından Gazi Şehitleri'nden Zeynep Poyraz'ın babası Cemal Poyraz; Gazi katliamının dava sürecini anlatarak, Sivas, Çorum, Ulucanlar'ı da örnek göstererek, devletin katliamcı yüzünü teşhir eden ve sonuna kadar mücadele edeceklerini belirten bir konuşma yaptı. Ardından sloganlarla Cemevi'ne geri dönüldü.

9 HADEP otobüsünde bulunanlar ile 200'ün üzerinde kişi gözaltına alınmasına rağmen bin kişi biraraya gelerek katliamı lanetlemiş oldu.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Süleyman Yeter duruşmasında**işkencecilere tahliye...****Hesabını emekçiler soracak!**

Devrimci sendikacı Süleyman Yeter'in işkencede katledilmesinin üstünden tam iki yıl geçti. Ailesinin katiller hakkında açtığı dava devam ediyor. 12 Mart'ta İstanbul Sultanahmet Adliyesi'nde görülen dava öncesinde İHD İstanbul Şubesi bir basın açıklaması yaptı.

Şube Başkanı Eren Keskin'in okuduğu açıklamada şunlara yer verildi:

“Süleyman Yeter'e işkence yapanlar hala cezalandırılmadı ama, işence bir 'sorgu yöntemi' olarak kullanılmaya devam ediyor.

Bizler insan hakları savunucuları olarak, işkencenin bir insanlık suçu olduğunu bir kez daha dile getirmek istedik!

Süleyman Yeter'in işkence ile katledilmesinin 2. yılında bir kez daha yüksek sesle haykırıyoruz! İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!”

Açıklamada söz alan Ayşe Yumlu Yeter ise, işkenceciler cezalandırılana dek bu işin takipçisi olacağını, ayrıca emekçilerin de katillerden hesap soracağını söyledi.

Açıklamanın ardından dava 6. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü. Kısa süren davaya tutuklu olan işkenceci katillerden Erol Erşan ve Mehmet Yutar katılırken, “bulunmadığı” iddiasıyla Ahmet Okutucu ve diğer sanıklar getirilmedi. Dava sonucunda Erol Erşan'ın tahliyesine karar verilerek, böylece bir kez daha katillerin korunduğu ve asıl suçlunun devlet olduğu kanıtlanmış oldu.

Davaya destek vermek üzere gelen yaklaşık 80 kişi, duruşmanın ardından “İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!”, “Katil devlet hesap verecek!”, “Süleyman Yeter ölümsüzdür!”, “İçerde dışarda hücreleri parçala!” sloganlarını atarak dışarıya çıktı. Her duruşma sonrası olduğu gibi basın açıklaması yapmak isteyen kitleyi dışarıda polis yığmağı bekliyordu ve açıklama yapılmasına izin verilmedi. Önce başını zorla uzaklaştıran polisler, ardından kitleyi çembere aldı ve vahşice saldırdı. Saldırıya yine

sloganlarla ve direnişle karşı koyan 60 kişi uzun çabalar sonrasında otobüslere bindirildi ve gözaltına alındı. Burada da saldırılar devam etti.

Güvenlik

Şube'ye götürülen insanlar tamamen keyfi bir tutumla bir gece tutulduktan sonra Sultanahmet Adliyesi'ne çıkarıldı. Arabaların içinde tüm işlemler boyunca 11 saat bekletildikten sonra, tutuklanma talebiyle savcı tarafından mahkemeye sevk edildiler. Burada da Ayşe Yumlu Yeter ve Limter-İş Sendikası Başkanı Kazım Bakış'la birlikte toplam 4 kişi daha sonra yargılanmak üzere serbest bırakıldı. Ancak 3 kişi giyabi tutuklama kararları olduğu gerekçesiyle tekrar gözaltına alındı.

Süleyman Yeter'in davasında da görüldüğü gibi bizler yargısız infazların, kayıpların, cezaevlerinde ve gözaltında yaşanan katliamların hesabını devletten sormadıkça katliamlar artarak sürecektir. Tek yol, yapılan katliamların hesabını sormak ve bugün F Tiplerinde yapılmak istenen yeni katliamlara karşı mücadele etmektir.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Mamak'ta protesto etkinlikleri sürüyor...

Ölüm Orucu Direnişi'nin ateşini sokaklarda yakmaya devam ediyoruz!

Dışarıda direnişe desteği yükseltmek için elimizdeki güç ve olanaklarımızı seferber ederek çalışmalarımızı sürdürüyoruz. Katliamın ardından 5. ayında olan direnişle beraber biz de mahallemizde sürekliliği olan eylemlerimizi yapmaya devam ediyoruz. Ev konuşmaları yaparak devam ettiğimiz bildiri dağıtımının ardından, 7 Mart'ta Tuzluca'yı'da meşalelerimiz, ve sloganlarımızla, “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!” yazan komite imzalı pankartımızla, 25 kişilik bir eylem daha gerçekleştirdik. Bayram olmasından dolayı beklediğimiz ilgiyi eylem yaptığımız sokaklarda bulamadık. Ancak yine de belirli bir ilgiyle karşılandık.

Yürüyüşün devam ettiği son sokakta üstümüze doğru gelen resmi polis otosunun üzerine doğru ilerledik. Polis otosu yolun kenarına çekilmek zorunda kaldı. Biz yürüyüşümüzü sürdürüp planladığımız yerde eyleme son verdik.

12 Mart'la ilgili yapılan planlama doğrultusunda bu gündemle ilgili bölgeye bildiri dağıtarak, 12 Mart'ta Tuzluca'yı'da bir eylem daha yaptık. “Gazi ruhuyla hücreleri parçala!”, yazan komite imzalı pankartımız ve yine meşalelerimizle yoğun polis ablukasına rağmen, 30 kişilik gösteri grubuyla eylemi yaparak Gazi Direnişi'ni selamladık. Devletin resmi ve sivil kolluk güçlerinin yankılanan sloganlarımıza doğru yönelmesiyle, tam eylemi bitireceğimiz sırada müdahaleyle karşılaştık. Ancak pankartımızı sokaklardan birine astıktan sonra eylemimizi bitirdik.

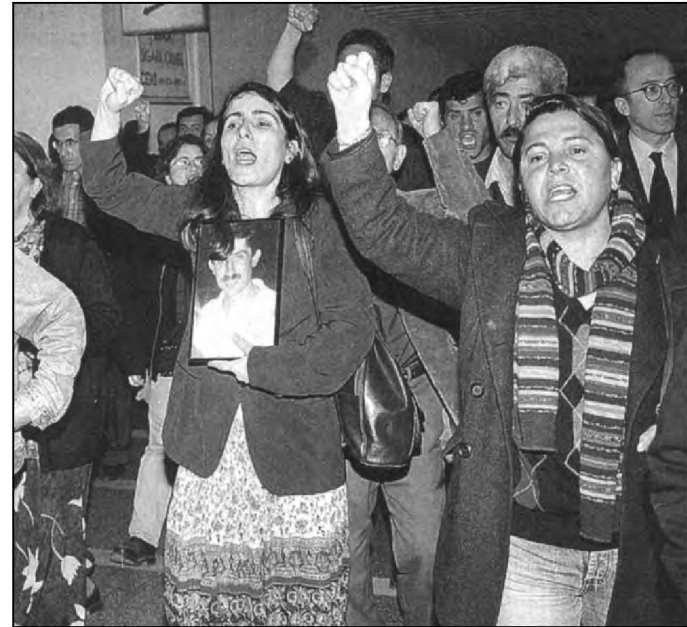
Eylem sonrası bölgede terör estiren devlet sokaklardan geçenleri gözaltına aldı. Gözaltına alınanlar aynı gün bırakıldılar.

Bahar sürecini Ölüm Orucu Direnişi'nin gücüyle kucaklamaya devam edeceğiz.

Gazi ruhuyla hücreleri parçalayalım!

Mamak Ölüm Orucuyla Dayanışma Komitesi'nden

bir Kızıl Bayrak okuru

Kızıl Bayrak/İstanbul

Zorla müdahale işkencesi ile tutsaklar sakat bırakılıyor...

Ölüm Orucu Direnişi sürüyor!

Ölüm Orucu Direnişi 150. gününe ulaştı. Hücreslerde ve hastanelerde, tüm suskunluğa, baskılara ve en ağır koşullara rağmen sürüyor.

Devlet direnişi kırmak için, dışarıda toplumsal muhalefeti ezmeye çalışıyor, içeride fiziki ve psikolojik baskıyı yoğunlaştırıyor. Ölüm Orucunun 5. ayını dolduran tutsaklar ölüm sınırına gelmiş bulunuyorlar. Direniş boyunca alınan B1 vitamini, 96 ÖO Direnişi'nin tecrübeleri ve kış şartlarının etkisiyle direniş bu kez daha uzun sürdü. Tutsakların B1 vitaminini bir süre önce kesmeleriyle birlikte artık son sınıra gelinmiş durumda.

Sağlık durumları ağırlaşan tutsaklarda öne çıkan belirtiler; kanlı idrar, unutkanlık, baş dönmesi, sinirlilik, şeker ve tuz alımında zorlanma, uykusuzluk, eklem ve kas ağrıları, gözlerde ağrı-yanma, görmede azalma, artan halsizlik, böbreklerde rahatsızlık, idrar tutamama, kusma isteği, başağrıları, gırtlakta yorgunluk, aşırı kilo kaybı (20 kiloya varan), dikkati toparlayamama, deri dökülmesi, dil ve dudakta paslanma, konuşma zorluğu, denge problemi, vb.'dir.

Tutsakların fiziki olarak tükendikleri, toplu bilinç kapanmalarının an meselesi olduğu bir evredeyiz. Devlet şu ana kadar bilinci kapanan tutsaklara zorla tıbbi müdahalede bulundu. Semra Askeri, Hatice Yazgan, Durmuş Kurt, Cem Yıldız somut olarak müdahale edildiğini bildiğimiz tutsaklar. Semra Askeri zorla müdahaleden dolayı yaşadığı hafıza kaybı nedeniyle tutuklandığından sonraki evreyi hatırlamıyor. Durmuş Kurt ve Cem Yıldız ise kısmi felç geçirmiş durumdadır. Devlet zorla müdahale ile tutsakları toplu sakat bırakmayı hedefliyor.

Devlet durumu kritikleşen tutsaklara her an müdahale edebilmek için, İzmir çevresindeki cezaevlerindeki tutsakları İzmir Yeşilyurt Hastanesi'ne, Kartal ve Bakırköy cezaevindeki bayan tutsakları Bayrampaşa Devlet Hastanesi'ne, Kandıra cezaevindeki tutsakları İzmit Devlet Hastanesi'ne ve Ankara cezaevlerindeki Numune ve Ankara Hastaneleri'ne götürmüş bulunuyor. Uşak Cezaevindeki bayan tutsaklara ise bu hafta içinde tıbbi müdahale yapılacağı resmen açıklanmış bulunuyor.

Durumu kritik ve her an müdahale edilebilecek olan tutsaklardan bazılarının durumları şöyle:

Resul Ayaz: Kilosu 50'nin altında. Halsizlik, ışığa ve sese karşı duyarlılık, ishal, ağızda kuruma, deri dökülmesi, midede sancı, uyuşma, konuşmada güçlük, hafızada zayıflama, sinirlilik hali.

Haydar Baran: Ulucanlar katliamında aldığı ağır akciğer yarası sonrasında yapılan ameliyat ağrıları şiddetlenmiş durumda. Ağızda kuruma, deri dökülmesi, konuşmada güçlük, halsizlik, ışığa-sese karşı duyarlılık, ishal.

Muharrem Kurşun: Ellerde uyuşma, yürürken zorlanma, halsizlik, göz kararması, ışığa ve sese karşı duyarlılık, ağızda kuruma, vücudun tümünde ağrı.

Hatice Yürekli: Yataktan kalkamıyor. Tuz ve şeker alamıyor. Mide bulantısı, aşırı zayıflama,

ağızda kuruma.

Sefa Gönültaş: Aşırı zayıflama, denge problemi.

Servet Paksoy: Aşırı zayıflama, hafızada zayıflama, unutkanlık, kusma, konuşmada güçlük çekme.

Ayşe Eren: Kilo 30. Şeker alamıyor, mide bulantısı, günlük su alımı 1 litreden az, ishal, sürekli yatma hissi, aşırı halsizlik, aşırı kilo kaybı, kollarda ve bacaklarda uyuşma ve kramp, kaburga kemiklerindeki yumuşamadan kaynaklı göğüsteki iç çökme devam ediyor, ağız içi yaraları, ışığa ve sese duyarlılıkta artış, fanjit, yutkunma zorluğu, uykusuzluk, böbreklerde ve sırtta şiddetli ağrılar.

Berna Ünsal Saygılı: Kilo 36. Aşırı kilo kaybı ve halsizlik, kanlı ishal ve mukus dökülmesi, dikkati toplayamama, su ve şeker alımında belirgin düşüş, yutkunmada zorlanma, sürekli uyuma hissi, iç organlarda parçalanma, kusma isteği, baş ağrıları, konuşma zorluğu, denge sorunları, kronik bronşitten kaynaklı şiddetli ağrı, sıcak su alamıyor, hareket yeteneğinde önemli oranda azalma, iş yapamaz halde.

Nazan Yılmaz: Kilosu 38. Eklem yerlerinde tutulma ve hareketsizlik, vücudun değişik yerlerinde ödem, gözlerde yanma ve ağrı, sürekli başağrıları, ense ve başın arka kısmında uyuşma. Kemiklerde batma ve buna bağlı yatmada zorluk, tutulmalar ve hissizleşmeler, idrarda zorluk, su ve şeker alımında düşme, midede yanma ve bulantı, vücutta özellikle karın ve kasıklarda şişme, ağızda boğazdan mideye kadar kuruluk, kalpte sıkışma batma, yürümede ve hareket etmede zorlanma, başı desteksiz dik tutamama ve sağa sola istemsiz sallanma, algıda ve konuşmada zorluk, unutkanlık.

Abdullah Bozdağ: Kilosu 49. Kollarda (özellikle sol kolda) ve bacaklarda uyuşma, kas ağrıları, enseye doğru yayılan sürekli başağrısı, kalça kemiğindeki batma nedeniyle oturmada zorluk, dikkati yoğunlaştıramama, ışığa ve sese duyarlılıkta artış, su alımında zorlanma (şekerli sıcak su dışında içilen su miktarı 2 bardak civarında) bağırsaklarda gaz, halsizlik ve çabuk yorulma, midede sancı ve kramp, deri dökülmesinde artış, gerginlik ve sinirlilik.

Celal Alpay: Kilosu 66. Halsizlik, dikkat toplayamama, bacaklarda artan kas ağrıları, akciğer ya da ciğerden kaynaklı batma, kaburgalarda batma nedeniyle ağrılar, eklem ve kas ağrıları, su ve şeker alımında azalma, ışığa ve sese duyarlılıkta artış, uykuda zorluk.

Mesut Avcı: Kilosu 55. Özellikle ayaklarda artan ağrılar ve üşüme, gözlerde ağrı, deride kuruma ve dökülme, ağızda kuruluk, konuşmada zorlanma, idrarda zorlanma, unutkanlık, dikkat toplayamama, sese ve ışığa duyarlılıkta artış, aşırı kilo kaybıyla açığa çıkan sağ omuzdaki bezeden kaynaklı sağ kolu kullanmada zorluk ve artış.

Serhat Karadumanlı: Kilosu 54. Halsizlik, boğazında yanma ve yutkunma zorluğu, bacaklarda hissizlik, artan eklem ve kas ağrıları, su ve şeker alımında azalma, ışığa ve sese duyarlılıkta artış, göğüs ağrıları, kalp krizi, kahverengi lekeler, dişlerde sallanma, ışığa ve sese

duyarlılıkta artış, gözlerde ağrı, deri dökülmesinde artış, dikkat toplayamama, sürekli uyuma hissi ancak uyumada zorluk, şiddetli başağrıları, denge sorunu, eski ameliyat yerinde ağrı, ağız ve dilde kuruluk.

Hanım Arman: Kilosu 45. Başağrısı, gözlerde ağrı, kulaklarda çınlama, sese ve ışığa duyarlılıkta artış, sırtta bomba patlamasından kaynaklı yaradan bacaklara kadar inen aşırı ağrı, başta ve bacaklarda (özellikle sağ bacak) uyuşma, su ve şeker alımında azalma, nefes almada zorlanma, unutkanlık, dikkat toplayamama.

Ümit Kanlı: Kilosu 48. Kanlı ishal ve kanlı mukus dökülmesi, karaciğerde şişme, kaburgaların batmasına bağlı şiddetli ağrılar, nefes alımında ve hareket etmede zorlanma, mide bulanması, burunda sürekli amonyak kokusu, su ve şeker alımında zorlanma (günde alınan su miktarında 5-6 litre azalma), ayak kaslarında ağrı ve kasılma, yürümede ve ayakta durmada zorlanma, kol kaslarında ağrı, gözlerde yanma ve ağrı, aşırı halsizlik ve uyku hali.

Barış Yıldırım: Kilosu 58. Aşırı halsizlik, ağız içinde yaralar, yutkunmada zorlanma, gözlerde ağrı ve yanma, nistagmusta artma ve buna bağlı sürekli başağrıları, eklem ve kas ağrıları, ışığa ve sese duyarlılıkta artış, dikkat toplayamama, genel uyuşma ve istem dışı hareketler.

Ali Yıldırım: Aşırı kilo kaybının yanı sıra, gözleri görmüyor ve kulakları duymuyor.

Muharrem Esina: Ailesiyle yaptığı bayram görüşünde ancak birkaç dakika kalabildi, fenalaştığı için hücrelerine götürüldü.

Bazı cezaevlerindeki son durum

Tekirdağ F tipi:

Ailelerin götürdüğü elbise vb. eşyaların büyük bölümü verilmiyor. Daha önce haftada bir gün sıcak su verilirken, şimdi verilmiyor ve bir süredir soğuk su da kesilmiş durumda. Tutsaklar tuvalet ve el-yüz yıkamak için su ihtiyaçlarını kantinden aldıkları su ile karşılıyorlar. Kaloriferler yanmadığı için tüm gün kaban ve paltolarla kalıyorlar ve geceleri de yine kaban ve paltolarına sarılarak ısınmaya çalışıyor. Ailelerin bu durumu Tekirdağ Savcılığı'na dilekçe vererek bildirmelerine rağmen, hala sorunlar çözülmemiştir. Tam bir tecrit uygulamasının yanı sıra, bazı tutuklular bayramda kardeşleriyle bile görüştürülmedi, görüşler anne, baba, eş ve çocuklarla sınırlı tutuldu. Edirne F tipinden sevk edilen H. Selim Açı'nın sevk sırasında aldığı darbelerden dolayı sırt, bel ve kaburgalarında ağrılar olduğu halde ilaç verilmiyor.

Bergama Özel Tip:

Adalet Bakanlığı'nın yeni genelgesi gerekçesiyle, dışarıdan getirilen her türlü ihtiyaç maddesinin içeri alımı yasaklandı. Koğuşlardaki tüm yemek malzemesi ve elektronik eşyalara el konuldu. Hapishane idaresi ziyaretçilere çeşitli kısıtlamalar getirmenin yanı sıra, görüşe gelmemeleri için de tehdit etmektedir.

İzmir İHD'nin faks eylemi

İHD İzmir Şubesi tarafından 14 Mart günü Adalet Bakanlığı ve Başbakanlık'a F tipi cezaevleriyle ilgili faks çekme eylemi gerçekleştirildi. Saat 12.30'da Cumhuriyet Meydanı'ndaki büyük postanede bir araya gelen İHD yöneticileri ve tutsak aileleri, önce basın açıklaması yapıp ardından basın metnini faksadılar. Basın metninde özetle; "Ülke yöneticilerine sesleniyoruz: Yaşanan bu umarsızlığa bir an önce son verilsin. Yeni ölümler yaşanmadan sorunun insani ve özgürlükçü temelde çözümü için gerçekçi adımlar atılsın" denildi.

Kızıl Bayrak/İzmir

Ege TAYAD üyelerinin Ölüm Orucu eylemi sürüyor

Eylemlerini daha önce Nakliyat-İş binasında yapan Ege TAYAD üyeleri, Nakliyat-İş'e dava açılması üzerine Ölüm Orucu eylemlerine Onur Mahallesi'nde bir tutsak ailesinin evinde devam ediyorlar. 14 Mart itibarıyla; Mehmet Ali Kanmaz Ölüm Orucu'nun 137, Canan Kulaksız, Erdoğan Güler ve Ahmet Candemir ve Özdemir 105. gününde bulunmaktadır.

Kızıl Bayrak/İzmir

Aydın'da keyfi gözaltılara karşı basın açıklaması

8 Mart günü, Aydın'da bir parkta oturan üç kişi devriye gezen polis ekiplerince keyfi bir şekilde gözaltına alınmış, götürüldükleri Efeler Polis Karakolu'nda kötü muameleye maruz kalmış ve bir gün sonra serbest bırakılmışlardı. Polisler doktor raporuna müdahale etmeye, darp izlerinin belgelenmesini engellemeye çalışmışlardı.

Gözaltına alınanlar serbest bırakıldıktan sonra, aileler Aydın İHD'de basın açıklaması yaparak, işkence konusunda sicili kötü olan Aydın polisini teşhir ettiler. Basın açıklaması sona erdikten sonra gazeteciler emniyet binasına götürülerek, haber yapmalarını konusunda tehdit edildiler.

13 Mart'ta İzmir'e gelen, gözaltında kötü muameleye maruz kalan Erdal Saran'ın babası Abdurrahman Saran (İHD GYK Üyesi), İHD İzmir şubesi'nde açıklama yaparak, bu keyfi uygulamanın ve işkencenin takipçisi olacaklarını dile getirdi.

Kızıl Bayrak/İzmir

Gözlem Heyeti'nin 5 Mart '01 tarihli Silopi Raporu'ndan...

Serdar Tanış ve Ebubekir Deniz'in akıbetleri açıklanmalıdır!

Silopi'de meydana gelen "25 Ocak 2001 tarihinden bu yana Halkın Demokrasi Partisi Silopi İlçe Başkanı Serdar Tanış ve İlçe Sekreteri Ebubekir Deniz'in kayıp oluşları" olayını yerinde incelemek ve parti yetkilileri ve kayıp olan Serdar Tanış ve Ebubekir Deniz'in aileleri ile görüşmek üzere bir heyet oluşturuldu.

(...)

Heyetimizin 5 Mart 2001 tarihindeki gözlemleri:

Heyetimiz, 4 Mart 2001 tarihinde yola çıktı.

Diyarbakır'dan Silopi'ye hareket edildi. Yol boyunca, 5 noktada kimlik aramasına tabi tutulan heyetimizden Jandarma telsizlerinden "malum minibüs" diye söz edildiğine tanık olundu. Aramalar esas itibari ile son derece keyfi bir amaçla gerçekleştiriliyor izlenimi yarattı.

Heyet önce Cizre'ye uğradı. Halkın Demokrasi Partisi Cizre İlçe Teşkilatı Başkanı Mehmet Dilsiz'le görüşüldü. Mehmet Dilsiz heyete, yaşadığı baskılar hakkında bilgi verdi. Aynı zamanda Cizre'de bulunan eski milletvekili Nurettin Yılmaz ile de görüşüldü. Daha sonra Silopi'ye hareket edildi. Heyetimiz Silopi'de HADEP'liler tarafından karşılandı.

Heyetin Silopi'de oluşundan bir gün önce yani 4 Mart 2001 tarihinde Serdar Tanış'ın babası Şuayıp Tanış'ın Terörle Mücadele Şubesi'nde görevli polislerce gözaltına alındığı öğrenildi. Ancak; 5 Mart 2001 tarihinde yani heyetin Silopi'de olduğu gün Şuayıp Tanış'ın serbest bırakıldığı bilgisi geldi.

Şuayıp Tanış'ın gözaltına alınma nedeninin ise, Habur'dan giriş yapan bir kamyon şoföründe ele geçirildiği iddia edilen ve "PKK Merkez Komitesi" imzalı olduğu söylenen bir mektup olduğu öğrenildi. Heyete verilen bilgiye göre söz konusu mektupta "Serdar Tanış ve Ebubekir Deniz'in PKK'nin elinde olduğu, ihbarcılık yaptıkları gerekçesiyle uyarı amacıyla alıkonuldukları ve ayrıca Serdar'ın babası Şuayıp Tanış'ın 3. Serhıldan başlatıcısı olduğu ve bu nedenle PKK tarafından selamlandırıldığı" gibi ibarelerin bulunduğu anlatıldı.

Ancak; bir an için mektubun doğru olduğu düşünülürse "Serhıldan lideri" olarak belirtilen Şuayıp Tanış'ın serbest

birakılmasının ne denli bir çelişki olduğu ortadadır. Kaldı ki; söz konusu mektup ne heyetimiz tarafından ne de kayıp yakınları ve Halkın Demokrasi Partisi tarafından ciddi bulunmamış ve "yeni bir senaryo" olarak nitelendirilmiştir. Heyetimiz Halkın Demokrasi Partisi Silopi İlçe Teşkilatı'nda kayıp yakınları ve Halkın Demokrasi Partisi yetkilileri bir görüşme yapmıştır. Bu arada heyet ile birlikte Silopi'ye gelen NTV, Evrensel Gazetesi, 2000'de Yeni Gündem Gazetesi ve Doğan Haber Ajansı muhabirlerinin yapılan görüşmeleri fotoğraflamasına ve görüntü almalarına polisler tarafından izin verilmemiş ve kaymakamlıktan izin almaları gerektiği söylenmiştir.

Silopi Kaymakamı kendisi ile görüşmek isteyen Yeni Evrensel Gazetesi ve 2000'de Yeni Gündem Gazetesi muhabirlerini makamına kabul etmemiştir. Ancak, Kaymakam NTV ve Doğan Haber Ajansı muhabirleri ile görüşmüş ve çekim izni vermemiştir.

Heyetin, Halkın Demokrasi Partisi Silopi İlçe Teşkilatı ile fotoğraf çekirtmesi dahi polisler tarafından engellenmiştir.

Sonuç:

Heyetimiz, kayıpların akıbetleri konusunda özellikle İçişleri Bakanı Saadettin Tantan'ın "yaşadıklarına dair emareler var" açıklaması üzerine daha net bilgiler almak amacıyla Silopi'ye gitmişti. Ancak, hiçbir şeyin değişmediği, Serdar Tanış ve Ebubekir Deniz'in 25 Ocak 2001'den itibaren kayıp oluşları ile ilgili tüm belirtilerin "Jandarmayı işaret ettiği" yolundaki görüşleri pekişerek geri dönmüştür.

Yapılması gereken, kayıp etme olayından sorumlu makamların bir an önce Serdar Tanış ve Ebubekir Deniz'in akıbetleri hakkında açıklama yapmaları, eğer hayatta iseler serbest bırakılmaları, hayatta değilse de ailelerinin doğru bilgilendirilmesi, gerçeğin açıklanması ve sorumluların yargı önüne çıkarılmasıdır.

İHD İstanbul Şubesi

HADEP İstanbul İl

Örgütü

ÖDP İstanbul İl

Örgütü

KESK

Halkevleri İstanbul

Şubesi

Yürekler yangın yeri

Bir kez daha
yanarak yüreklerimiz
belki.
Yiğitlerimiz bir kez daha
toprağa düşecek.
Bir kez daha
nasıl dayanacak bu
yürek.
Ezelden beri yürekler
yangın yeri
yürekler çelik olmuş
ve çeliğe su verilir
olmuş.
verildikçe
bükülmez olmuş.
Devrim yolundayız,
sınıfsız sömürsüz bir
dünya için
baş koymuşuz,
artık bu baş eğilmez.
Ezelden böyleydi,
bilirsiniz.
ayağa kalkıkça
ezilenler
saldırdınız
hayvanca.
Bakin! Sesimiz isyanımız
yüzyıllar öncesinden
geliyor.
Spartaküs'ün yoldaşlarıyız
biz,

yok
edemezsiniz.
Bir gider, bin geliriz
bunu bilin!
Düzeninizi yıkacağız,
Yakındır, kızıl bayrağımızı
burçlara
dikeceğiz.
Bilin bunu burjuvalar!

Deniz Gökçe

12 Mart 2001

Bir tutsak annesinden açık mektup...**“Susarak, seyirci kalarak kimse sorumluluktan kurtulamaz!”**

Ben evladı hapishanede olan annelerden biriyim. Bu bayramda duygularımı, acılarımı sizlerle paylaşmak istedim. Bayramlar anne ve babalar için bir anlamı olan, sevgi ve saygının pekiştiği, dargınların barıştığı, hoşgörünün, hasret gidermenin vesilesi olduğu günlerdir. Ama tutuklu yakını anne ve babası için bayramlar hüznü, bayramlar kederlidir. Bir anne olarak evladından ayrı, aynı gökyüzü altında ona dokunamıyor, saçını okşayamıyor, doyuya bağrıma basamıyorum. Bayramda bile yasak. Çünkü oğlum siyasi tutuklu, açık görüş yapılmıyor, yıllardır böyle. Ama olsun, cam ardında olsa da görmek, sesini duymak için her bayram hapishane önlerinde olurum. Hüznü, kederi içimize atarız. Evlatlarımız en değerli varlıklarımız, onlarla gurur duyuyoruz. Bizleri utandıracak bir şey yapmadılar. “Bir ağaç gibi hür, bir orman gibi kardeşçesine” yaşamak, yaşatmak istediler. Haram yemediler, rant peşinde koşmadılar. Ama hapishaneler. Ramazan bayramını kanla, gözyaşıyla geçirdik. Kurban bayramında da aynı acıları yaşıyoruz. 19 Aralık operasyonunda oğlum yaralı olarak Kandıra F tipine nakledildi. Yeterli tedavi yapılmadı. Ayağından sakat kalma durumunda. Ölüm Orucu’nu 129 gündür sürdürüyor. Gün gün gözümüzün önünde eriyor.

Kamuoyuna, vicdanlara sesleniyorum: Bu sessizlik, umursamazlık neden! Ne kadar görmezden, duymazdan gelseniz de, bu ülkenin hapishanelerinde yüzlerce insan ölüm sınırında. Kendilerine dayatılan hücrelerde tecrit edilip yalıtılarak, insan sesine, yüzüne hasret yaşamak ya da ölmek! Hapishanede dört duvar arasında olsalar da, düşünceleriyle, inançlarıyla insanca yaşamak, yaşatmak ve adalet için güzelim yaşamlarından, canlarından başka ortaya

koyacakları bir şeyleri yoktur. Çıkarsız, yalın ve tereddütsüz canlarını koymuşlardır ortaya. Talepleri doğrultusunda direnişlerini sürdürüyorlar. Şimdi hapishanelerde bilincini yitirenlere zorla müdahale edilmektedir. Bütün bunları yaşatmak adına yaptıklarını söylüyorlar. Oysa yetkililer, eğer onların yaşamasını istiyorsa, neden ölümlere sebep olan koşulları düzeltmiyor. Taleplerini değerlendirmiyor. Aksi halde ne zamana kadar zorla müdahale edilip eziyet çektilir. Zorla müdahale sakat bırakıyor, bunu düşünmek bile korkunç.

Ben bir anneyim, bayram gelmiş neyime? Yüreğim yangın yeri, günlerdir ne durumdayız bilir misiniz? Evimizde yemek pişmiyor, ocağımız yanmıyor. Oğlum orada aç, yaralı gün gün eriyor. Yaşadıklarımın tek bir izahı var. O da zulüm işte. Bir annenin feryadı. Yüreğimde insan sevgisi ve evlat acısı. Evladını bir daha görmeme kaygısı. Bunları yaşıyorum. Sizler bayram yaparken, elbette yapacaksınız, bir kere düşünün, evladınıza sarılırken bundan mahrum olanlar sizin yakınınız olsaydı diye düşünün biraz. Siz olsaydınız ne yapardınız?

Benim başıma gelmez demeyin, herkesin başına bir şeyler gelebilir. Demokrasi, adalet herkese lazım. Şimdi bunun mücadelesini vermezsek çok geç kalırız. Bu bir insanlık, onur meselesidir. Susarak, seyirci kalarak kimse sorumluluktan kurtulamaz. Kimseyi kırmak, üzme niyetinde değilim, beni anlayacağımızı umuyorum. Tüm tutukluların, hükümlülerin ve yakınlarının, bu mektubu okuyan herkesin iyi bayramlar geçirmesini temenni ederim. Selamlar.

**Kandıra F tipinde tutsak Fikret Kara’nın annesi
Naime Kara**

Kandıra F Tipi Cezaevi’nde bulunan Selçuk Ulu’nun Ölüm Orucu’nun 93. gününde yazdığı mektup:**“Yeniden doğumun adı olacak ölüm”**

Can dostlarım merhaba,
Bugün Ölüm Orucu eylemimizin 93. günündeyim. Artık yavaş yavaş finale yaklaşıyormuşum gibi geliyor. Ne kadar da istiyorum ipi ilk göğüsleyen olmayı. Her şeyimle bu onura erişme hayali kuruyorum. Yıldızların arasında düşünüyorum kendimi. Delicesine içlerinde en parlağı olan Kutup Yıldızı’nı arıyorum. Ya geç kalırsam buluşmaya diye üzülüyorum. Sonra fatihleşmek var bu yoda diye, bu kez daha coşuyorum. İçim kabarıyor koşuyor koşuyorum. Tahsin var orada çünkü. Osman, Hicabi var. Ölmek mi? Evet ölüyorum. Büyük bir istek ve hazla, yeniden doğacağımı bilerek.

Yeniden doğumun adı olacak ölüm. Doğumun simgesi bahar ayında; tomurcukların toprağı yarıp güneşe kavuştuğu bugünlerde. Ölenlerin yeniden doğduğu, her şeyin canlandığı, ağaçların yeşile boyandığı meyvelerin tohuma durduğu baharda yeniden doğumun adı olacak ölüm. Öleceğiz hem de yüzlerle. Yeniden doğacağımızı bilerek. Martılar selamlayacak bizi. Kuş sesleriyle uğurlanacağız. Halaya duracak dostlarımız. Vedalaşmayacağız. Gözyaşı dökülmeyecek aramızdan. Güneş daha parlak olacak o gün. Çiçekler bir başka açacak. Doğanın en güzel seslerinden oluşan bir senfoni eşlik edecek bize.

Evet doğa hükmünü sürecektir yine. Yeniden doğumun adı olacak ölüm. Tohuma durmuş toprak bağrıma açacak bize. Ve ben Kutup Yıldızı ile buluşacağım. Sonra seyre dalacağım büyüüp genişleyen ailemizi. Onun kurucularını selamlayacağım. Ve sizlerle de o muzaffer günde buluşacağım. Halaya duracağız birlikte. Yeniden doğumun adı olacak ölüm!

14 Mart 2001

Selçuk Ulu

Ücretsiz Kopya ve Fihristiye
Kandıra/ İzmit

Ateş gülleri

*Suya küsermiş çiçek
güneş yasak olanda,
kuruturmuş kendini
kökünden yolunda...*

*He gülüm,
böyle direnç kokarmış
zulmün zindanlarında...*

*Karşıtların birliğinin
şarta bağlı olduğu bir şafaktı;
gecenin ip çekilen vakti
göz gözü görmez bir gaz ve duman altında
yürekerin zaferi tasavvur ettiği an...*

*Korkunun ifadesi, zulmün dayanağıydı;
beslediği itleri
ve namussuz tabiileri ile birlikte
rengarenk çiçekleri, cesur kardelenleri,
efendileri için demet demet koparıp,
kan ve barut içinde sunarken aktarılan
aşâğılık her yalan...*

*De zalim!
Yiğitliğin bunca mı?
Kurşunlar savrulurken çiçeklerin üstüne,
daha önce gördün mü
sıkılı bir yumruğu kül olmuş bir bedende?
Tek cüretin gelmekse
yakmakla üzerime,
körükle gideceğimden şüphelen olmasın sakın
bu yangına benim de...*

*Hadî!
Yak ulan bir daha, ölümün soğukkanlı mahluku!
Yak, baharın düşmanı!
Ateş güllerimle yangın olduğumda sarayının
çevresine,
kendi kendini zehirlemek için
kuyruğunu bile kaldıracak gücü bulamayacaksın
çürümüş bedeninde.*

*Ve o zaman
Yıkıntılar arasından doğarken her yeni gün
Dünün acısını çıkarırcasına, kahkahayla
Sarılırken umudun toprağına her bir gül
Ne güneşe hasret, ne toprağı kurak,
renk renk çiçeklerin açtığı,
dostça kucaklaştığı
koca bir bahçe sunacaklar
en güzel yarınları,
Tarih, şahit olacak!*

Direnç Özgür

5 Ocak ‘01

Dortmund'ta faşizme karşı 25 bin kişilik yürüyüş gerçekleşti

Almanya'da, son bir yıldır artan faşist saldırılara paralel olarak, faşistlerin yürüyüş ve mitingleri sürüyor. Yürüyüşler, faşist NPD'nin yasaklanması tartışmaları ile yoğunlaştı. Ve faşistlerin yürüyüş yapmadığı hiçbir hafta sonu ve yürüyüş yapmadığı kent kalmadı.

Bu yürüyüşlerden biri de 3 Mart günü Dortmund'ta gerçekleşti. Faşistler Dortmund'ta son 4 ayda üçüncü kez sokağa çıkıyorlar. Ayrıca haftalardır aralıksız olarak yakın kentlerde de yürüyüşlerini sürdürüyorlar.

Yürüyüş aylar öncesinden biliniyordu. Yürüyüşün iznini alan, her yerde olduğu gibi bu kez de Almanya'daki en önemli faşist kadrolardan Hamburglu Christian Worch'du. Faşist Worch aylar öncesi Dortmund'ta yürüneceğini duyurmuş ve eklemişti: Dortmund Alman ve "ari" olana kadar iki ayda bir yürünecek!

3 Mart günü gerçekleşen yürüyüşün merkezi olarak Dortmund'un kuzey kesimi seçilmişti. Bu bilinçli bir tercihti. Zira kuzey ağırlıklı olarak yabancıların yaşadığı bir semtti. Yürüyüşün bu semtte yapılması, on yıllardır birarada yaşayan ve çalışan yerli-yabancı işçi ve emekçilere karşı bir tehdit olmanın yanı sıra aynı zamanda bir provokasyon amaçlıydı.

Yürüyüş için Dortmund'un seçilmesinin ve kısa aralıklarla üç yürüyüşün gerçekleşmesinin belli nedenleri var.

Haziran ayında Dortmund'ta NPD'li bir faşist trafik kontrolü sırasında ateş açarak 3 polisi öldürmüştü. Ardından NPD'li bir grup faşistin polislerle çalıştığı ve Alman haber alma örgütünün paralı adamları olduğu resmen açığa çıktı ve bu bir skandala dönüştü. Daha önceki eyalet seçimlerinde belli bir destek alan NPD böylece kitleler nezdinde teşhir ve tecrit oldu. Ve emekçi kitlelerin basıncı ile Almanya'da ırkçı ve faşist saldırılarda ismini sıkça duyuran bu faşist partinin yasaklanması tartışmaları gündeme girdi.

Faşist gençler, 1992'de NF'nin (Ulusal Cephe), 1995'te FAP'nin yasaklanması sonucu, NPD'nin gençlik örgütünde örgütlenmeye başlamışlardı. 1998'den beri de NPD'den daha militan gördükleri vurucu güç olan "Hür Arkadaşlık" grubu adı altında örgütleniyorlar. Bu "Hür Arkadaşlık" grubunun bugüne değin hanesinde yüzlerce kundaklama, saldırı, yaralama ve ölüm yeralmakta. Ayrıca NPD'nin bölgeler arası bilgi akışını sağlayan, yürüyüşlerini koordine eden, toplantı, konser düzenleyen, bildirilerini dağıtan, bomba koyan, maçlarda ise holigan olarak sık sık kendini gösteren bir gençlik örgütü durumunda.

Bu eylemlerle, NPD'nin yasaklanması durumunda NPD'nin şemsiyesi olmadan da var olabileceklerini, tek başlarına "kavga"larını sürdürüleceklerini göstermek istiyorlar. Bu yürüyüşlerle, hem kendi taraftarlarına moral vererek sempati toplamayı, hem de bu eyaletteki bölgesel yapılanmalarını örgütlemek için güç toplamayı amaçlıyorlar.

Diğer önemli bir neden ise, binlerce işletmenin ardarda kapanması sonucu Ruhr havzasının kömür ve çelik yatağından işsizlik yatağına dönüşmesi. İşsizliğin kol gezmesi, işçi ve emekçilerin aileleriyle birlikte yoksulluk boyutlarında yaşamaya başlaması, yabancı düşmanlığının, ırkçılığın, faşizmin serpiliş gelişmesi için en verimli ortam.

İşte faşistler böylesi bir ortamdan beslenmek arzusunadılar.

Bir başka neden ise, Almanya'nın batısının hiçbir

yerinde faşistlere böylesine hizmet edilmemiştir. Son üç yürüyüş bunu açıkça gösterdi. Sadece provokasyon amaçlı toplanan, sayıları 300'ü geçmeyen faşistler binlerce polis ile korunurken, faşist saldırganlığa karşı sesini yükseltenler dayaktan geçirildiler. 1500'ün üzerinde anti-faşist gözaltına alındı, tutuklandı, para cezalarına çarptırıldı. Hatta ikinci yürüyüşte büyük bir kesimi orta öğrenim öğrencilerinin oluşturduğu 1500 kişi saatlerce çembere alınıp hiç yürütülmedi. Bu çember Almanya'da polis taktiklerine "Dortmund modeli" olarak geçti. Ama polisin bu pervasızlığı anti-faşist devrimci ve demokrat çevrelerden gereken örgütlü cevabı aldı. Polise aylardır her taraftan protestolar yağarken, polis hakkında suç duyurularında bulunuldu. Çocukları

saatlerce çemberde tutulan aileler örgütlenerek polis hakkında halen

sürmekte olan davalar açtılar.

Polis bu kez daha farklı davranmalı, ortalığı yatıştırmalı ve sarsılan imajını yenilemeliydi. Faşistlerin 3 ve 4 Mart'ta yapmayı düşündükleri iki yürüyüş vardı ve faşistler bir yürüyüş üzerinde anlaştılar. Bu polise başka bir tarzi deneme fırsatı verdi.

Polis hedef kitesini seçti. Bugüne kadar Almanya'da yapılan yürüyüşlerde gençliğin dinamizmi, militanlığı, giderek radikalleşen eylem biçimlerini seçmesi ve kiteselliği dikkat çekiciydi. O halde hedef kitle gençler olmalıydı. Gençliğin düzene karşı kabaaran öfkesi daha fazla radikalleşmeden düzen sınırlarına çekilmeliydi.

Böylece büyük bir seferberlik başlatıldı. Yürüyüşten haftalar önce babacan polisler ve çiçeği burnunda genç bayan polisler Dortmund ve çevre illerdeki bütün okullara giderek siyasal faaliyetlerini sürdürdüler. "Nasıl yürüyüş yapılmalı" üzerine gençleri ve çocukları "aydınlatma" toplantıları yaptılar. Faşistlere karşı yapılan yürüyüşlerde, şiddet kullanılmadan da protesto edilebileceği konusunda gençlerle tartıştılar.

Bununla da kalmadılar. Zedelenen imajlarını tazelemek için Türkçe ve Almanca hazırladıkları bildirileri bütün posta kutularına attılar. Özellikle yabancılara ait işyerlerine giderek onlara bizzat sözlü olarak şiddet yanlılarına karşı onları koruyacaklarını anlattılar.

Ama bu propaganda kampanyasında söziünü ettikleri şiddet yanlılarının kimler olduğuna dair tek kelime bile

sözetmediler. Zira, polisin "şiddet yanlısı" derken kastettiğinin, her zaman koruduğu iki-üçyüz faşist değil, asıl onların sokaklarda yürütmesini engellemek için yürüten anti-faşistler ve devrimciler olduğu biliniyor.

Bu durum aslında bugüne değin faşistlerin yürüyüşlerini protesto için oluşturulan birliklere de yansdı. Faşistleri engellemek isteyen gruplarla, demokratik kitle örgütleri, kiliseler ve Yeşiller gibi partiler ortak bir faaliyet örgütleyemedikleri için ayrı ayrı eylem koydular.

Tüm bunlara rağmen 25 bin civarında bir kitle kentin 5 yerinden ayrı ayrı yürüyüş başlattı. Yürüyüş kolları, faşistlerin buluşacakları, ama polis tarafından çok sıkı korunan parkın çevresindeki alanlara kadar yürüdüler. Gruplar sokakların girişlerine barikatlar kurarak, sokakları tuttular. Faşistler parkın çevresindeki sokaklarda yürüyüşler yaparak dağıldılar.

Biz komünistler de, işçi ve emekçilere seslenen ve büyük ilgi gören Almanca ve Türkçe bildirilerimizi geniş bir şekilde dağıttık.

Yürüyüşte dağıtılan bildiri...

Yerli ve yabancı işçiler! Faşizme karşı omuz omuza!

Almanya'da ırkçı ve faşist saldırılar son bir yıldır ciddi boyutlarda sürüyor; ırkçı ve faşist gruplar sokaklarda gözdağı vermeye tehdit etmeye devam ediyorlar.

Faşist kadrolardan Christian Worch aylar öncesi "Dortmund Alman ve arınmış" olana değin iki ayda bir yürüneceğini ilan etmişti. Ve faşistler 3 Mart'ta, son dört ayda üçüncü kez Dortmund'ta yürünecekler.

Bizler, yabancı ve Alman işçi ve emekçilerle omuz omuza mücadele ederek, sokakları faşistlere teslim etmeyeceğimizi her defasında gösterdik, 3 Mart günü bir kez daha göstereceğiz.

Faşizme geçit yok !!!

Kapitalizmin anavatanı ve vitrini Avrupa'da faşizmin çıplak iktidarı yakın geçmişte yaşandı, faturası ödendi. Hitler faşizmi 6 milyon insanı toplama kamplarında, gaz odalarında imha etti. Faşizmin yarım asır aradan sonra yine aynı mekanda, dünyanın en gelişmiş, en ileri, en zengin kapitalist ülkelerinden Almanya'da yeniden hortlaması bir tesadüf müdür?

Kapitalizmin giderek ağırlaşan iktisadi bunalımı faşizmin yeniden güçlenişinin temel nedenidir.

Dünya kapitalist sisteminin uzantısı olarak Almanya'da, derin bir iktisadi ve toplumsal bunalım yaşanıyor. Ülke skandallarla sarsılırken, SPD-Yeşiller Hükümeti kapitalist sistemin birikmiş sorunlarını çözemeyeceğini daha ilk günlerde gösterdi. Ekonomik durgunluk ileri boyutlarda seyrederken, ekonomik, sosyal ve politik haklara karşı pervasızca saldırılar sürüyor. Ücretlerin dondurulması, esnek çalışma, taşeronlaştırma vb. ile işçi ve emekçiler yoğun bir baskı ve sömürüye maruz kalıyor. İşyerleri yok ediliyor, işsizler ordusu çıg gibi büyüyor, kitleler derin bir yoksulluğun kucağına itiliyor.

Tüm bunlar işçi ve emekçilerde hoşnutsuzluğu büyütüyor. Faşizmin ilk basamağı olan ırkçılık, şovenizm ve yabancı düşmanlığı bu zeminde yeşerip geliyor. Tekeller, karşı-devrimci alternatif olarak NPD, DVU, REP gibi faşist partileri devlet kasasından milyonlarca mark ödeyerek bizzat besliyorlar.

Bugün Alman devleti çoktandır kitleler nezdinde teşhir olan faşist NPD'nin yasaklanmasını öneriyor. Bu bir aldatmacadır. Bununla asıl hedeflenen, özellikle anti-faşist, devrimci örgütlerin ve faaliyetlerinin yasaklanmasıdır. Faşist saldırılar sadece demokratik haklara saldırılara dayanarak yapılmak istenmektedir. 1956 yılında KDP'nin yasaklanmasından kısa bir süre önce de göstermelik olarak NPD yasaklanmıştı.

Tüm milliyetlerden işçiler, emekçiler!

Tüm kötülüklerin, baskı, sömürü ve eşitsizliğin, yoksulluk, sefalet ve işsizliğin, savaşların ve faşizmin gerçek kaynağı kapitalizmdir. Faşizme karşı verilecek mücadele kapitalizme karşı mücadeleden geçer!

Ulusal burjuvaziler milliyetçiliği körükleyerek, biz yerli ve yabancı işçilerin birliğini bozmaya, ortak bir mücadele cephesinde buluşmamızı engellemeye çalışıyorlar. Burjuvazinin bizi bölerek kapitalizme karşı kavgamızı zayıf düşürme çabalarını boşa çıkaralım, faşizme karşı mücadeleden tek yumruk olalım!

**Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!
Yaşasın uluslararası dayanışma!**

BİR-KAR/Dortmund

Hollanda/Eindhoven’da 8 Mart...

Politik içeriğine uygun bir kutlama

Dünya Emekçi Kadınlar Günü bu yıl Eindhoven’de “özgürlük” teması çerçevesinde kutlandı.

Katılımcılar; Hollanda, Arjantin, İran, Somali, Kürdistan, Filistin, Surinam, Endonezya, Latin Amerika’dan gelen örgüt ve derneklerden oluşuyordu. Biz Türkiyeli komünistler ICC-Enternasyonal Kültür Merkezi adına katıldık.

Katılımcıların çoğunluğunu Hollandalılar oluşturuyordu ve genç kadın sayısı oldukça azdı. Dikkate değer olan ise, katılımcıların programları ilgiyle izlemesi ve ve aktif olarak katılması idi. Bu durum geçen yıllarda daha farklıydı. Kadınların çoğu ara salonlarda konuşarak zamanlarını geçirir, tartışma programlarına pek katılmazlardı.

Program, tüm örgütlerin sahneye çıkarak özgürlüğün kendileri için ne anlam ifade ettiğini kısa sözlerle aktarmalarıyla başladı. Aynı içerikte dövizler hazırlanmıştı.

Bizim dövizimizde şunlar yazıyordu: Özgürlük hiçbir baskı altında kalmadan düşüncenin açıklanması ve eyleme dönüşmesidir! Özgürlük baskının bittiği yerde başlar! Özgürlük eşitliktir!

Daha sonra iki bayanın hazırladığı ve özgürlüğün anlamını içeren bir kabere sergilendi. Ardından iki ayrı tartışma programı başladı. Bunlardan biri, “Özgürlüğünü kendin seç”, diğeri ise Yeşil Sol Partisi’nden kadınların düzenlediği “Günlük yaşamımızda bir başkasının özgürlüğünü nasıl kısıtlıyoruz” başlığı taşıyordu. Gelenek ve görenekler çerçevesinde sosyal baskı ve kurallarla kadınların kendi seçimlerini yapmalarının nasıl kısıtlandığı tartışıldı.

Saat 15.00’de İran Komünist İşçi Partisi’nden bir bayan arkadaş “İran’da kadınların taşlanması”nı ve bu konuda yürüttükleri faaliyeti konu alan konuşma yaptı. Ardından biz, Türk ve Kürt kadınları açısından özgürlüğün anlamını, kadınların ezilmişliğiyle haksızlığa karşı mücadeleyi, kadının sınıf mücadelesi içindeki yerini ve kadınların hücre tipine karşı erkek yoldaşlarıyla verdikleri mücadeleyi anlattık.

Ardından iki tartışma programı aynı anda başladı. Biri İran, Somali ve Filipinli bayanların ortak düzenlediği, “Eğer 18 yaşındaysam özgürüm” konulu tartışma programıydı. Diğeri ise, biz ve Hollandalı bir kadın kuruluşunun birlikte düzenlediği “Cezaevleri ve kadın” konulu programdı. Günün en politik içerikli programı olmasına rağmen katılım şaşırtıcı düzeyde yüksekti. Etkinliğe 60’a yakın kadın katıldı.

Türkiye’de uygulanan cezaevi sistemi; politik tutsakların komün yaşamı; devletin F tipi saldırısı; politik tutsakların neden bu sisteme karşı oldukları; izolasyon karşı mücadele ve 19 Aralık katliamı; cezaevlerindeki son durum üzerine bir konuşma yaptık. Zamanın sınırlı olması nedeniyle 19 Aralık katliamına ilişkin filmi göstermeden soru bölümüne geçmek istedik. Fakat kadınlar ısrarla izlemek isteyince 10 dakikalık bir bölümünü gösterdik. Filmin ardından anlamlı sorular soruldu.

Eindhoven’da Dünya Emekçi Kadınlar Günü bu kez politik bir içerikle kutlanmış oldu. Genelde burjuva kadınların organize ettiği 8 Mart’ı biz ilerici devrimci kadınlar anlamına uygun bir tarzda kutlamayı başarabildik.

H. Dilan

Birleşmiş Milletler’in veni görevi:

İnsan tacirliği

İç savaşların oluşturduğu yıkımların etkisiyle, 3. Dünya ülkelerinde yaşayan binlerce yoksul insan, daha iyi imkanlara sahip olabilmek için, ölümü göze alarak, Fransa, İtalya, ABD gibi ülkelere yasal ya da yasadışı yollarla göç ediyor. Bir başka ülkeye sığınmak için yapılan bu kaçak yolculuklar ise, insanlara ağır bir maddi yükü beraberinde getiriyor. Kötü koşullarda yapılan yolculuklarda yüzlerce mülteci hayatını kaybediyor. Bir kaç ay önce 60 Çinli bir tırın içinde can vermiş şekilde bulunmuştu. Geçtiğimiz aylarda Irak’ı terk eden Kürt mülteciler Fransa sahillerinde kaza geçirmişlerdi. Bunlar yalnızca en taze olaylar, geçmişte sayısız facianın yaşandığı bilinmektedir.

Emperyalistler mültecilere ucuz işgücü olarak bakıyor. Emperyalist ülkelerdeki işsizlik her geçen gün daha da artıyor. İşçiler arasında rekabet körükleniyor. Birleşmiş Milletler üzerinden yapılan mülteci göçünde, bu işin içinde yer alan üst düzeydeki yöneticiler, bunu rant haline getirmişler. Yolsuzluklar bir süre gizlenebildi. İnsani yardım adı altında kurulan fonun gerçek niteliği, ortaya çıkan yolsuzlukların ardından anlaşıldı. Fonun ne denli insani olduğu kısa sürede görüldü. Birleşmiş Milletler’in içindeki bu çeteler yoksul insanların elindeki paraları son kuruşuna kadar gasp ediyorlar.

En son, Birleşmiş Milletler Yüksek Komiserliği’ndeki bir görevlinin açıklamasının ardından dört kişi açığa çıkartıldı. Bunlar daha çok Afrika ülkelerinde çalışan görevliler. Afrika’dan mülteci olarak Kuzey Amerika, Avustralya gibi ülkelere gitmek isteyenlerin herbirinin iki üç bin doları bu görevlilere rüşvet olarak verdiği ortaya çıktı. Oysa bu mültecilerin çok azının kalacak yer ve iş bulabildiği, yoksulluk ve sefaletin bu sefer de göç edilen ülkede devam ettiği biliniyor.

Diktatörlükle yönetilen Somali ve Sudan’dan bir yılda 9 binin üzerinde mülteci Kenya üzerinden ABD, Avustralya, Yeni Zelanda ve İskandinavya ülkelerine geçiş yaptı. Bu yolculuklar da bir taraftan açlığın, bir taraftan hastalığın kol gezdiği sağlıksız koşullarda gerçekleştirildi.

Dünya üzerinde mülteci taşıma işi yapanlar için de bu iş çok kârlı bir rant kapısı haline gelmiş. Bu kurum ve kişiler insan ticareti üzerinden milyonlarca dolar kazanç sağlıyorlar.

Türkiye’de işsiz ve yoksul insanlar, varını yığını satın bir başka ülkeye gidebilmek için işçi simsarlarına binlerce dolar kaptırıyor. Devletle de bağlantılı şebekeler tarafından insanlar kandırılıyor ya da sınırlarda yakalanıyor. Gidebilenler ise Türkiye’deki sefil yaşamın daha beterini mülteci kamplarında yaşıyorlar. Çok azı hizmet sektöründe ya da inşaatlarda kaçak işçi olarak çalışıyor. Almanya, Fransa, İngiltere gibi işsizliğin arttığı ülkelerde yabancı kaçak işçi çalıştırmak sermaye sınıfının ekmeğine yağ sürüyor.

Avrupa ülkelerinde mülteci kamplarında kalanların özgürlükleri sınırlandırılıyor. Her gün sınır dışı edilme tehdidiyle karşı karşıyalar. Kaçak işçi olarak çalışanlar ise karın tokluğuna ayakta kalabilmenin mücadelesini veriyorlar.

Romanya’dan Türkiye’ye yerleşen Romen işçilerin düşük ücretlerle, üstelik çok kötü koşullarda çalıştırılmaları gibi Türkiye’den başka ülkelere giden işçiler de onlarla aynı kaderi paylaşıyorlar.

Emperyalizm iç savaşlarla yıkıma uğrattığı ülkeleri ırkçılıkla, faşizmle zehirliyor, göçmen işçilere karşı düşmanlığı körüklüyor. Farklı uluslardan işçiler kendilerini bu hale getirenleri göremiyor. Bunun yerine birbirlerine düşmanlıkla bakıyorlar.

Kapitalizmin sınır tanımayan vahşeti karşısında yaşanan her tür katliam, kıyım ve sömürüye emekçi halkların mücadelesi son verecektir. Ya kapitalist barbarlık içinde dünya halkları çöküşe uğrayacak ya da baskı, sömürü ve zulme karşı başkaldıracaklar. Üçüncü Dünya’da sosyalizm, antey.org ulaşacaklar.

20 Simin Fabrikası işçisi güvenlik güçlerinin saldırısında yaralandı!

“Yaşasın

işçilerin birliği!”

İran Komünist İşçi Partisi’nin aldığı haberlere göre İran İslam Cumhuriyeti tarafından İsfahan’da tutuklanan 25 işçi 5 Mart 2001’de kefaletle serbest bırakıldı. Gelen bilgilere göre yetkililer Simin işçilerine ücretlerinin ve borçlarının haftaya cumartesiden itibaren ödemeye söz verdiler.

Parti’nin aldığı bilgilere göre güvenlik güçlerinin 4 Mart’taki protestoya saldırısı sonucu 20 işçi yaralandı. Birçok işçinin kol ve bacaklarında kırıklar var ve güvenlik aracının çarptığı bir işçi hastanede.

İran Komünist İşçi Partisi, Simin Fabrikası işçilerine yapılan bu vahşi saldırıyı kınıyor ve uluslararası kurumları, politik partileri ve grupları, işçi örgütlerini, sendikaları İslam Cumhuriyeti’ni kınamaya çağırır.

İran Komünist İşçi Partisi, İsfahan’daki ve İran’daki işçileri, Simin Fabrikası işçilerinin haklarına karşı gerçekleştirilen bu barbar saldırıyı protesto etmeye çağırır. İşçiler İslam Cumhuriyeti’ne bu saldırıya uygun bir cevap vermelidir. İşçiler Simin Fabrikası işçilerini mitingler yaparak, Simin Fabrikası’na delegeler göndererek ve diğer yollarla destek eylemleri yaparak destekleyebilir.

Kahrolsun İslam Cumhuriyeti!

Yaşasın işçilerin birliği!

Özgürlük, eşitlik, işçi iktidarı!

İran Komünist İşçi Partisi

5 Mart 2001

Protestolarınızı aşağıdaki adreslere iletebilirsiniz:

Muhammed Hatemi

Palestine Avenue Azerbaijan Intersection

Tahran, İran

e-mail: khatami@president.ir

fax:00-98 216 464 443

“Alnımızda taşıdığımız bayrağa asla leke sürmeyeceğiz!”

“Parti, devrim ve sosyalizm davası kazanacak!”

Düzgün Zengin

(TKİP tutsağı/Ölüm Orucu direnişçisi)

Merhaba,

Uzun zaman oldu sizlere yazmayalı. Oysa anlatacak, yazılacak ne kadar çok şey var! Gerçi çoğu şey apaçık biçimde yaşandı ve eminim ki kıyaslanamayacak ölçüde ağır yaşamış yoldaşların, dostların anlatımları da ulaşmıştır. Kandıra'daki arkadaşların başlarından geçenler olsun, Gebze SSK Hastanesinde yatağa bağlıyken birkaç gün alıp takip edebildiğimiz gazetelere yansıyanlar olsun; kalemi alıp başımdan geçenleri yazmayı anlamsız kıldı benim için. Biz ne yaşamıştık ki? Kuşkusuz, olağan dönemlerde olsaydı, Gebze'deki saldırının da hafife alınacak yanı yoktu...

Ölüm Orucu'nda 57. günü geride bırakmıştık. Hepsini de yoğun ve coşkuyla geçmiştik. Eylemimizin etkisiyle toplumsal muhalefet epey hareketliydi. Devlet giderek sıkışıyor, Adalet Bakanı ağzından sürekli yeni manevralar açıklıyordu. En son açıklama toplumsal mutabakat sağlanana kadar F tiplerinden vazgeçildiği şeklindeydi. Aynı günler, Sağmalcılar'da süren görüşmelerin de tıkandığının basına yansıdığı, arabulucu heyetinin “umutsuzluk” açıklamaları yaptığı günlerdi. Dışarda ailelerimiz ve bizleri sahiplenilen kitlelere yönelik hem bir karşıt propaganda, hem de giderek yoğunlaştırılan devlet terörü estiriliyordu. DGM basına sansür kararı çıkarmıştı. Son haftalardaki bu değişim bizler için şaşırtıcı olmadı. Artık her olasılığa daha fazla hazırlıklıydık. Devlet “müdahale”den söz ediyordu, boyalı basın bunun zeminini oluşturmaya çalışıyordu. Öyle ki, aydınlar, duyarlı yazarlar-sanatçılar, TTB'nin doktorları bile hedef tahtasına yerleştirilmişti...

“Erteleme” açıklamasının ne büyük bir aldatmaca olduğunu anlamak için 19 Aralık katliamına da bakmak gerekmiyor aslında. Zira o günlerdeki gelişmeler, ortada oynanan oyunların ne olduğunu anlamak için yeterliydi. Biz Ölüm Orucu'nu durup dururken başlatmadık. Ulucanlar vahşeti ile birlikte sermaye iktidarı F tipi saldırısını giderek tırmandırması, hücre tipi yaşamı kabullendirmenin hazırlıklarına hız vermişti. Örneğin; 17 Ocak 2000 “Üçlü protokol”e dayanılarak cezaevlerinde katliam provaları yapıldı. Dışarda cezaevleri konusunda

duyarlı kesimler üzerindeki faşist baskı ve terör giderek tırmandırıldı, çete ve mafya elemanları üzerinden cezaevlerine saldırıların altyapısı oluşturuldu. Öte yandan “af” söylemi ile bazı kesimler sürekli yedeğe alınmaya, adlilerin bu konudaki “isyanları” ile de cezaevleri hep gündemde tutulmaya çalışıldı. F tiplerinden bazıları teslim alınmış, kısmen personel bile atanmıştı. 2000 sonbaharına girdiğimizde, devletin yapacağı tek şey kalmıştı; F tipine geçiş operasyonları. Faşist rejim bunun için uygun bir zaman kolluyordu. Bu koşullarda biz, ya kuzu kuzu bu “uygun zaman”ı bekleyecektik, ya da devletin tüm manevralarını-hazırlıklarını boşa çıkarmak, saldırıyı püskürtmek için, uygun bir zamanlamayla büyük kavgayı başlatacaktık.

Başlamak ve zafere ulaşmak için tek sorun olarak CMK'nın iç tartışmalarının (ki bunlar en geniş birlikteliği sağlamak amacıyla; F tipi saldırısının anlamı, düşmanın ve toplumsal kuvvetlerin durumu, saldırının nasıl gelebileceği, nasıl karşı koymak gerektiği, bu konudaki taktik-politikalar ve en uygun zamanlamanın ne olacağı konularında uzun zamandan beri sürmekteydi) netleşmesi kalmıştı. Sonuçta üç yapı Ekim'in 20'sinde başlama kararı aldılar. (Bu ayrıştıran kararın nedeni, niçini o zamanlar devrimci-sosyalist basında yoğunluklu tartışılmış, gerekenler söylenmişti. 19 Aralık katliamı, kimin öngörü ve değerlendirmelerinde haklı olduğunu yeterince gösterdi zaten. Şimdiki meselemiz de bunun tartışmasını yürütmek değil.)

Görüşmelerin tıkandığı günlere baktığımızda, kuşkusuz en göze çarpan olgu, Genelkurmay Başkanı H. Kıvrıkoğlu'nun B.Ecevit'i ziyareti ve arkasından yapılan MGK toplantısıydı. “Sansür” uygulaması, ağız değiştirmeler, baskı ve terörün ivmelendirilmesi bunlardan sonra gündeme geldi. Nihayet “müdahale” konusu daha açık açık dillendirilmeye başlandı. Üst üste devletin tepesinin toplantıları basına yansıdı. Reformist kesimler ve bazı duyarlı çevrelerdeki “bırakın” açıklamaları, generallerin bu müdahalesinden sonra başgösterdi.

Ve nihayet 19 Aralık'ta generaller darbesinin somut uygulamalarına (ki bunlar daraltılmış bir hedefe, Türkiye Devrimci Hareketi'ne yönelikti!) tanık olduk. Gerçekten de 19 Aralık'a, ordunun Türkiye devrimci hareketine yönelik hareketi demek mümkün. İnsanlık onuru, devrimci hareket bir kez daha asker postalları altında çiğnenmeye çalışıldı. Kirli savaştan arta kalan güçlerin de etkin biçimde kullanılmasıyla, bize karşı ülke çapında bir savaş başlatıldı.

Bir tarafta, her çeşit silahlı (tüfek, tabanca, gaz bombası, kimyasal-yanıcı maddeler), iş makineleri, itfaiye gibi araçları, vahşi ve insanlık dışı yöntemleri (işkence, yakma, çivi çakma, kesme, taciz, tecavüz vb.), büyük ve teçhizatlı bir insan gücü (binlerce robokop giysili, gaz maskeli, coplu kalkanlı, silahlı asker, polis, cezaevinde idare görevlileri ve gardiyanlar, etik değerlerini hiçe sayan meslek ‘insanları’ vb.) ile sermaye iktidarı; diğer tarafta ise tek silahları bedenleri olan toplam 1500-2000 civarında devrimci tutsak kitleleri. Bir tarafta bir avuç asalağın zorbalıkla, zulümle ayakta kalan

çürümüş düzeni, diğer tarafta hergün yeniden yeniden ezilen ve sömürülen, yaşamları boyunca horlanan ve yozlaştırılarak çürük düzenin bir parçası haline getirilen işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin umudu devrim! 19 Aralık'ta iki karşıt dünyanın ileri düzeyde karşı karşıya gelişine tanık olduk. Karanlığın efendileri teknik açıdan üstündüler. Fakat devrim güçleri de yüreklerinde ışıklı yarınları özlemini, milyonların öfkesini ve inancını taşıyorlardı.

19 Aralık sabah 4:00 sularında slogan ve nöbetçi arkadaşların “saldırı var” ikazıyla uyandık. Her arkadaş hızla toplanıp, barikata malzeme taşımaya yöneliyordu. Koğuştaki biz iki Ölüm Oruçcusu'na sıkı giyinmekten ve ufak tefek yardımlar yapmaktan başka bir iş kalmadı. TV'lerde “operasyon”un 20 cezaevinde birden başladığı, şehitlerimizin sayıları veriliyordu. Bir süre sonra çatıdaki timler tarafından TV antenleri toplansa da bazı kanallar çekmeye devam etti. Radyolardan da haberleri dinlemeyi sürdürdük.

Gebze'de asker ilk giriş anında bir arkadaş bacağından yaralamıştı. Kısa bir süre sonra 12'deki biz iki kişi, en son çekildiğimiz 9. Koğuş'a, diğer iki Ölüm Orucu direnişçisi siperdaşımızın yanına götürülüyoruz. Bundan sonra hep biraradayız. Dostlar bizim etrafımızda pervane gibiler. Ölüm Oruçcuları'nı vermemek için sonuna kadar kararlılık hakim herkeste. Arada sloganlar atıyoruz, marşlar söylüyoruz hep beraber. Timler tavandan ve yan duvarlardan patlatarak sürekli gaz bombaları atıyor, bazen de silah kullanıyorlar. Çekile çekile 9. koğuşta toplanıldığında saat 14.00'e yaklaşıyor. En son çekilme anında bir arkadaşın başına, tavanlardaki deliklerden açılan ateşten bir mermi isabet ediyor. Arkadaş koma halinde getiriliyor, koğuş yemekhanesine. Doktor bir arkadaşımız olmasa, O'nu hemen yitirirdik. Gene bu anlarda bir arkadaşın kolu da gaz bombası parçasından yaralanıyor.

Nihayet herkes koğuş yemekhanesine çekilip, kapıya kalan malzemelerden bir barikat kurulduğunda saat 14:00'ü biraz geçiyor. Marş ve sloganlarla bekliyoruz düşmanı. Saldırganlar barikatları söküp içeri doluşuyorlar, hepsi de tam teçhizatlı. Tüm silahlar üzerimize doğrultulmuş, bir kamera ve bir de fotoğraf makinesi sürekli çalışıyor. Başlarındaki albay, gaz maskesini aralayıp (içerisi biraz havalanmıştı), sadece arama yapacaklarını, dışarıya havalandırmaya çıkmamızı, istemediği şeylere zorlamamamızı istiyor. Adam gözümüzün içine bakarak söylüyor bunları. Yalancılık, namertlik geleneklerinde var, genlerine sirayet etmiş bunların. Biz çıkmayacağımızı söyleyince, robokoplar çekiliyor ve içeriye gaz bombası yağdırılıyor. Artık katlanılmaz bir duruma gelince, topluca havalandırmaya çıkıyoruz. Gazın etkileri hafıfleyince tekrar marşlara başlıyoruz. Başka barikatların arkasında kalan dostların sloganlarını işitiyoruz. Bir süre sonra robokoplar ve tüm rütbeliler havalandırmaya doluşup karşımızda sıralanıyor. Ana malta camından bazı gardiyanlar işaretlerle tarif yapıyorlar. Rütbeliler, “Ölüm Oruçcuları kim” diye sorunca herkes bir ağızdan “hepimiz Ölüm Oruçcusuyuz” diye haykırıyor. 14:30 civarı saldırıp

kenetlenmiş kolları tek tek koparmaya başlıyorlar; jop-dipçik, tekme, yumruklarına sloganlarla karşılık veriyoruz. Koridor boyunca aynı biçimde dövülerek götürülüyoruz. Ambulans'a bindirildikten sonra bile, biri hıncını alamayıp gene saldırıyor.

Getirildiğimiz Gebze SSK yeni bir bina. İndirdikleri anda slogan atıyorum. Boynumu çevirip ağzımı kapatarak götürüyorlar içeriye. Doktorlar, hemşireler üşüşüyor başımıza. Müdahale istemediğimi, insanlık onuruna ve meslek etiklerine bağlı kalmalarımı söylüyorum. Sağımda, solumda ufak tefek yaralar var, onları temizliyorlar. Üzerimdeki pantolon o hale gelmiş ki, doktorlardan biri çıkarıp poşete koyarak "atalım gitsin" diyor, ama ben "kalsın" diyorum. Yara izlerini kabaca tespit edip bizi başka bir odadaki yataklara kelepçeliyorlar. Kelepçe işkence olsun diye iyice sıkılıyor. Bu kelepçe işkencesi, kollarımıza zincir takıldığı iki gün sonraya kadar sürüyor. Bir haftaya yakın kaldığımız bu hastanedeki anılar benim için çok ilginçti, fakat bu mektubun konusu değil. Hastanede kaldığımız süre boyunca tuvaletten bazı alışveriş ihtiyaçlarının giderilmesine, hiç kimseyle görüştürmemeye kadar keyfi koşullarda tutuluyoruz. Hep yatağa zincirliyiz. Durumumuz, manga başlarındaki uzman çavuşların keyfine kalmış; kimisi tam düşmanlık güdüyor, kimisi biraz daha esnek davranıyor...

24 Aralık akşamı kalabalık bir jandarma birliği tarafından alınıp üç ayrı ringe bindiriliyoruz, biz 7 Ölüm Oruçcusu. (İçerde iken birbirimizle vedalaşma isteğimiz cezaevi bölük komutanı tarafından, "ne gereği var, hepiniz de Gebze'ye gidiyorsunuz" yalanıyla, geri çevriliyor. Böylece Gebze'ye götürülen üç bayan arkadaşımızla vedalaşamamış olduk.) Ringte 2. Ekip'ten yoldaşlarımızla birlikteyim. Güzergahtan, Kandıra F tipine götürüldüğümüzü anlıyoruz. Yolculuk 40-45 dakika sürüyor. Asker aramasını tartaklama, küfür-hakaret eşliğinde zorla donlara kadar soyarak (biz elbiselerimizi çıkarmadığımız için kendileri çıkarıyorlar) yapıyorlar. İdarede de yere yatırıp zorla arıyorlar. Doktor, giriş kaydı için, gözucuyla şöyle bir "muayene" ediyor. Ve nihayet götürülüp, halen kalmakta olduğum tek kişilik bir hücreye konuluyorum. İlk on gün boyunca, en temel gereksinimler bile (sigara, kağıt, içme suyu, yeterli şeker, gazete, havalandırma vb., vs.) giderilmiyor. İçerde 17 Ocak Üçlü Protokolü'nün uygulamaları geçerli. "Kurallar" hiçe sayıldı mı şiddet devreye giriyor. Bir akşam sayım esnasında yanyana hücrelerde kalan biz üç Ölüm Oruçcusu (ki 60'lı günleri bitirmek üzereydik), işkencehanelerdeki "ilk karşılama" türünden bir "meydan dayacağı" ile onurlandırılıyor. Buradaki her şey, her yaklaşım esasta insan kişiliğini, devrimci kimliği yoketmeye yönelik programlanmış. Sorunun, mimariden ziyade bu tecrit, artı tredman olduğu, artık halihazırdaki yaşamımızla da kanıtlanıyor...

Öte yandan, tüm baskı ve işkenceye, ülke çapındaki vahşi katliama, dışarda duyarlı kesimlere yönelik sıkıyönetimle elele yürüyen suskunluk ve dezenformasyon ablukasına rağmen, faşizmin tecrit zindanlarında direniş coşkusuyla, yayılmış olarak ve perçinlenmiş, bilenmiş bir kararlılıkla sürüyor. Ölüm Orucunda 110'lu günleri geride bıraktığımız halde, ilk gün başladığımızdan daha moralliyiz. Direniş sloganlarımız hiç susmadı bugüne dek, giderek daha bir gür haykırılıyor. Zulüm, direngenliğimizi artırmaktan, öfkemizi körüklemekten başka bir işe yaramıyor. Direnişimizin zaferinin kaçınılmaz olduğunu biliyoruz. Zira her türlü bedeli ödemeye hazırız. 19 Aralık'taki destansı tarih yazımı bunun tanığıdır. Ulucanlar, '96 süreci, Diyarbakır, Ümraniye, Buca... Tarih bizim sözlerimizin arkasında durduğumuza çok kez tanıklık etti, ediyor ve edecektir.

Faşist rejimi bugün acz ve çaresizlikle böylesine saldırganlaştıran olguların başında bu geliyor. F tipleri konusundaki hayalleri, umutları 19 Aralık ve sonrasında tuzla buz oldu. Şimdi zafer halaylarımızın ve kendisinin ödeyeceği bedellerin, kendisinden hesap sorulması anlarının kabusunu yaşıyor. Kazanımımız rejim için ağır bir bedeldir, zira işçi sınıfı ve emekçi kitlelere yönelik sürdürüle gelen topyekün saldırının zindanlar cephesinden yarılması, sınıf ve emekçi kitlelerin mücadelesini potansiyel bakımdan alevlendirebilme olanağı anlamına gelmektedir. Sermaye iktidarından asıl hesap, sömürülen ve ezilen milyonların özellikle başlangıcında olduğumuz bu yeni dönemde mücadele sahnesine çıkarılabilmesi durumunda sorulmuş olacaktır.

Bedenen o günlere kalalım ya da kalmayalım, illa ki bir halkası olup coşkusuyla çekeceğimiz zafer halaylarının kaçınılmazlığına olan inançla bir kez daha yinelemek istiyoruz: Habip'lerin, Ümit'lerin yolundan yürüyecek, onlardan tertemiz devraldığımız ve bugün alnımızda taşıdığımız bayrağa asla leke sürmeyeceğiz! 2001 yılı zaferimizle anılacak! Parti, devrim ve sosyalizm davası kazanacak!

Düzgün Zengin
12 Şubat '01

Ölüm Orucu direnişçisi Atılcan Saday'dan mektup...

“Biz olalım ya da olmayalım, güneşli günler gelecektir!”

Sevgili F...

Haftalardır sana yazmak var aklımda. Fakat bir türlü yazamadım. Nasıl yazacağımdan çok, ne yazacağımı bilememek bunun nedeni. Mektupların geldi. Burada on gün dinlendirildikten sonra veriliyor mektuplar, bu yüzden geç geldi.

Sağlığım, beni şaşırtacak kadar iyi. Ayrıntıyı annelerden öğrenirsin, kolum da iyi. Ağrılar geçti. Sol elle de fena yazmıyordum ya, alçıyı çıkarttığımın bu yana sağ elle yazıyorum. Alçıyı kendim çıkardım, bilinen nedenlerle hastaneye gidemedim. Eklem yerinde kemik parçası kaldığı için eskisi gibi olmayacak, ama ihtiyacımı görecektir kadar kullanabileceğim. Şimdi, bazı egzersiz ve masajlarla kendi kendime fizik tedavi uyguluyorum. Faydası oluyor. Dirsek giderek açılıyor, çok önemli bir hareket kısıtlılığı kalmayacak gibi görünüyor.

Ceyhan'ı çok özleyorum. Oranın pis sıcaklığı, en kötü günlerimiz bile burnumda tütüyor. Bütün Ceyhanlılar aynı şeyi söylüyor. Çukurova'yı hala sevmesem de, kendimi Ceyhanlı sayıyorum artık.

(...)

Diğer yoldaşlar iyidir. Şaduman'dan mektup geldi. İyiymiş. Şimdilik bol bol kitap okuyorum. Anneler her hafta 3-4 tane getiriyor. Gözlerimi dinlendirerek okuyorum. Geldiğimden beri 20 civarında devirdim. Sana bir kararımı söyleyeyim. Zaferi sağlam kafayla göremezsem, kafam iş göremez hale gelirse, Çorum Kargı ilçesi Maksut'lu köyüne yerleşeceğim. Elim ayağım tutarsa, orada rençberlik, çobanlık yaparım. Kızılırmak'a 2 km., orman kenarında bir köy. Annelere söyledim. Sen de yardımcı olursun oraya yerleşmeme. Ölürssem neler yapmak gerektiğini de biliyorsun, söylemeye gerek yok.

Daha çok okumanı, bu işi ciddiye almanı isterim. Dilerim daha doğrusu. Okumanın öğrenmenin yaşı yok. Doksan yaşında okumaya öğrenmeye devam edebiliyor insan. Yeter ki yapamam edememleri bir yana bıraksın. Kendine karşı olumlu, kamçılayıcı bir acımasızlıkla, başkalarına ise daha fazla hoşgörüyle yaklaşmalı insan. Daha dikkatli, daha meraklı olmalı.

Sağlığını ciddiye al. Gereken neyse yap. Gerekmeyenleri ise yapma. Moralim her zamankinden iyi. Başaramayacağım hiç bir şey yokmuş gibi hissediyorum. Altından kalkamayacağım için ertelediğim işleri omuzlamak için sabırsızlanıyorum. Kafamda düşüncelerimde yeni bir berraklık duyuyorum.

Netlik, aydınlık, kendine güven ve güçlülük duygusu. Zayıflıklarımı da sanırım daha iyi görebiliyorum şimdi.

Şimdilik sanırım bu kadar. Kopuk kopuk oldu, uzatırsam daha da karışacak. Herkese kucak dolusu selam, sevgi. Biz olalım ya da olmayalım, güneşli günler gelecektir. Doğa yasası böyle...

Sevgi ve özlemle kucaklarım...

Atılcan Saday

Sincan Hücreleri, 15 Şubat 2001

Not: Bende yeni şiir yok. Sana **Necati Cumalı**'nın şiirini aktarayım:

Hürriyete övgü

Boşuna değil dökülen kan

Hatıran daha aziz çıkacaktır

Bu felaket senelerinden

Asırlardır bu böyledir

Bütün kötülükler geçer

Yaşar iyi ve güzel olan

...

Boşuna değil dökülen kan

şehirlerde, köylerde çocuklar

büyüyecektir

daha zeki, daha çalışkan

Bütün acılar unutulacak

şarkılar daha yürekten

söylenecektir

Yıkılan evler, köprüler

daha sağlam kurulacaktır tekrar

Yeniden fabrikalar yükselecek

tarlalar genişleyecektir

Boşuna değil dökülen kan

Tarihin akışından anlıyorum

Kuvvet zamanla yıkılır

Yalnız senin uğruna ölür insan

Yarası acımadan

(1945)

“Tarih her zaman direnişi kahramanca kucaklayanları yazmıştır!”

Sevgili yoldaş,

Kağıt, zarf alıp da mektup yazma imkanımız doğunca bir merhaba demek istedim hemen.

Bildiğin gibi 23 Şubat günü Gebze'den operasyon birlikleri tarafından apar-topar Tekirdağ'a sürgün edildik. Çıkışta ve yolda fiziki bir kötü müdahale olmadı. Ama “uzun yolculuk” ve kapıda saatlerce bekleme, tuvalet vs. yok, insanları bayağı yıprattı. Birçok arkadaş ÖO'nda ya da hasta zaten. Biz Gebze'den 35 kişiydik, bizden, ben ve Kenan.

Kapıda oldukça anlamlı bir karşılama töreni vardı! Müzik eşliğinde, izolasyon odalarında, zorla traş (...)

(...)

Şu an buradaki statü, Edirne ve Kandıra açılırken nasılsa öyle. Yani, hiçbir şey hemen hemen ya yok, ya da arızalı. Gayrettepe'yi 98'de gören bir arkadaşın anlattığına göre, orası buradan daha iyiymiş! Sayım sorunu devam ediyor. Burada bir arkadaşın kendini yaktığını duyduk, ama öğrenemedik.

Cezaevine sürekli sevk geliyor. Mevcut tahminimce 200 civarında. Kandıra, Kartal, Geyve'den ve kesin olmamakla birlikte Buca'dan sevk gelmiş. Çeteciler ise nerede, var mı yok mu bilmiyorum. Basın Tekirdağ'ı onlarla duyurmuştu, ama daha bir kişiye rastlamadık! Belki araya 3-5 kişi serpiştirmişlerdir.

Sana ilginç gelecek bir olay aktarayım. Kapıda traş bittikten sonra (Gebze'den bir arkadaş yazdığı faksta “sıhhatler olsun” diyor, annem moral vermek için olsa gerek, “sana çok yakışmış, kafan da güzelmış” diyor!) izole odadan dışarı çıkarıyorlar. Ben dönüp diyorum ki (küçük odada 20 kişi kadar varlar); “Devlet sizin bugün bize yaptığınızın aynısını yarın size, sizin çocuklarınıza falan da yapacak, yazın bu söylediklerimi bir yere”. Askerler, “bırakın konuşsun, söyleyin” derken, Bursa cezaevinden de tanıdığım gardiyanlar küfürler eşliğinde saldırdılar. İlginç değil mi, ne kadar ince eğitim aldıklarını göstermek için olsa gerek. Gerçi burada bunu gayet iyi gördük! Bence, sadece iyi eğitilmemişler, sürekli de eğitiliyorlar. Yoksa bir kişi insanlığa bu kadar yabancılaşıp bu denli makinalaşamaz, gözlerinden ve ağzından sürekli kin kusamaz. Ve bu insanları tanıyorum, yoksullar, ailelerini bile geçindiremiyorlar!

Psikolog, eline CIA Think-Thank'larında hazırlandığı belli olan bir anket metnini almış, soruyor girişte. Anket değil, resmen manipülasyon. İnsanı içe döndürmek için özel olarak hazırlanmış. Sorulardan birkaçı; arkadaş seçerken neye dikkat edersiniz? (Cevap: devrimci olmasına!); kendinizi nasıl tanımlarsınız? (Cevap: sade bir komünist!), özel yetenekleriniz var mı, geliştirmek ister misiniz? vb...

Yani sevgili yoldaş, özcesi, “tredman” denilen şeyi tarz olarak anladığımı sanıyorum. Seçmeli ve sürekli denetlenen, kişisel dosyalar tutulan bir terör. Hani Pavlov'un deneyleri vardır, insanları da terörle böyle şartlamak istiyorlar. Bana 12 Eylül'ü ve Esat Oktay Yıldırım'ın tarzını anımsattı, Diyarbakır'daki... Şöyle ki, onun, güne-sürece (ÖO direnişi), stratejiye (Yeni Dünya Düzeni ve küreselleşme) ve teknolojiye (bilgisayar destekli programlar ve simülasyon) uyarlanmış hali. Amaç aynı, insanı hayvanlaştırmak. Gerçi Aristo M.Ö. 500'lü yıllarda, “insan politik bir hayvandır” diyordu. Dayandıkları temel bu, insanı hayvanlaştırmak, Freudyen yöntemlerle de çözmek-kullanmak!

Sevgili yoldaş, Gebze'den yolladığım son mektupta da yazmıştım sanırım, “direnişimiz tarihseldir” diye. Sadece Amerikancı çete rejiminin tarihi ve geleceği kaybedip, bizim kazanmamız açısından değil bu. Direnişimizin tarihsel kökleri açısından da böyle. Yani 19 Aralık operasyonunda olsun, 130'lu günleri aşan ÖO'nda olsun, Paris Komünü'nün, Stalingrad direnişinin, Moskova önlerrinin temsili de yapılıyor. Paris barikatlarındaki paylaşım, fedakarlık ve “cüret, cüret ve bir daha cüret!” direnişimizde yaşıyor. İkinci emperyalist paylaşım savaşına karşı kazanılan koca bir anti-faşist zaferin ruhunu, moral-motivasyonunu Stalingrad direnişi belirlemişti, simgelemişti. Bugünkü ÖO direnişimiz de öyle; sadece Türkiye'de değil, yankısını Avrupa'da ve dünyada duyuran bir simge ve zaferi kapitalizme karşı sosyalizm mücadelesinde bir kilometre taşı olacak cinsten. Ve insanlarımız bugün çarpışıyor, tıpkı “Moskova Önlerrinde”ki gibi. Nazım “29'ların hikayesi”ni anlatırken ne de güzel resmetmişti o anı!

Sevgili yoldaş, girilen bahar kampanyasının bu sene gayet verimli olacağını tahmin ediyorum. Gerek zamanlama açısından, gerek içerik açısından öncü işçi inisiyatifleri önemli fırsatları bağrında taşıyor gibi geliyor bana. Yani günceldeki görelî sükunluk, her an kendiliğinden patlamalara dönüşecek gibi. Ve zindan direnişinin ruhu-zaferi, işçi-emekçi kitlelerin devrimci enerjisiyle bilinç düzleminde yaşadığı buluşmayı politikada da yaşayacak. Zaten her ikisi de sıkı sıkıya birbirine bağlı değil mi? Çürüyen-kokuşan düzenin, kukla Ecevit hükümeti şahsında kendisi krize dönüşen kriz yönetim merkezleri, kitlelerin gözündeki bitmiş-tükenmiş durumda.

En güçlü silahları medyayla bu yüzden psikolojik bir “derin” savaş yürütüyorlar. Fakat gerek iç ilişkilerin, gerek dış ilişkilerin ne kadar onursuzca ve iğrenç olduğunu artık sermaye sınıfı da söylemek zorunda kalıyor. Aslında yapmaya çalıştıkları, ticarette, “zarardan kar etme” politikası denen şeye dönüşecek önümüzde. Rosa Luxemburg'un dediği gibi, “Ya kapitalist barbarlık içinde yokoluş, ya sosyalizm!” Programımızda bunları ne de güzel açıklamıştık aslında. Programımızın olduğu gibi güncelleştğini düşünüyorum. Ve yakında bayraklaşacak.

Sevgili yoldaş, bir ilk mektup için yeterince uzun oldu yazdıklarım. Şu an diğer cezaevlerine de yazmaya çalışıyorum. ÖO'nda olan yoldaşları çok merak ediyorum. En pis kokulu bataklıkların yanında, en güzel kokulu ve narin çiçekler yetişmiş. İşte Ölüm Orucu direnişçileri de öyle, hepsini çok seviyorum ve çok özliyorum. Tarih her zaman, süreci en ileriden göğüsleyenleri, direnişi kahramanca kucaklayanları yazmıştır. Hainlerin isimlerini, geriye düşenlerin bahanelerini kim, nerede duymuştur! Geçici bir ayrılık bizimkisi, zafer halaylarında, şehitlerimizle, yoldaşlarımızla buluşacağız mutlaka.

Hepinizi özlemle kucaklayıp, öpüyorum.

Yoldaşça selamlar...

Bekir Balyemez
Tekirdağ F Tipi Hücresi
1 Mart '01

“Sosyalizm bu topraklarda çok daha gür yeşerecek”

Sevgili yoldaş,
(...)

Budanan ağaç gürleşir. Şu süreçte faşist rejim, devrimci hareketin en yiğit, en fedakar kuşağını buduyor. Fakat yaşanan tarihsel direniş öyle bir birikim bırakıyor ki, sosyalizm bu topraklarda çok daha gür yeşerecek. Önümüzdeki günlerden umutluyum. Medyanın cılız olarak yansıttığı 8 Mart dahi, beni umutlandırıyor. Aslında orada yeni bir şeylerin nüvelerini görüyorum, bilmem yanılıyor muyum? Fırtına öncesi sessizlik bu.

Dünya emekçi kadınlar günü için, sendika konfederasyonlarının hiçbirisi bir etkinlik düzenlememişler, açıklama bile yayınlamamışlar! Sermaye medyasından dahi bu görünüyor. Sınıfa, emeğe insana yabancılaşmanın geldiği son nokta işte bu. Ve bu nokta önümüzdeki günlerde mayalanan sınıf ve kitle hareketine karşı takınacakları tutumun ve 1 Mayıs'ta gösterecekleri siyasal duruşun da habercisi.

8 Mart günü arkadaşlarla konuştum, sabah 9:00'da Şubat Devrimi'nin yıldönümünü işleyen kısa bir konuşma ve sloganlarımız. Tüm cezaevi bize katıldı, coşku görülmeye değerdi. Her 8 Mart'ta duygularına, Ayçe İdil ve Zilan yön verir. Bu sene de Rosa ve Clara ile birlikte onları hatırladım. Sonra aklıma Servet, Şaduman, Hatice, Fatime, Gülcan geldi. Evet, Rosa ve Clara'nın ateşten Spartakist ruhunu, bilinci Mitrilyöz. Zilan'la birleştirerek, o yoldaşları onurla temsil ediyorlar. 2000 yılına, Ecevit'in tersten itiraf ettiği gibi, Ölüm Orucu Direnişimiz damgasını vurmuştu. 2001 yılına da damgasını direnişimiz vuracak ve umudu temsil eden tek bayrak sosyalizm dalgalanacak.

(...)

Can dostum, hasretle kucaklıyor öpüyorum, soran herkese sevgilerimi iletirsen iyi olur. Şu sırada herkesi özliyorum zaten, yalnızlıktan mıdır nedir!

Yoldaşça selamlar...

Bekir Balyemez
Tekirdağ F Tipi Hücresi
12 Mart '01

TKİP dava tutsağı/Ölüm Orucu Direnişçisi Erol Turan'dan...

“Yarınlar bizimdir!”

“Belki dikenler kanatacak
gün boyu ellerimizi
Belki serseri bir kurşun değiverecek
yüreğimizi,
belki de zamansız bir günde ve
zamansız bir anda
ölüm çaliverecek kapılarımızı...
Fakat ne siz çekeceksiniz ellerinizi
dikenlerden
ne de ben.
Ne siz korkacaksınız gecelerden
ne de ben.
Biz ayrı düşsek de birbirimizden

ne siz vazgeçeceksiniz bu kavgadan
ne de ben...”

Merhaba, öncelikle kucak dolusu selamlar...

Eşitliğin, özgürlüğün ve gelecek güzel günlerin yapıcısı olacak olan bizler, bugün bunlara çok daha yakın olduğumuzu biliyoruz. Biliyoruz çünkü; gelecek güzel günlere olan umudumuzu karartmadılar, düşlerimizi yok edemediler.

İşte sizleri bu duygu ve düşüncelerle kucaklıyor, yarınlar bizimdir diyorum.

Kandıra F Tipi Cezaevi

Ölüm Orucu direnişçisi Muharrem Kurşun'dan mektup...**“O gün hep birlikte coşkulu halaya duracağız, omuz omuza, yürek yüreğe...”**

Sevgili Yoldaşlar,

Bugün bayram, Ölüm Orucu'nda geçen ikinci bayram. Bir de yılbaşı gördük. Bu günlerde midelerimiz boş olsa da, yüreklerimiz fazlasıyla dolu. Dostluk dolu, yoldaşlık dolu, kardeşlik, sevgi, aşk, onur, namus ve bütün bunların birleştiği zafer tutkusu dolu. Çünkü bütün bunlar zaferde cisimleşecek. Bizim asıl bayramımız da o gün olacak. Bedenlerimiz bize, bizim asıl bayramımıza çok fazla bir zaman kalmadığını müjdeliyor.

Şimdiden bayramınızı kutluyorum.

Acaba bugün insanlar bayramı bayram tadında kutlayabiliyorlar mıdır? Hele krizin hiç gizlenemez hale geldiği şu koşullarda, hiç sanmıyorum. Çarşı-pazar görüntüleri veriliyor gazetelerde. Bomboş! Oysa ki buralar kuru kalabalık diyeceğimiz türden de olsa dolu dolu, cıvıl cıvıl olurdu.

Artık cıvıltılar kalmamış, artık insanların yüzleri kolay gülmüyor; nezaket gereği gülümsemeler bile yitip gitmiş dudaklardan. Yerine acılı, kaygılı, somurtkan bir ifade yerleşmiş. Bugün için çaresizlikle, yılgınlıkla perdelenen bir öfke var yüzlerinin derinliğinde. Bayram da olsa, biz yine de bu öfkeye bakacağız. Çünkü bu öfke kitlesel olarak patladığında zafer çiçek açacak. Ölümün üstüne korkusuzca yürüyen işçilerin, emekçilerin dudaklarındaki doygun gülümsemeye tanık olacağız. Hiç kuşkusuz o gün hep birlikte coşkuyla halaya duracağız, omuz omuza, yürek yüreğe...

Tavuk mu yumurtadan çıkar, yumurta mı tavuktan? Cumhurbaşkanı'yla Başbakan'ın kavgası mı kriz doğurdu, yoksa kriz mi kavgaya neden oldu? Ya da bir Kemal Derviş, kaç süpermen ya da İsa eder? Ecevit

giderse ülke mahvolur mu? Ya da soruyu doğrudan soralım. Bunlar alemi kör, herkesi sersem mi sanıyorlar? Program iflas etti. Kriz derinleşiyor, öyle ki giderek içinden çıkılmaz bir hal alıyor. Üstelik gazetelerde küresel ekonomideki durgunluktan söz ediliyor. Yani imdada yetişme durumu yok emperyalistlerin, Türkiye'ye, Türkiye sermayesine. Şimdi bu koşullarda bir Kemal Derviş ekonomiyi düze mi çıkaracak? Hem de “yoksul babasıymış”! Köşe yazarlarının köşelerine vıcık vıcık yağdan yanaşılıyor. Muhabir gibi “avam” gazeteciler bir yana, kendileri gibi köşe yazarları işten çıkarıldığı koşullarda, hala Kemal Derviş'e, yani sermaye hükümetine, yani sermayeye yağ yakacak kadar onurdan yoksunlar. Çok değil üç-beş ay sonra Kemal Derviş günah keçisi olur. Bugün mesih, yarın köyün delisi ilan edilir. Aslında bu rezil senaryolar siyasal krizin boyutlarını ele vermekte. Koalisyonun sermaye dahi hoşnut değil. Ne ki alternatifi yok. Yığınları kandırabilecek alternatifi olsa, çoktan bozarlar, hatta seçime bile giderlerdi. Alternatifsizlikten böyle mesihler türetiliyor. Beş altı ay evvel Temizel'di mesih, şimdi Derviş. Temizel ise istifa etti.

Ama kriz derinleşiyor. Küçük esnaf kepenk indiriyor. Hergün yüzlerce işçi işinden oluyor. Yaşam koşulları sefaletin çok altında seyrediyor. İntiharlarda artış var ve gerekçesi ekonomik sorunlar. Ve sermayeyi yine aldı bir korku: **Sosyal patlama!** Yeni bir korku değil bu. Ama giderek büyüyen bir korku bu.

28 Şubat tarihli *Sabah* gazetesinde şu satırlar yer alıyor: “*MGK Genel Sekreteri Orgeneral Cümhur Asparuk, toplantıda sadece MGK üyelerinin bulunduğu bölümde, üyelere de dağıtılan ekonomik kriz, kriz bağlantılı işsizlik, sosyal patlama ve yolsuzlukla mücadeleyi içeren üç dosya verdi.*”

Kuşkusuz bu tür raporlar yeni değil, son da olmayacak. Ama burada önemli bir olgu var; tüm suskunluğa rağmen, yığınların sessizliğine rağmen sermaye sosyal patlama potansiyelini görüyor, bunun ayırında. Önlem alma arayışı içinde. Zindanlara yönelik 19 Aralık operasyonunun aslında işçi-emekçilere yönelik olduğunu söylemiştik. Çünkü sosyal patlama dinamikleri giderek geliyordu 19 Aralık öncesinde. Şimdi bu dinamikler yok mu oldu? Elbette ki hayır. Zindanlardan şehitlerle karanlık yarılın hele bir, bu dinamikler yeniden kendini gösterecek, sokağa

taşacaktır. Başka alternatifi yok çünkü.

Bir kez daha söylemek gerekirse, şehitlerimizle zafer çiçek açacak.

“Devrimler Devrimi” adında bir kitap okumuştum. Diyebilirim ki, bu kitap devrimi daha canlı görmemi, yaşamamı sağlayan ilk kitap oldu. İstatistikler veriyordu devrim Rusya'sına ilişkin. Devrim yapan bir işçi sınıfını kafamda çok farklı tasavvur ediyordum; adeta devrim bilincine erişmiş işçiler olarak. Gelin görün ki öyle değil işin aslı. Dine yaklaşımları, içki tüketimleri, yapısı vb. bizim işçi anamızdan, babamızdan, amcamızdan pek de farklı değil. Ekim Devrimi'nin temel iki sloganı ekmek ve barıştı. Hadi sosyalizmi inşa edelim diye Bolşevik Parti saflarına katılıp, devrim yapmadılar işçi ve köylüler. Ekmek ve barış talepleriyle büyük Ekim Devrimi'nin mimarları oldular.

1905 Devrimi öngününde Papaz Gapon olayını biliyorsunuzdur. İşçiler Gapon öncülüğünde Çar'dan bir anlamda ücret istemeye, ya da dilenmeye diyelim, gidiyorlar. Çar işçilere ateşle karşılık veriyor ve 1905 Devrimi patlak veriyor bu olaydan.

Bugün bir kıvılcımla devrim olacak demiyorum elbette. Ama güçlü bir sınıf ve kitle hareketinin doğmasının nesnel koşulları fazlasıyla var. Aslolan bu koşulları değerlendirmek. Değerlendirecek olansa bizim, partimizdir. Partimiz direnişimizin sınırlarını hiçbir zaman hücreleri yıkmakla sınırlayıp, darlaştırmadı. Topyekün saldırıyı, bir anlamda öncü güçle yarma mücadelesi olarak değerlendirdi. 19 Aralık öncesindeki kitlesel sokağa taşış bunun ne denli isabetli olduğunu gözler önüne serdi. Şu an bir geri çekilme yaşıyoruz. Her savaşta olur böyle durumlar. Şehitlerle birlikte yeni ve daha güçlü bir taaruzla geçeceğiz. Biz içerden, siz dışardan taarruzumuzu ilerleteceğiz. Hiç kuşkunuz olmasın yoldaşlar, ödeyeceğimiz bedeller ürün verecektir.

Bir anlamda tohumlar ekiyoruz toprağımıza. Baharla birlikte tohumlar toprağı yapıp filizlenecek.

Yani bizim asıl bayramımıza pek bir zaman kalmadı. Bugünden tüm yoldaşlarımızı bayram coşkusuyla kucaklayıp, sınısıcak yoldaş sevgisiyle öpüyorum.

Hoşçakalın.

Muharrem Kurşun

5 Mart 2001

Ölüm Orucu direnişçisi Resul Ayaz'dan mektup...**“Bir dönemi kesin olarak geride bırakmanın bütün olanakları birikiyor önümüzde...”**

Merhaba dostlar;

Söylenecek her şey söylendi sanırım. Ekleyecek yeni bir şey yok; ta ki bizim de günümüz gelinceye kadar. Günümüzü bekliyoruz, yakındır. Umudumuzu hiç yitirmedik. Direncimizi koruduk. Sanki bir tek koca gün gibi yaşadık. Yaşıyoruz ayları, mesvimleri, işte bahara erdik! İşte “deniz bitti” onlar için! İşte, sağır ve dilsiz o koca emekçi okyanusunun dalgalanma vakti geldi!

Ağır ve sancılı geçecek bir süreci karşılayacaksınız. Görevler ve sorumluluklar dünküne göre daha büyük. Başarılı olunursa, kazanımları da büyük olacak. Bir dönemi kesin olarak geride bırakmanın bütün olanakları birikiyor önümüzde. Parçalı, dağınık ve umutsuz emekçi yığınları emulla inatla ısrarlı bir çabıyla bir araya getirip onlara ışığı göstermek; onları Kolektif

irade'nin gücüyle donatmak için seferber olmanın zamanıdır artık.

Bu kez rolümüzü oynamalı, görevimizi hakkıyla yerine getirmeliyiz. O zaman tarih bizi utandırmayacaktır. Biliyoruz ki, sağır kulaklara rağmen gözler bizim üstümüzde. Bu gözleri yanıltmayacağız. Biz de, bu büyük kavgada şimdiye kadar onurla yerine getirdiğimiz sorumlulukla, şehitlerimizden duyduğumuz gurur ve onlara minnet borcuyla yerimizi alacağız. Daima omuz omuza olmanın coşkusuyla yaşıyoruz.

Kavgayı biz kazanacağız, kazanan kavgada ustalaşmış işçi emekçiler olacak.

Hepinizi hasretle kucaklıyoruz.

Resul

12 Mart 2001

Bayram gelmiş neyime...

Perihan Mağden

Düşünün: Üç metreye iki metre bir 'mekâna' tıklmışsınız. Düşünün.

Bir başınıza.

Hani öyle bir oda ki boyutları, iddialı bir dışavurumcu ressamın bir tablosu kadar. Bir tuval kadar!

O kadarcık bir yerde sıkışmışsınız: Bir başınıza.

Konuşup derdinizi paylaşacağınız bir fareniz, bir hamamböceğiniz DAHI yok: Çıldırtıcı. Çıldırırsınız.

Zira; siz bir İNSAN'sınız.

Şimdi, yara bere içinde, Devlet'in Ağır Şefkat Operasyonu'nda örselenmiş çokça, öyle silkelenip iyice, o yere fırlatılıp atılmışsınız. Yaralısınız. Tamam.

Ama yalnızlık. Bu ağır tecrit. En ağırı bu. En acıklısı, bu. Konuşacağınız bir Allah'ın kulunun olmaması. Öyle daracık bir 'alandan' tek başına.

Bu, hanımlar beyler, zulümlerin en ağırıdır kuşkusuz. Hiçbir mahkûm dünya yüzünde, cezanın bu denli katmerlisini hak etmemektedir. Hak edemez. Daha önceleri de bu köşede on kere yazdık. İdamı onaylanan suçluların son günlerini geçirmeleri için söz konusu ağır tecrit koşulları diyelim, Teksas'ta, burada, bu ülkede, halen yargılanması devam eden, afiştin, mitingden, dergiden, örgütçülükten içeri alınmış mahkûmlara uygulanmaktadır. Onlar, bu son günlere özel muameleye tabi tutulmaktadır: Bu, insani değildir.

Bu, hiçbir hak ve hukuk anlayışıyla bağdaşmaz.

Bu durumun, medyanın 'yükü' gündeminde beş santimlik yer bulamaması, bu medyanın kimin neyin medyası olduğu konusundaki kanaatleri çok sarıh kılmaktadır. Artık, F tiplerini yazmaktan içim şişti. İstiyorum ki, bu ciddi memleket yaramız, başka köşelerde de mevzu olsun.

Gazetelerde F tipleri üstüne haber GÖRMEK istiyorum.

Bir fotoğraf. Bir havadis. Hani ölüm oruçları vardı. Devlet'in Ağır Şefkat Operasyonu'nun akabinde yüzlerce, binlerce mahkûm F tipine sevk edilmeleri üzerine - operasyon öncesinin çok çok fevkinde 'sayılar' ÖLÜM ORUCU'na girdi.

Birinci gruptan 140'lı günlere ulaşmış olanlar var. Olmalı.

Bilinçleri açık mı peki? İyi durumdalar mı? Ne durumdalar? Takserumçıkarserumu / dayavitamini-salşekeri muameleleri sürüyor mu? Ancak CESETLERİ çıkmaya başlayınca F tiplerinden, O zaman mı haber alacağız mahkûmlarımızdan? O zaman mı haber alma hakkımızı bize bahşedecek Uluğ Türk Medyacılığı? Bize durumla ilgili sonnn havadisleri koklatacaklar?

Sansürün her nevisi, delinir.

Yeter ki, istensin. Ama en tehlikelisi, en umut kırıcısı kraldan çok kralcılar; burada, bu topraklarda sansürçüden çok otosansürçüler.

Zaten, bu kadar yanlı, bu kadar taraflı, bu kadar korkak bir medya söz konusuyken, bu denli mevzilenmiş bir medyacılık; sansüre gerek kalmaz. Bazı 'hassasiyetler' ihsas edilir. Yeter de artar!

"Emrin, hatta hatta serzenişin, başım gözüm üstüne, ağam. En iyisi o pis münafıkları görmezden geleyim. Ne kadar yırtınsalar, kimseye duyurmayıvereyim. Onları görmezden gelerek, YOK edivereyim," yapılvirir.

Onlar da YOK oluverirler. Ohhh, ne rahat. YOK oluverdiler işte. Bize ne! Bize ne!

Sonra yüz yıllardır kurban kesilen bu topraklarda, bir 'Ayyı: Bu görüntülerden midemiz bulandı,' duyarlılığı.

Et yiyor musunuz? Son sıralarda 120-130 yıl yaşayamayız ay sonra bu gezegende korkusuyla, Deli Dana paniği yüzünden yani, balık ağırlıklı takılıyor olabilirsiniz.

Ama oturup kuzu şişleri, biftekleri, tavuk şinitzellere midenize indirdiğinize göre, besi hayvanlarının, dahası tavukların ne koşullar altında beslenip kesildiğinden peki, haberdar mısınız?

Sokakta 'kan' görmeye dayanamıyorlar. 'Özel' kesim yerlerinde durunamayan, bu asi halkın, bu başıbozukluğu onları tarumar ediyor.

Dayak yiyerek kaçan danalar, boğalar, bu yufka yürekleri boş yere üzdü, perişan etti 'tatil' boyunca.

(Bu arada: Tatilin adı 'Kurban Bayramı Tatili':)

Böyle bir incelikler oratoryosu, tıngırdatıyorlar köşelerinde. Manşetlerinde.

Operasyon sırasında kaç kurban verildi peki? F tipi hapishanelerin ORTAK KULLANIM ALANLARI var. 'Cömertçe', inşa edilirken yapılmış bulunan.

O alanlar, açılacak mı kullanıma? Yoksa iyice 'tretmandan' geçirilip, bir nevi ruhsal lobotomi döneminden sonra mı hak edecek içerdekiler, o alanları?

Bu arada besi hayvanlarının yetiştirildiği koşullarda, bölmelerde tıksı tıksı, yara bere içinde; beklesinler bakalım. Biz, bu kurbanlıklardan haber almayalım.

Dana, boğa ve sığır haberleri ise bu sene Bu Duyarlı Medya'yı hakikaten perişan etti.

İçlenmekten içleri dışlarına çıktı, duyurğa şampiyonlarının, tatil yörelerinde. İşte böyle.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://arxiv.org/>
(Radikal/10 Mart '01)

“Okkan'ı JİTEM öldürdü”

Amed'de, geçtiğimiz ay korumalarıyla birlikte, kafalarda oldukça kuşku yaratan bir şekilde öldürülen Emniyet Müdürü Gaffar Okkan suikastinde, göstergeler JİTEM'i işaret ediyor. Görgü tanıkları ve polislerin ifadelerine göre, suikasti JİTEM elemanları gerçekleştirdi.

HABER MERKEZİ/Diyarbakır Emniyet Müdürü Gaffar Okkan ve 5 polisin ölümü ile sonuçlanan 24 Ocak saldırısının üzerindeki sis perdesi henüz kalkmadı. Ancak bazı tanıkların anlatımları, saldırının JİTEM elamanları tarafından yapıldığına dair ipuçları veriyor.

Haftalık Aktüel Dergisi'nin son sayısında yer alan bir haberde, Gaffar Okkan suikastinin karanlıkta kalan noktalarına dikkat çekilirken, saldırıda polis ve JİTEM elemanlarının da yer almış olabileceği belirtildi. Görgü tanıklarına ve polislerin ifadelerine dayanılarak verilen haberde, saldırıyı düzenleyenlerin bir kısmının, saldırıdan sonra olay yerine gelerek diğer polislerle birlikte arama yaptıkları belirtilirken; saldırıdan 20 dakika sonra içinde sivil ve üniformalı kişilerin bulunduğu iki JİTEM aracının, Mardin yoluna doğru hızla uzaklaştığı kaydedildi.

Katiller, katilleri aradı

İki tanığın ifadesine göre; saldırıdan hemen önce olay yerine gelen yaklaşık 15 kişi, polisiye bir tatbikat yapılacağını belirterek, çevreyi boşalttı. Haberde, şunlara yer verildi: "Sivil giyimli ikisinin elinde telsiz vardı ve Türkçeleri çok iyi idi. Suikast sonrası saldırganların yarısı yeşil bir araca binip gitti, geri kalanlar olay yerine gelen polislerle birlikte arama çalışmasına katıldı. Katiller, katil arıyordu."

JİTEM arabaları

Suikastten sonra polislerin, bütün çevre yollarını kapattığı belirtilen haberde, Mardin yolu üzerindeki Radyocuvi önündeki polis noktasında bulunan polislerin anlatımlarına da

yer verildi. Polislerin ağzından şu ifadeler aktarıldı: "Saldırının olduğu Sezaî Karakoç Bulvarı'na en yakın kaçış yollarından biri bu yol. Gelen araçları durdurmaya başladık. 20 dakika kadar sonra iki adet Land (Rover jip) geldi. JİTEM'in kullandıklarından, Land Rover. Durdurmaya kalktık ama sadece yavaşladılar ve kapıyı açıp 'Devrem işimiz acele' dedikten sonra el sallayarak geçtiler. Donup kaldık. Durduramadık ama ikisinin de içi sivil ve üniformalı adamlar doluydu."

Haberde başka bir polisin de anlatımlarına yer verilerek, saldırıdan hemen sonra mandallama ve gereksiz anonslar sonucu, uzun süre telsizlerin kullanılmadığı, bu nedenle müdahalenin geciktirildiği kaydedildi.

Er'in geçmişi karanlık

Gaffar Okkan suikastini araştırmak için Ankara'dan Amed'e giden 'özel ekip'in başında bulunan ve soruşturma çerçevesinde ifadesine başvurduğu polislerle, 'suikast konusunda tek bir soru sormadığı' öne sürülen Ramazan Er, Amed'lilere hiç de yabancı olmayan bir isim.

Ramazan Er, Amed'de, 1991 yılında Vedat Aydın cinayetiyle başlayan ve aralarında gazeteci, sendikacı, öğrenci, esnaf ve memurun bulunduğu, en son Musa Anter'in katledilmesiyle doruk noktasına ulaşan 'faili meçhul'

cinayetler zincirinin işlendiği dönemde, Diyarbakır Emniyet Müdürü'ydü. Er'in Emniyet Müdürü olduğu dönemde Amed'de işlenen onlarca cinayetin hiçbirinin katili, o tarihte yakalanamadı. Yıllarca görev yaptığı Amed'de, 'faili

meçhul' cinayetleri önleyemeyen ve katilleri yakalayamayan Ramazan Er'in, Türkiye'de ilk kez, en az 15 kişilik bir grup tarafından, 'gösteri yapılcasına' bir emniyet müdürü ve korumalarının katledilmesi suikastini çözmek için özel bir ekip ile görevlendirilmesi, halkın kafasında 'soruşturmada bir sonuç çıkmayacağı' endişesini doğuruyor. (Özgür Politika/11 Mart 01)

“Gelin ortak düşmanımızı ortak mücadeleyle yokedelim!”

Son günlerde Türkiye’de gündem hayli yoğun. Bu gündemden öne çıkanlar ise, ekonomik kriz, bu krizle gelen sosyal yıkım programları, uygulanmaya konulan zamlar, faili belli cinayetler ve kuşkusuz işçi-emekçiler için daha beteri olan öncülerini tasfiye operasyonu ve bu operasyona karşı sürdürülen direniştir. Yani F tipi cezaevleri ve Ölüm Oruçları’dır. Faşist devlet ve sömürgeci düzen bir taraftan krizler üreterek çalışanları işsiz, açsız bırakıyor. Bir yandan da yeni zamlarla sömürücü güçlerin krizlerinin faturasını bizlere ödetiyor. Bir yandan insanları yargısız infazla katlediyor, bir yandan da cezaevlerinde katliamı sürdürüyor. Tutsakları teslim alma hesapları yapıyor. Kuşkusuz bunları aynı amaç, aynı çıkar için yapıyor. Yani bu barbar, vahşi, kan emici düzenin korunması için. Bunu yapmasındaki amaç ise belli. Toplumı sindirme, yıldırma ve duyarsızlaştırmaktan başka bir şey değil.

Ben diğer sorunlardan ziyade Kürdistan’daki gelişmeler üzerine yazmak istiyorum. Yaklaşık bir ay önce gözaltında kaybedilen iki HADEP yöneticisi var. Yapılan tüm girişimlere, eylemlere rağmen halen daha sonuç alınamamıştır. Yapan güç belli aslında, devletin kontr-gerillasıdır bu güç. Zaten onlar bu işi yıllardır yapıyorlar. Ve görünen o ki yapacaklar da. Yalnız burada dikkate değer en önemli sonuç, ya da Kürt halkının çıkarması gereken sonuç; hiç de öyle iddia edildiği gibi bir barış ortamının olmadığıdır. Bu barış ortamı lafı hala Kürt halkının en büyük zaafıdır.

Bölgede böyle bir ortam yoktur. Güneye’e en ağır savaş makinalarıyla, 10 bin askerle yapılacak operasyonun amacı bellidir. Gerillayı yoketmek. Bir de gündeme gelen kayıp olayları eklenince, tablo ortada. Ki bu tabloya tehditleri, baskıları da eklemek gerekir. Peki bu durumda, hani zedelenmemesi üzerine onca laf edilen barış ortamı nerede peki? Türk devleti ve ordusu basbas bağıyor, sizi muhatap almadığını, yok saydığını.

Türk devleti sizinle barış yapar, ama hangi şartlarda yapacağı bellidir. 20 yıllık savaşı silip attığımız zaman, bu barbar düzen için tehlikesiz köleler olduğunuz zaman barış yapar. Peki bunları kabul edebilir misiniz? Ben hiç sanmıyorum. Çünkü Kürt halkı bu mücadeleyi canla, kanla, fedakarlıkla sürdürdü. Çektiği onca acıyı görmezden gelemez.

Kürt halkı barışı mı istiyor? Özgür Kürdistan mı? Evet, öyleyse yapılacak şey, içinde bulunduğumuz şu anki durumu iyi değerlendirip, muhasebesini iyi yapıp düşündürmektir. O zaman görülecektir ki, mücadeleden başka, devrimden başka yol kalmamıştır. M. Yılmaz gibi bir kuklanın ya da TUSİAD gibi kan emici bir çetenin Kürtçe yayın üzerine söylediği üç-beş lafı ciddiye alıp öyle abartanlar oldu ki. Oysa gerçekler böyle mi sizce, bu lafı edenler ne derece dost olabilirler ki? Kürt halkı için gerçek dostlar her zaman bellidir. O da bu düzene karşı ölümüne savaşan komünistler ve devrimcilerdir. Kan emicilerin söylediği lafları ciddiye alıp da bir şeymiş gibi üzerine

düşünmek, Kürt halkına yakışmayacak bir ihanettir.

Öyleyse çıkar yol ne? Kirli medyanın üç-beş lafı mı gerçek umut? Yoksa sanatçı ve gazetecilerin futbol maçı yapması mı? Ya da Kürdistan’da yapılan “Vizontele” filmi mi umut? Hayır bunlar umut olamaz. Dostun düşmanın apaçık orta yerde durduğu bir ortamda yapılp edilenlere tanıklık edilirken, bunlar umut olamaz. Umudunuzda, yüreğinizde, inancınızda. Ödediğiniz bedellerde, katlandığınız acılardadır. Şimdi iyice düşünün? Gerçekten istediğiniz, özlediğiniz gibi bir barış ortamı var mı?

Bu barbar, bu sömürücü düzeni kökünden yıkmadan gerçek bir barış mümkün olamayacaktır. Bu düzen varoldukça sömürü de, savaş da varolacaktır. Özgür Kürdistan bir ütopya olarak kalacaktır.

Ben bir işçi olarak diyorum ki; beni sersefil eden, bir lokma ekmeğe muhtaç eden ile size bomba yağdıran bu aynı düzendir. Gelin ortak düşmanımızı ortak mücadeleyle yokedelim. Sınıfsız, sömürsüz, savaşsız bir ülke yaratalım. Sosyalist bir düzen kuralım. Halkların kardeşliğini beraber örelim. Gücümüze güç katalım ki, böyle kolayından at oynatamasınlar. İki de bir işgal seferleri yapamasınlar, insanları sömüremesinler, katledemesinler. Yapılması gereken açıktır. Ulucanlar’da katledilen yiğit komünist Ümit Altıntaş’ın bir lafı vardı; “Cüret etmek ve başarmak!” İşte asıl sorun budur. Kısacası cüret etmek ve başarmaktan başka yol ve seçenek kalmamıştır.

Kızıl Bayrak okuru bir işçi/İstanbul

Kafamızı gömdüğümüz yerden çıkarmanın zamanıdır!

Türkiye toplumunun içinde bulunduğu ruhhalı psikologlar tarafından değerlendirmeye değerdir sanırım. İnsanlarımız son 20 yıldır yaşadıkları baskıcı tutumlar yüzünden yaşama haklarını dahi savunamaz duruma gelmişlerdir. En ufak bir tepkinin olmaması, tabii ki insanın insan olma olgusundan ne kadar uzaklaştığının kanıtıdır. Bu topluma verilen temel eğitimin ne denli insan olmanın gereğinden uzak olduğudur.

Bizi toplum olarak bu kadar rahat yönetmeleri ve babalarının çiftliği gibi bu güzelim ülkeyi dünyanın yaşanamaz bir parçası haline getirmeleri hoşlarına gidiyordur. Onlar ki, dış politikayı Amerika’ya, ekonomiyi Cottarelli’ye, kültürel yaşamı Banu Alkan’a, adalet sistemimizi Sami Türk’e emanet etmişlerdir. Duygularıyla ülkeyi yönetmeye çalışan bir başbakan, varla yok arasında gidip gelen bir muhalefet, yokolmaya yüz tutmuş sözde sivil toplum örgütleri, herşeye rağmen DGM’leri mesken tutmuş bir avuç saygıdeğer aydın...

Artık kafamızı kumdan çıkarıp kendi kendimize sormanın zamanı geldi. Çünkü bu güzelim ülke üç-dört liderin babasının tapulu tarlaları değildir. Bu ülke bu topraklarda yaşayan herkesindir. Hep birlikte ülkemizin zenginliklerine, değerlerine ve onurumuza sahip çıkalım.

Kurtköy’den bir tekstil işçisi

Her olanağı işçi ve emekçilerle bağ kurmak için kullanmalıyız

Anadolu halkının en köklü ve eski inanç ve geleneklerinden birisi de bayramlaşmadır. İnsanların daha sıcak, daha yoğun ilişki kurdukları günlerdir bayramlar. Evet, dini bayramlardan bahsediyorum. Niye böyle bir yazı diye düşünülebilir, ama gerekçesini kendimce yazacağım.

Bu bayramlar her ne kadar dini bir etiket taşısa da, insanlarla diyalog kurmak, ilişkileri geliştirmek için dikkate almak gerekmektedir. Fabrikalarda, atölyelerde, kamu sektöründe insanlarla ilişki kurmak ve geliştirmek için insanları sınıflayabilir miyiz. Dinci diye, sağcı-solcu diye. Diyemeyiz, dememeliyiz. Bu, sınıf politikası yapanların asla düşmemesi gereken bir hatadır. Bu yönde yaşanmış iyi ve kötü deneyimler vardır. Kaldı ki, böyle bir sınıflandırmanın kimin işine yarayacağı bellidir.

Evet bunlar yaşamın gerçekleri. İşte bundan dolayı bu ülkenin bir geleneği olan bayramlaşmadan bahsediyorum. Bayram ziyaretlerini toplumun değişik kesimleri imkanlarınca gerçekleştiriyor. Bu kesimlerden biri de işçi-emekçilerdir. İşte tam bu noktada ben kendi adıma tespit ettiğim bir şeyden bahsediyorum. Bu tespit, sınıf devrimcilerinin böyle bir günü, böyle bir ortamı gereğince

değerlendiremeyişleri. Kuşkusuz bu benim tespitim, yanılma payım da olabilir.

Bulundukları her ortamda sınıfa öncülük eden devrimciler, işçi-emekçilerle ilişki kurmak, geliştirmek, onların yaşamlarına dahil olmak için o kadar zorluğa katlanıyorlar. Ama böyle bir günü ilişki ziyaretlerine, ilişkileri güçlendirmeye yönelik yeterince kullanamıyorlar. Bu tür ziyaretler yapıldığında görülecektir ki, çok güzel sohbetler, çok güzel tartışma ortamları kurulabiliyor. Bu ayrıca dini inançlı işçiler için daha bir özenle yapılmalıdır. İşçilerin kafasında devrimcilere yönelik bir yığın önyargıyı kırmak açısından da bu tür ziyaretler etkilidir.

Kuşkusuz bu düşünceye katılmayanlar vardır. Ama ben faydalı olduğuna bizzat kendi deneyimlerimle tanıyorum. Yapılması gereken zor değil. Ayrıca bu güven verir, insanlarla kaynaşmayı sağlar. Sadece bayram olayı ile de sınırlı olmamalı bu. Düşünde, cenazede de insanların yanında olmak gerekiyor. Böylece aile ortamlarına çok daha rahat girebiliyorsunuz. Ben bir işçi olarak bunu bir eksiklik olarak görüyorum. Düşüncemi sizlerle paylaştığım için de mutluyum.

Kızıl Bayrak okuru bir işçi

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

Karanfil Sok. No:17/17 Kızılay/**ANKARA**
Tel: 0 (312) 419 18 32

Ahi Evran Mahallesi 734. Sokak Bekir Kadı Apt.
No: 1 **KIRŞEHİR** Tel: 0 (386) 214 08 05

İsmet Paşa Cad. Beşiroğlu Altın Han Kat: 5
No:89 **Gebze/KOCAELİ**

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 **NİĞDE**

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Tel-fax:0 (352) 232 66 71 Kat:3/45 **KAYSERİ**

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 28 78

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No:93 **ERZURUM** Arşivi - https://

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık **Yurt içi** **5 000 000 TL** **Yurt dışı** **200 DM**
1 Yıllık **Yurt içi** **10 000 000 TL** **Yurt dışı** **400 DM**

İbrahim GÜMÜŞ adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. **0093240-0**
* DM için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. **1002 30100 1051039**

No:10 Hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

***Newroz isyan, isyan özgürlüktür!
Newroz alanlarında özgürlük
ateşini yakalım!***

**Kürt halkına özgürlük!
Özgürlük, eşitlik,
gönüllü birlik!**